JENNY HUBBARD
YOUNG
Zăpada mieilor
CÂŞTIGĂTOR AL MICHAEL L. PRINTZ HONOR AWARD
CEL MAI BUN ROMAN PENTRU ADOLESCENŢI AL ANULUI 2015
BOSTON GLOBE
CEA MAI BUNĂ CARTE A ANULUI 2015
KIRKUS REVIEWS
FICTION CONNECTION
TREI
www.virtual-project.eu

JENNY HUBBARD

ZĂPADA MIEILOR

Original: *And We Stay* (2014)

Traducere din limba engleză şi note:
IONELA CHIRILĂ

virtual-project.eu

Editura: TREI
2017

Pentru toţi cei care locuiesc
în Paducah, şi Jonesboro, şi Springfield,
şi Littleton, şi Red Lake,
şi Nickel Mines, şi Chardon,
şi Newtown, şi...

Unu

În ziua în care Emily Beam soseşte la şcoala de fete Amherst – în ianuarie, la jumătatea primului ei an de liceu – circulă tot felul de zvonuri. Emily nu arată precum celelalte fete, care par toate scoase din revistele de modă. Nici nu vorbeşte ca ele, şi poartă şi altfel de pantofi. Stând pe patul în care n-a dormit niciodată, în prima cameră pe care a împărţit-o vreodată cu altcineva, Emily îi spune blondei înalte, cu părul creţ, de lângă fereastră, că a venit din Boston. Nu e o minciună. Acolo a stat în ultima lună.

K.T. dă din cap şi-şi coboară privirea spre picioarele lui Emily.

— Cât porţi la papuci?

— 37, îi răspunde Emily.

K.T. Se duce la dulapul ei şi dezgroapă de acolo o pereche de saboţi bleumarin cu tocuri din lemn.

— Poftim, i-i întinde K.T. Poartă-i pe ăştia.

Emily îşi scoate din picioare pantofii ei, Mary Jane[1], cu talpa din cauciuc.

— O să-ţi fie cu un număr mai mari, spune K.T., şi o să mergi destul de greu pe pietricelele de pe-aici, dar măcar n-o să-şi bată nimeni joc de tine.

Emily îşi pune saboţii, în timp ce K.T. Ia pantofii Mary Jane şi-i lasă să cadă – *zdrang, zdrang* – în coşul de gunoi din inox.

— Poţi să porţi şi pijamale la ore, dacă vrei, zice K.T. Multe dintre noi o fac.

Emily analizează pe îndelete eleganţa simplă a colegei ei de cameră: cămaşa albă, cu gulerul răsfrânt, purtată peste pantaloni, cardiganul din caşmir mov, colierul din mărgele mici turcoaz, cizmele maro, din piele întoarsă, cu botul ros. Emily se uită în jos, la picioarele ei imense în papucii

[1] Pantofi Mary Jane – unul dintre cele mai cunoscute tipuri de pantofi de damă, caracterizat prin prezenţa unei barete subţiri în dreptul gleznei, pe partea interioară a piciorului. Numele provine de la eroina unor benzi desenate de la începutul anilor 1900.

străini.

— Trebuie să mă duc la baie, zice ea.

— Mai ţii minte unde e? o întreabă K.T. şi-i face semn cu mâna. Chiar la capătul holului.

La baie, Emily îşi prinde părul ei lung într-o coadă de cal dezordonată, aşa cum a văzut că se şi poartă pe-aici. Dimineaţă – în prima ei zi de şcoală – va purta hanoracul ei cu Harvard, pe care şi l-a luat din Boston. Cât priveşte şcolile cu internat, Emily n-are nici cea mai vagă idee la ce standard se ridică Şcoala de Fete Amherst („ASG”[2] îi spune K.T. – ca ask, cu g în loc de k). Şcoală cu internat? Nici nu s-a gândit vreodată că ar fi posibil; nici în ruptul capului nu i-ar fi trecut prin minte aşa ceva. Şi până i-a convins mătuşa Cindy pe părinţii lui Emily că era o chestie necesară, ASG rămăsese singura şcoală dispusă s-o primească, şi asta numai pentru că aveau un pat liber de când fosta colegă de cameră a lui K.T., Hannah, fusese exmatriculată pentru că se strecura nopţile afară din internat ca să se întâlnească pe ascuns cu rezidenţi din campusul universitar.

— Acum eşti una dintre Fetele Hart, îi spune K.T. lui Emily în drum spre sala de mese.

— Una dintre fetele inimă[3]?

— Mda, zice K.T. Adică una dintre fetele care locuiesc în Hart Hall[4].

— A, OK, răspunde Emily.

Internatul nu arată precum cele pe care le-a văzut ea prin filme sau prin fotografii. E o casă, de fapt, o căsoaie victoriană, întinsă pe o suprafaţă mare, o clădire vopsită în cenuşiu, cu marginile roşiatice, ascunsă în spatele unui rând înalt de boschete.

— Amherst n-a fost de la bun început un loc potrivit

---

[2] În engleză, în original – Amherst School for Girls („ASG”). Joc de cuvinte între abrevierea numelui şcolii de fete cu verbul englezesc „ask” – a întreba.

[3] Alt joc de cuvinte între omofonele heart (inimă) şi Hart (nume propriu).

[4] În engleză, în original, coridor, culoar, sală de mese etc.

pentru Hannah. Locul ăsta ţine de cap şi Hannah, ei bine, la Hannah totul era despre trup.

Rezidenţii din campusul universitar. Internate cunoscute drept conace. Cantine cărora li se zice săli de mese. Ca să fie în stare să supravieţuiască aici, Emily va trebui să înveţe un cu totul alt limbaj.

Poate de asta şi poemul vine ca o furtună în această primă noapte la ASG. Înainte, Emily nu scria poezii decât dacă i-o cerea vreun profesor la şcoală, dar acum, de îndată ce se întinde în patul de o persoană, amplasat sub tavanul de mansardă, din lemn vechi, versurile încep să se desfăşoare precum panglicile şi ea nu e în stare să adoarmă până nu le strânge ghem, la loc.

LABIRINT

La început, se ridică în picioare: o deschizătură
între gardurile vii, înalte,
retezate. Poate să meargă, întâi
un picior, apoi celălalt,
peste pietricele.

Totul pare atât de englezesc,
Atât de civilizat, până când
dai de ultima staţie.
Ultima staţie. Ultima
staţie. Gardul viu glăsuieşte
cu însăşi vocea verde
a vântului. Dar ce oameni vorbesc
pe limba gardului?
Ce hartă îmbătrânită
îi arată unei fete
calea?

Nu există nicio inscripţie luminată
care să-i arate drumul.
Nici firimituri de pâine
pe-o potecă oarecare. Poate
dacă ar fi un creion
cu radieră, ar putea
să se şteargă
singură.

Emily Beam, *15 ianuarie 1995*

Doi

Emily îi aruncă o privire lui K.T. care, înainte să adoarmă, îşi pune căştile în urechi şi ascultă muzică clasică atât de tare, încât Emily poate s-o audă din partea cealaltă a încăperii. Şi Emily ar trebui să doarmă. E cinci dimineaţa şi, peste trei ore, după un careu întrunit special pentru celebrarea vieţii lui Martin Luther King Jr., va trebui să facă faţă primei zile de cursuri. Dacă Emily ar fi pusă în situaţia de a povesti cuiva ce s-a întâmplat în biblioteca Liceului Grenfell County, de unde ar putea începe? Cât de disperat să fi fost Paul ca să fi făcut aşa ceva? Emily n-o să înţeleagă niciodată, niciodată. Chiar să nu-şi fi dat seama, în momentul în care a apăsat pe trăgaci, că lumea va merge înainte fără el? Chiar să nu fi înţeles că, odată mort, nu va mai aparţine niciunui loc?

Emily îşi lasă capul pe birou, deasupra poeziei pe care a scris-o şi închide ochii. Încearcă să vadă dincolo de întuneric, aşa cum a tot făcut în ultimele treizeci şi patru de nopţi. Încearcă să-l înţeleagă pe Paul. Grenfell County, cu ţinuturile ei întinse, nu a avut parte de prea multă violenţă. Cel mai violent lucru care s-a pomenit vreodată în toată istoria regiunii Grenfell s-a întâmplat la liceu.

La liceul la care nu se va mai întoarce niciodată. A doua zi după ce ea şi părinţii ei au ajuns în Boston, mătuşa Cindy le-a sugerat, discret, în timp ce mâncau o tartă de pui, să-i găsească lui Emily un internat, poate chiar unul în Massachusetts, unde ar putea să-şi termine primul an. Părinţii ei au fost de acord. Nu era o idee bună ca Emily să se întoarcă acasă şi să fie ţinta şoaptelor şi a privirilor incomode şi, evident, a amintirilor.

Emily era şocată. Ziceai că trăieşte într-o poveste a Fraţilor Grimm. Internat? Numai orfanii şi rataţii, şi odoarele răsfăţate ale bogătanilor se duc la internat. O să fie dispreţuită acolo, o să facă mişto de ea. Va deveni bătaia de joc a tuturor. Aşa că Emily a făcut o criză de nervi, care n-a avut niciun efect. A sărit în sus în jurul

mesei şi a dat cu piciorul în canapeaua din birou şi a aruncat toate revistele adunate pe măsuţa de cafea a mătuşii Cindy, împrăştiindu-le prin toată încăperea. Le-a zis părinţilor şi mătuşii că sunt nişte monştri. Când le-a spus că-i urăşte, s-au uitat la ea, cu feţele împietrite.

Emily a rămas timp de o lună de zile la mătuşa Cindy care-şi luase asupra ei sarcina de a o face pe fată să-şi revină, închiriind filme pe anumite teme. La prima incursiune în centrul de închirieri, Blockbuster, au luat filme cu acţiunea în Paris – fusese alegerea lui Emily. Următoarea dată, mătuşa Cindy a ales filme despre adolescenţi la liceu.

— N-ai trăit, până n-ai văzut *The Breakfast Club*[5]*,* i-a zis mătuşa Cindy. Filmul era despre cinci adolescenţi care nu se cunoşteau foarte bine şi care au fost pedepsiţi să stea împreună în biblioteca şcolii, într-o zi de sâmbătă.

Emily a scuturat din cap.

— Chiar crezi că-i o idee bună să mă uit la ceva care se petrece în biblioteca unei şcoli?

— Emily, i-a răspuns mătuşa Cindy, ai şaptesprezece ani. Cred că eşti deja suficient de inteligentă cât să poţi deosebi ficţiunea de realitate.

Numai că, tocmai aici e buba. Emily nu e atât de sigură. Dacă o poveste e spusă de prea multe ori, faptele se topesc şi se amestecă, precum bucăţile de unt. Exemplu grăitor: la nici patruzeci şi opt de ore de la moartea lui Paul, anumite persoane din Grenfell County ziceau că încercase să-l folosească pe domnul Jim, omul de serviciu ciung, pe post de ţintă de tir, când, de fapt, cei doi doar au trecut unul pe lângă celălalt, în momentul în care Paul se îndrepta spre bibliotecă.

Un alt exemplu grăitor: o fată nouă îşi face apariţia la internatul de la Amherst, după vacanţa de iarnă, şi zvonurile deja umblă cum că fata cea nouă a avut nişte

---

[5] Cunoscut în româneşte sub numele de „Şcoala de sâmbătă”, *The Breakfast Club* (1985), în regia lui John Hughes, tratează temele universale ale adolescenţei: sentimentul apartenenţei, în contextul căutării identităţii şi al trecerii de la copilărie la maturitate.

probleme destul de nasoale la vechea ei şcoală. Pentru că, altfel, de ce-ar apărea aşa, din senin, la mijlocul anului, într-un loc în care nu are nici prieteni, nici relaţii, nici trecut?

Emily şi mătuşa Cindy au stat aşa, pe canapea, pierzând timpul, până după Crăciun şi Anul Nou, mâncând floricele de porumb şi uitându-se la nişte filme cretine cu adolescenţi tocilari, care reuşesc să depăşească toate obstacolele, sau cu virgine care până la urmă cedează.

Înainte de Boston, înainte de ASG, Emily nu şi-a dorit nimic mai mult decât să fie iubită de un băiat. Când avea paisprezece ani, cincisprezece, şaisprezece, le privea pe majoretele din trupa şcolii cum înfloreau cu fiecare iubit pe care-l aveau. Deveneau mai frumoase, cu acea frumuseţe pe care numai încrederea în sine ţi-o dă. Timp de patru luni, şi Emily a avut parte de acea frumuseţe.

Dar aici, la ASG, era înconjurată de fete mult mai sigure de ele decât ea, fete cochete şi bine întreţinute, care dormeau cu fotografia iubitului la cap şi care vorbeau zilnic cu el la telefonul din hol. Băieţii erau ţinuţi la o distanţă respectabilă. Tipa care le-a prezentat, ei şi părinţilor săi, campusul s-a grăbit să le explice că se organizează seri de dans aproape în fiecare weekend, la care vin băieţii de la şcolile din zonă, dar Emily nu vrea să aibă de-a face cu băieţii sau cu serile de dans. Nu vrea să aibă nimic de-a face nici cu poeziile, dar, în umbra prelungă a morţii, poezia se strecoară tiptil-tiptil.

Când alarma lui K.T. sună la şase jumate, Emily e deja trează şi îmbrăcată cu hanoracul ei cu inscripţia Harvard, cu o pereche de blugi Levi’s („N-ai cum să dai greş cu ei”, i-a spus K.T.) şi, în picioare, cu singura pereche de ciorapi groşi pe care-i are. Saboţii o aşteaptă lângă uşă, însă ea rămâne la birou, mâzgălind de zor.

K.T. se întoarce în pat.

— Hei, ia te uită! Stai să arunc şi eu ceva pe mine. M-ai inspirat să nu mă duc în pijamale azi.

Când a coborât scările îmbrăcată în alb, în ziua înmormântării lui Paul, mama i-a spus să se ducă sus şi să-

şi pună o pereche de pantaloni negri din stofă de lână. Emily i-a răspuns să se ducă la dracu'. În biserică, a stat îngrămădită între părinţii ei. Să treacă prin chinurile înmormântării a fost ca şi cum ar fi încercat să străbată printr-o ceaţă cenuşie şi întunecată, prin care se desluşea vocea lipsită de trup a părintelui Wright:

— În timpul scurt cât a fost printre noi, Paul Wagoner a trăit după învăţămintele lui Hristos... Nu vom şti niciodată de ce Paul a făcut ceea ce-a făcut... cu ajutorul lui Dumnezeu şi al fiecăruia dintre noi, vom reuşi, în cele din urmă, să acceptăm acest fapt...

Paul.

Paul.

Pall[6].

Pe 12 decembrie, în timp ce sunetul sirenelor se apropia de liceu, elevilor li s-a spus, prin intercom, să rămână în sălile lor de clasă sau să se îndrepte spre una apropiată. Au început să circule tot felul de teorii: că domnul Dees, şeful formaţiei, a făcut un atac de cord; că doamna Ziegler, profesoară de geometrie la clasa a noua, s-a prăbuşit peste proiector după ce a rezolvat o problemă deosebit de dificilă. Nimeni nu i-a rostit numele lui Paul Wagoner. Nimeni. Paul era în echipa de fotbal. Nu petrecea ore întregi în faţa televizorului. Râdea în gura mare la glumele prietenilor, chiar şi la cele nu tocmai reuşite. Bea lapte la prânz. Nu era dintre cei cu o faţă permanent încruntată şi nici nu era genul care se îmbrăca numai în negru. Deja începea să se facă frumos, un băieţaş de la ţară care încă nu se împlinise complet. Nu era cel mai popular băiat din clasele mari, dar nu era nici cel mai puţin popular. Era undeva la mijloc, ca mai toţi adolescenţii. Practic, toată lumea din Grenfell County a mers la înmormântare. Profesorii lui Paul şi domnul Burton, directorul şcolii, stăteau în stranele din faţă, mai la marginea rândului. Soţii Wagoner stăteau în stranele din faţă, pe mijloc: părinţii lui Paul şi alţi câţiva adulţi pe care Emily nu-i cunoştea,

[6] În limba engleză, în original: giulgiu, linţoliu, coşciug, sicriu. În limba engleză, cuvintele Paul şi Pall sunt omofone, citindu-se pol.

probabil unchi şi mătuşi. Carey, sora mai mică a lui Paul, stătea lipită de bunica lor, Gigi. Fusese arma lui Gigi cea cu care se încheiase totul. Paul o furase duminică dimineaţă, când toţi ceilalţi membri ai familiei erau la biserică.

Cât de ciudat trebuie să se fi simţit Paul, strecurându-se în dormitorul bunicii lui, deschizând noptiera; ce trist să ia pentru sine ceea ce ar fi trebuit să fie o ancoră într-o mare de suferinţă după moartea bunicului lui Paul. Stând în lunga procesiune din faţa bisericii, Emily a încercat să-i zâmbească lui Gigi, dar Gigi nu se uita la nimeni – ţinea ochii închişi. În picioare, spre spatele bisericii, stătea domnul Jim, omul de serviciu al şcolii. Emily se gândise la el cu doar câteva ore în urmă, în timp ce stătea în faţa dulapului, întrebându-se cu ce să se îmbrace. Domnul Jim avea doar un braţ – braţul drept – şi Emily se hotărâse să se îmbrace fără să se folosească de braţul ei stâng. Sutienul era imposibil de pus, aşa că l-a aruncat înapoi în sertar. Pantalonii negri, din stofă, aveau trei nasturi, dar rochia albă avea fermoar, aşa că şi-a pus rochia pe ea. Pantofii Mary Jane pe care voia să-i poarte aveau barete, aşa că trebuia să se mulţumească cu cizmele negre de ploaie.

Emily s-a aplecat, cercetând întunericul cu degetele mâinii ei drepte întinse ca nişte tentacule. Cizmele astea erau undeva, în fundul dulapului. Îngâna bucăţi de cântece pe care le compunea în cap, fără nicio noimă. *(Cizmele astea sunt făcute să meargă spre locul în care iubitul zace în sicriu*.) După ce a dat peste cizme, le-a aşezat pe podea, la capătul patului, cu gurile lor de cauciuc căscate înspre tavan. Avea să stea în picioare pe marginea patului şi să sară direct în ele, dar dacă avea să cadă şi să-şi rupă glezna? Părinţii ei ar fi fost nevoiţi s-o ducă la spital şi n-ar mai fi ajuns niciunul la înmormântare. Emily a lăsat cizmele acolo unde erau şi s-a întors pe pat, până când se făcea timpul să plece, şi atunci avea să le încalţe doar cu o mână.

Paul îi spusese că, atunci când va muri, ar fi vrut să fie

incinerat. (*Cenuşă eşti şi în cenuşă te vei întoarce, iar vieţile noastre s-au spulberat în vânt)* Voia să uite că Paul i-a spus vreodată ceva. Voia să se ascundă sub pat, să intre în pământ şi să uite tot ce s-a întâmplat.

Paul.

Pall.

În lumina difuză a lămpii de pe birou, în timp ce K.T. e prin baia de la capătul culoarului, Emily deschide dicţionarul şi caută cuvântul: *pall.*

> 1. o pânză, de regulă din catifea, care se aşterne într-un sicriu, pe un catafalc sau peste un mormânt.
> 2. un sicriu.
> 3. orice acoperământ care se aşază peste, se întinde peste ceva, înfăşoară ceva, în special în întuneric sau tristeţe.

Pall, atunci, ca în *pallbearers*[7]*.* Opt membri ai echipei de fotbal – prietenii lui Paul şi prietenii lui Emily. Nu vrea să-şi facă prieteni la ASG, pentru că va trebui să-i mintă. E destul de greu şi-aşa că trebuie s-o mintă pe K.T., dar ce alternativă are? Când o minciună duce la alta, zidurile labirintului se înalţă din ce în ce mai sus.

K.T. îşi bagă capul în încăpere şi-i face semn. Emily îşi aruncă geanta de şcoală peste umăr şi-şi urmează colega de cameră spre sala de mese care e bine luminată şi cât se poate de zgomotoasă.

— Am să-ţi arăt cum funcţionează acest sistem, îi zice K.T. Iei o tavă. Bun, acum mie-mi plac ouăle poşate, dar numai Hilly le face aşa şi trebuie s-o rogi frumos, când nu e şeful pe aici.

— Nu contează, răspunde Emily. Mie îmi plac ouăle scrob.

— Mienu-miplacouăleverzicuşuncănu-miplacneamşi-măcheamăSam[8], spune K.T. Ah, şi apropo, aici se pun vise-n cafea, continuă ea, întinzându-se după o ceaşcă şi o

[7] În limba engleză, în original: persoană care poartă sicriul la înmormântare.

farfurioară. De asta e aşa de bună.

— Fise?

— Vise. K.T. Îi zâmbeşte. E mişto rău de tot.

— Se pun vise în cafea?

— Să mor eu dacă mint, spune K.T., iar ochii ei căprui sunt pătrunzători şi veseli. Eu am început s-o beau prin noiembrie, anul trecut şi, de-atunci încoace, dorm ca un prunc, dacă-ţi vine să crezi. Ah, apropo, eu sforăi.

— Am observat, răspunde Emily. Dar nu foarte tare.

Emily se întinde şi ea după o cană şi o umple. A mai băut cafea o singură dată în viaţa ei, în Boston.

— Păi, dacă e să te iei după Hannah, fac ca un tren de marfă, dar, pe de altă parte, tipa era cam mincinoasă şi cam scorpie. Îmi plăcea, totuşi. Vino după mine.

K.T. o conduce pe Emily la o masă din colţ.

— Dacă stai aici, o informează K.T., nu te deranjează nimeni. Dacă vrei să fii deranjată, aşază-te pe mijloc. Iar dacă vrei să studiezi ceva, cât de cât, nu te duci în bibliotecă. Ăla e locul în care toată lumea se duce să bârfească.

Dacă-l pronunţă cu voce tare, cuvântul *bibliotecă* o face să ameţească, aşa că, în schimb, îi zice *studiotecă,* care sună ca un loc umbros, pe o pajişte luminoasă. În acea ultimă dimineaţă de luni cu Paul, era umezeală şi frig. Emily purta un pulover gros cu un buzunar în faţă, şi, pe când Paul o conducea dinspre mesele lungi spre un coridor cu rafturi de cărţi, ea şi-a îndesat mâinile în buzunar. Nu mai voia să-l ţină de mână pe Paul. Cu două zile mai înainte, în ziua în care a împlinit şaptesprezece ani, a pus capăt relaţiei lor.

La jumătatea coridorului, Paul s-a oprit brusc, iar Emily s-a oprit şi ea odată cu el. Paul părea să nu mai ştie să pună un picior înaintea celuilalt, părea să nu mai ştie

---

[8] Referire la personajul Sam-I-am (Mă-Cheamă-Sam), carte pentru copii scrisă de Dr. Seuss. Un personaj cunoscut sub numele de Mă-Cheamă-Sam încearcă să convingă un alt personaj să mănânce ouă verzi cu şuncă. Personajul răspunde: „Mie nu-mi plac ouăle verzi cu şuncă, nu-mi plac neam, Mă-Cheamă-Sam.”

nimic. Părul îi era ciufulit.

Paul îşi fixase privirea asupra cărţilor de pe rafturi.

— Nu mă iubeşti, a spus. Alaltăieri mi-ai zis că mă iubeşti, dar nu e adevărat.

— Paul…

El a ridicat o mână s-o oprească şi, ca să nu-i întâlnească privirea, a luat o carte de pe raft şi a deschis-o. Emily era convinsă că alesese cartea aceea din pură coincidenţă. Paul nu era pasionat de lectură. Nu înţelegea literatura. La un moment dat, Emily l-a ajutat să scrie un eseu despre *Paradisul Pierdut,* şi Paul s-a dovedit mai pierdut decât paradisul descris în poemul lui John Milton.

— Ia uite, ce fază! i-a spus Paul. Am deschis-o fix la un poem despre o armă.

K.T. îi flutură o mână prin faţă.

— Pământul către Emily, spune ea. Ce zici, a venit timpul pentru încă o cafea?

— Sigur, îi răspunde Emily. Mi-ar prinde bine încă una.

BLUES

Nu poate cânta America,
nu mai poate. Columbia[9]*,*
Nestemata Oceanului[10]*, s-a aruncat*
zdrobindu-se de stânci,
cochilia i-a crăpat,
şi s-a împrăştiat, şi dacă n-ar fi fost
marea, cu strălucirea ei imensă, plină de speranţă,
şi-ar fi îngropat ochii,
doi ochi albaştri, în nisipuri.

Emily Beam, *22 ianuarie 1995*

[9] „Columbia” era denumirea poetică a Statelor Unite ale Americii în secolul al XlX-lea. Reprezentările grafice ale vremii o înfăţişau sub forma unei figuri eroice feminine, numită Columbia, înfăşurată în steag.

[10] „Columbia, the Gem of the Ocean”, în engleză, în original (Colombia, Nestemata Oceanului), era un cântec patriotic cântat, îndeosebi, la mijlocul secolului al XIX-lea – începutul secolului XX, cu precădere în perioada Războiului Civil.

Trei

Timp de o săptămână, Emily a bătut coridoarele internatului Amherst. După cina din seara asta va suna acasă, aşa cum i-a promis mamei pe când stăteau, acum o săptămână, în faţa porţilor şi le va spune părinţilor că e bine. Şi, într-un anume fel, chiar este. *Bine,* în sensul că nu are nici suişuri, nici coborâşuri. *Bine* înseamnă că nu i-e rău, că n-a dat de belele, că n-a intrat în niciun conflict. Le-a evitat pe K.T. şi pe celelalte fete, ascunzându-se în studiotecă, care arată ca o biserică. Acolo se duce Emily în timpul pauzelor dintre cursurile de dimineaţă, în pauza de prânz, în timpul orelor de studiu de seară; în majoritatea timpului stă la etaj, unde sunt separeurile, lângă o fereastră arcuită care dă spre scuar. Studiotecă nu e chiar atât de zgomotoasă şi de plină de vervă pe cât o lăsase K.T. să creadă. Ba, de fapt, e un loc liniştit şi, chiar în acea după-amiază, la ghişeul de împrumuturi, Emily trăieşte ceea ce nu şi-ar fi putut descrie sieşi altfel decât drept prima ei experienţă religioasă.

Soarele se revarsă în valuri prin ferestrele gotice, luminând praful din aer. Stă minute în şir şi priveşte firele de praf care urcă şi coboară într-un ritm ce devine unul şi acelaşi cu cel al respiraţiei ei, un ritm care îi permite să vadă dezastrul în întregimea lui. Cel pe care ea l-a creat.

Ca şi cum o mână nevăzută ar împinge-o de la spate, se duce spre catalogul de titluri şi răsfoieşte până ajunge la *Dickinson, Emily.* Sunt cel puţin douăzeci de titluri dedicate ei. Când mătuşa Emily i-a pomenit prima dată de ASG, i-a zis că internatul e celebru datorită lui Emily Dickinson, care a fost elevă acolo acum mai bine de o sută de ani, pe vremea când se chema Academia Amherst. În 1961, la o sută de ani după ce fusese închisă, a fost readusă la viaţă sub numele de Şcoala pentru Fete Amherst, de către două surori, mari amatoare de poezie, care nu s-au căsătorit niciodată.

Emily Beam ştie câte ceva despre Emily Dickinson de la

orele ei de engleză de la Liceul Grenfell. Emily Dickinson a scris 1775 de poeme, un număr uşor de reţinut, pentru că e cu unu mai puţin decât 1776, anul în care s-a născut America. Emily se îndreaptă spre rafturile pe care se află cărţile lui Dickinson, sperând ca antologia de poezii să aibă şi un index pe teme; altfel nu are nici cea mai vagă idee cum să găsească poezia pe care o caută. Domnişoara Albright, profesoara ei, spunea că Dickinson nu dădea titlu poemelor sale; ea, sau altcineva, le-a numerotat.

Operele complete ale lui Emily Dickinson, ediţie îngrijită de Thomas H. Johnson, pare groasă şi promiţătoare. „Armă, încărcată, 754”, după indicaţiile din index. Emily caută poemul la pagina precizată.

Oare furia şi frustrarea dinăuntrul lui Emily Beam să fie acelea care o fac să simtă furia şi frustrarea din acest poem? Nu înţelege textul în întregime – de fapt, nu înţelege mai nimic. „Viaţa mi-a adăstat – o armă încărcată” nu pare a fi genul de poezie pe care o femeie timorată, o femeie care se închidea în dormitorul ei pe timpul zilei, l-ar fi putut scrie. Pare un poem liber şi violent: ochiul ţevii de pistol, căprioara vânată, erupţia vulcanică.

Pentru o secundă bulversant de intensă, stând în picioare în studiotecă, Emily îşi doreşte, cu disperare, să fie în mijlocul haosului controlat al coridoarelor dinaintea orelor de curs, al strigătelor joase ale băieţilor, al râsului ascuţit al fetelor, al bătăilor ritmice în dulapurile de metal. Dar aici, cel puţin în momentul acesta, este linişte şi totul e gol, ceea ce amplifică zgomotul din capul ei. La ASG nu se aude clopoţelul, nu sună nimeni de intrare şi, când se uită la ceasul de pe perete, îşi dă seama că, dacă nu pleacă în secunda asta, o să întârzie la cina de duminică.

Mă voi întoarce, şopteşte ea cărţii şi o pune înapoi pe raft, la locul ei.

***

O vreme, în loc să scrie poezii la miezul nopţii, Emily le citeşte. Începe cu Poemul 1, un poem sărbătorind iubirea, invocând cele nouă muze. Începe cu *Oh, pământul a fost*

făcut pentru îndrăgostiţi. E un poem lung. Emily răsfoieşte cartea. Majoritatea poemelor sunt scurte. Emily se hotărăşte să citească mai departe: 2, 3, 4, 5.

Noaptea, citeşte. Ziua, trăieşte după reguli – se duce la ore, îşi face temele, învaţă din greu, mănâncă trei mese pe zi, discută politicos cu unii şi cu alţii, nu se bagă unde nu-i fierbe oala. Emily a învăţat numele şi prenumele tuturor fetelor din Hart Hall şi ale celor şase fete care stau la etajul trei, precum şi numele celor două din camera 12, Annabelle Wycoff şi Waverley Graham, care sunt cele mai prietenoase. K.T. o asigură că nu-s prietenoase, ci nişte băgăcioase.

— În plus, sunt nişte mimoze, spune K.T., ceea ce, în limbajul ASG, înseamnă o fată care foloseşte fixativ de păr şi/sau parfum şi care e tot timpul machiată la ore. Chiar şi când sunt zero grade afară! exclamă K.T. Iar aia nu e o temperatură în care să-ţi etalezi vanitatea.

Frigul din New England este exact cum scrie la carte: deprimant şi ascuţit, de-ţi intră în oase până la măduvă. K.T. e obişnuită cu el, dar Emily nu e şi, pe 30 ianuarie, după două săptămâni de când venise aici, K.T. îi arată cum să-şi comande haine dintr-un catalog, folosindu-se de cardul de credit, ceva ce Emily nu deţine.

— Îmi dai banii înapoi, îi zice K.T. Părinţii tăi îţi dau nişte bani de buzunar, nu-i aşa?

Emily dă din cap că da, imaginându-şi micuţa brumă de venit strâns din babysitting şi care acum e bine mersi într-o bancă, acasă. Părinţii ei n-au scos un cuvânt despre banii de buzunar – nu i-au dat niciodată aşa ceva în mod regulat – dar încă mai are suta de dolari pe care maică-sa i-a îndesat-o în mână acum două săptămâni.

— Nu poţi să porţi hanoracul cu Harvard în fiecare zi, zice K.T., arătând spre puloverul roşu-închis, care e la reducere în catalogul J. Crew. Ah, şi dacă tot te-ai apucat, poate-ţi cumperi propria pereche de saboţi.

Emily nu-şi dă seama dacă K.T. glumeşte sau nu, pentru că fata nu-i zâmbeşte când îi spune asta. Totuşi, ca să fie în siguranţă, îi aruncă ea un zâmbet şi alege o pereche de

ghete scurte, de iarnă, de la Land's End, care sunt, de asemenea, la reducere.

În dimineaţa următoare, în sala de mese, când K.T. îi explică lui Emily că fetelor din New York City care stau împreună la o masă mare, rotundă, li se spune „Algonquini"[11], Emily o întreabă pe K.T. De ce, câteodată, nu-şi ia micul dejun cu ceilalţi prieteni ai ei.

— Nu am mulţi prieteni, îi răspunde K.T., cu excepţia fetelor din cvartetul de coarde. Dar ele sunt deja în ultimul an şi nu vin la micul dejun.

— Mănâncă în camerele lor?

— Da. Împart o cameră triplă în Baker şi au o bucătărie micuţă. K.T. oftează. Aş fi vrut să avem şi noi o bucătărie la noi în cameră. Ţi-aş găti. Te-aş transforma într-o vegetariană.

— Fii serioasă, spune Emily. Sunt mare amatoare de carne.

K.T. scutură din cap.

— Doar crezi că eşti. Brânză, nuci de tot felul şi cafea: aş putea trăi cu dieta asta tot restul vieţii.

Emily râde, gândindu-se că poate K.T. glumeşte. Înainte să se îndrepte spre ore, mai beau câte o ceaşcă de cafea. Emily reuşeşte să se menţină trează în cea mai mare parte a timpului, dar, când ajunge la ora de trigonometrie, deja e gata-gata să pună capul pe masă şi să pice într-un somn adânc. Se gândeşte cu groază la ora de sport care urmează – se înscrisese la ora de „Fitness Distractiv" – şi apoi se duce în sala de mese, unde i s-a alocat, pentru următoarele două săptămâni, un loc la o masă cu doi profesori de istorie şi şapte fete pe care nu le cunoaşte. Le face semn, politicos, din cap şi le zâmbeşte şi-şi plimbă de zor lasagna ei vegetariana prin farfurie. Refuză felia de tort de ciocolată, dar bea două căni de cafea.

În zilele de marţi, după masa de seară, se fac întâlniri ale cluburilor, dar Emily nu aparţine niciunui club. Se duce la biroul paznicului, unde semnează în registru că se duce

[11] Algonquini – una dintre cele mai vaste şi larg răspândite populaţii native nord-americane.

în oraş, la plimbare, înainte de orele de studiu. Se simte plină de energie de la cafea şi are nevoie să se plimbe în natură, nu contează unde, doar ca să-şi poată limpezi gândurile. Vechiul oraş din New England, cu magazinele şi restaurantele, şi casele sale mari e numai bun pentru asta. Merge de-a lungul trotuarului, pe lângă zidul de piatră care înconjoară campusul. Dacă ar întreba-o cineva care e personajul ei preferat din literatură, i-ar răspunde că Humpty Dumpty.

De când era mică, personajele din cărţi i s-au părut întotdeauna mai reale decât oamenii adevăraţi. Pe bancheta din spate a maşinii părinţilor ei, în drum spre înmormântarea lui Paul, Emily a încercat să se prefacă aşa cum se prefăcea pe vremuri, în timpul excursiilor lungi cu ai ei: că maşina e o căruţă cu coviltir şi că ea e Laura Ingalls, ducându-se spre prerie. Afară, norii atârnau grei, ca un hamac în care se cuibărise la mare, cândva, într-o vară, acum o viaţă de om. *Unde o să mergem în vacanţă vara asta?* se întrebase, în timp ce-şi împletea părul într-o coadă încâlcită. *Mai suntem încă o familie?* Poate ar reuşi să-şi convingă părinţii s-o ducă în prerie şi s-o lase acolo.

În timpul slujbei de înmormântare, Emily şi-a tot ros vârful cozii împletite. Ca s-o oprească, mama ei a prins-o de mână şi a ţinut-o strâns. Când pastorul Wright a început să vorbească despre un băiat de optsprezece ani, pe numele lui Paul Wagoner, i s-a părut că nu vorbea despre cel care fusese prietenul ei. Concluzia la care ajunseseră pastorul Wright, elevii de la şcoală, directorul şi părinţii lor şi de care ţineau cu dinţii era că nu fusese vina nimănui. Paul ar fi făcut oricum ce a făcut şi nimeni şi nimic nu l-ar fi putut opri, pentru că Dumnezeu l-a chemat pe Paul Nathan Wagoner la el.

Dar Emily ştie că Dumnezeu n-are nimic de-a face cu chestia asta: a fost greşeala ei omenească cea care l-a făcut pe Paul să-şi pună capăt zilelor. Cu o armă încărcată. Cu un mare, imens şi negru semn de exclamare în cap. În timp ce pastorul Wright se pregătea să-l înapoieze pământului pe Paul, cu străvechile cuvinte ale Bibliei,

Emily îi trimitea o scrisoare lui Dumnezeu, direct prin grinzi, prin tavan, în norii grei, plini de apă.

Înmormântarea lui Paul a fost cu patruzeci şi şase de zile în urmă. N-a mai vorbit cu Dumnezeu de atunci. *Tragedia uneşte oamenii,* scria într-un ziar. *Partea bună a unei tragedii este că reuşeşte să readucă la un loc membrii comunităţii.* Dar, mergând pe străzile din Amherst, Massachusetts, Emily are dubiile ei în privinţa asta. Liceul Grenfell a fost la fel de devastat de moartea lui ca de un cutremur. Dacă fata care a făcut ca toate astea să se întâmple, în ciuda a ceea ce spuneau toţi ceilalţi, nu s-ar mai întoarce niciodată acolo, oare încă ar mai face dansul acesta pe marginea prăpastiei?

Amherst, Massachusetts, este atât de îndepărtat, atât de senin, un oraş liniştit în sinea lui, chiar dacă aerul la asfinţit este atât de rece, încât poate despica pe cineva în jumătate. Emily observă un nor jos şi pufos, alb şi uşor pe fondul întunecat al celorlalţi, şi care pare că-i urmăreşte paşii. A doua zi după ce s-a culcat prima dată cu Paul, Emily s-a ridicat dis-de-dimineaţă din patul ei şi şi-a pus pe ea aceeaşi haină pe care o are acum. Încă în pijama, a mers până la uşa laterală a casei ei. Dealurile din depărtare, înfăşurate într-o mantie de ceaţă, păreau mai aproape ca de obicei şi ea şi-a propus să ajungă până acolo.

Emily şi-a pierdut virginitatea la mijlocul lui octombrie, într-un hambar abandonat. Paul a adus o pătură din camioneta lui şi a întins-o pe jos, pe pământul bătătorit. A aprins o lumânare pe care a scos-o din buzunarul hainei, şi uitându-se în jur, să vadă unde s-o aşeze, a găsit, în cele din urmă, o cărămidă cu trei găuri.

— O să fie frig, a spus el.

— Nu-i nimic, i-a răspuns Emily.

— Am emoţii, oarecum, a zis Paul.

— Şi eu.

— Probabil că nu mă pricep cine ştie ce la chestia asta.

— Nici eu.

— Oh, nu, a zis Paul, ajutând-o să-şi dea haina jos. Tu

eşti perfectă. O să fii perfectă.

Mergând spre dealurile înceţoşate de dincolo de casa ei, în dimineaţa următoare, a rememorat seara dinainte. Sexul în sine a durat cam un minut, dar, după, s-au înfăşurat în pătură şi au stat aşa timp de o oră sau mai mult şi şi-au ţinut de cald unul altuia. Emily s-a întrebat ce era aşa perfect la ea. Nu era nimic, de fapt. Sânii ei erau aşa-şi-aşa, avea prea mulţi pistrui, iar ochii ei erau de un albastru şters. Era o fată oarecare, aşa cum şi Paul era un băiat oarecare. Sora lui mai mică, Carey, era frumoasa familiei, cu pielea ei strălucitoare şi cu pometţii înalţi, deşi ea şi Paul aveau aceeaşi ochi, de un cenuşiu ca al norilor de furtună.

Oare Carey se simte ca un supravieţuitor însingurat? Carey, căreia nu i-a fost dat să scape, aşa cum a făcut-o Emily, care a trebuit să se întoarcă la Grenfell, la clădirea cu trei etaje care a fost ridicată pe un deal încă din 1921 şi încă mai există, o supravieţuitoare a prăbuşirilor pieţelor de capital şi a furtunilor imense de praf[12] şi a altor evenimente majore în America şi care s-au întâmplat departe de ea. În Amherst, farurile maşinilor strălucesc şi merg mai departe, dar fantomele din inima unei fete rămân la locul lor.

---

[12] Se referă la celebrul „Dust Bowl” (de asemenea cunoscut şi sub numele de „Dirty Thirties”) – o perioadă de puternice furtuni de nisip, care s-au abătut asupra preriilor din SUA şi Canada în anii 1930.

SURIOARA

Mama a trezit-o cu trei ore mai devreme
pentru înmormântarea fratelui ei, când
tot ce-şi dorea, singura lume
pe care o putea construi pentru sine,
era lumea somnului.

Surioara stătea în duş
privind viaţa scurtă a apei.
Fratele ei făcea duşuri,
fratele ei şi-a scurtat singur viaţa.

Surioara şi-a uscat părul în prosop,
l-a lăsat să-i cadă pe faţă. Şi-a tras pe cap
o rochie de lână neagră,
pe care mama i-a întins-o pe pat,
şi s-a ascuns în ea.

Auzea ploaia ciugulind
pe la geamuri. O ploaie de ciocuri de găini.
Pic pic, pic pic pic.
Aproape a umflat-o râsul,
cât de absurd era totul,
cum apa transforma
pământul în noroi. Cum sufletele
transformau lumea în noroi.

Emily Beam, *1 februarie 1995*

Patru

De Ziua Cârtiţei, Emily se trezeşte şi, pentru o secundă, simte o minunată stare de ignoranţă, dar, apoi, realitatea îi prinde inima în menghina ei puternică. Dacă n-ar fi avut un program pe care să-l urmeze, s-ar fi ghemuit înapoi în pat, în poziţie de fetus şi ar fi încercat să doarmă, ca să nu fie nevoită să înfrunte adevărul.

Dar exista, totuşi, ceva ce aştepta cu nerăbdare, odată ridicată din pat. La ASG, Emily a deprins un minunat obicei.

Cafeaua. Cafeaua de dimineaţă, de la amiază şi de seara. O sută cincizeci de fete beau cafea. E ceva ce nu s-ar putea întâmpla niciodată la Grenfell County. Ai senzaţia a ceva foarte european, ca o descriere din manualele de franceză, oră care e mult mai dificilă aici decât la Liceul Grenfell. La ASG a fost repartizată la modulul II de franceză şi, chiar dacă se descurcase bine la examenul de franceză de modul III de la jumătatea anului – rezultatele sosiseră acasă la mătuşa Cindy pe 5 ianuarie, într-un plic gros, odată cu restul rezultatelor de la celelalte examene – Emily e recunoscătoare înţelepciunii directoarei de la internat, doamna Ingold, care a decis că trebuie să repete cursul. Orele de la ASG sunt mult mai grele, motiv pentru care, cel mai probabil, fetele beau cafea tot timpul.

Dar astăzi, de Ziua Cârtiţei, Emily se chinuie la ora de franceză. Ideea morţii lui Paul şi a ceea ce-a făcut în Boston îşi unesc forţele în capul ei şi o zdrobesc. E nevoită să se îngroape în sine, să nu fie prezentă de-adevăratelea când profesoara de franceză, Madame Colche, le prezintă un scurtmetraj despre Père Lachaise, faimosul cimitir parizian. Emily întoarce o pagină albă a caietului ei şi-şi exersează semnătura. E timpul s-o schimbe, s-o mai înflorească puţin. Face *E*-ul mai mare, iar *Y*-ul îl contopeşte cu *B*-ul.

Ce-a făcut Emily Beam cu inima lui Paul, de l-a îndemnat să-i facă aşa ceva inimii ei? Faptul că Paul a decis să

încheie povestea lor, în felul în care a făcut-o, e dincolo de puterea ei de înţelegere şi poemele din capul ei, ca şi noua ei semnătură fantezistă, flutură ca steagurile capitulării.

Emily citise o parte din povestea lor în ziare. Pe 12 decembrie, Paul s-a dus la prima oră – ora de Statistică. După optsprezece minute din a doua oră, cea de Civilizaţie Occidentală, a ridicat mâna, cerând să meargă la toaletă, iar profesorul lui, antrenorul Stockley, i-a dat voie. Dar Paul nu s-a dus la toaletă. A traversat coridorul. Se ducea s-o găsească pe Emily (a presupus reporterul) şi a trecut pe lângă domnul Jim, omul de serviciu.

> „Paul era unul dintre puţinii băieţi care mă priveau în ochi şi-mi spuneau pe nume de fiecare dată când îl vedeam”, a spus James Class, custodele Liceului Grenfell de 25 de ani. „A fost un tânăr atât de cumsecade. Ce tragedie îngrozitoare.”

Paul a mers mai departe, a trecut de celelalte clase, de clasa domnişoarei Albright, unde ar fi trebuit să fie Emily, dar, în acea dimineaţă, s-a întâmplat că domnişoara Albright îşi dusese elevii de la ora de engleză la biblioteca amplasată în imediata apropiere, după colţ. Aşa că Paul a intrat în biblioteca în care Emily era la oră cu tot restul clasei. Emily a tresărit când l-a văzut – ştia că n-are ce căuta acolo – dar s-a ridicat din scaun şi l-a urmat pe culoarele bibliotecii. El a bătut cu palma peste rucsac, spunându-i că are un pistol în el.

— Nu e nostim, Paul, i-a răspuns ea.

Iar el i-a răspuns:

— Nu glumesc.

— Ba da, glumeşti, a insistat Emily. Du-te înapoi la ore. Putem vorbi în pauza de prânz.

În ziua aceea n-a mai existat pauza de prânz.

Pistolul pe care îl furase Paul avea o capacitate de şase gloanţe. În dimineaţa aceea aveau să fie folosite trei dintre ele; trei gloanţe aveau să rămână netrase. Domnul Jim, omul de serviciu cu o singură mână, fusese soldat în

războiul din Vietnam. Poate că ştia lucruri despre Paul pe care Emily nu le ştia. Poate că soldaţii veterani înţelegeau moartea mai bine decât oamenii obişnuiţi, dar, dacă domnul Jim avea vreo idee de ce s-a sinucis Paul, ea n-a apărut relatată în ziare.

Când se termină scurtmetrajul despre cimitir, Emily ridică mâna.

— *Oui, Mademoiselle Beam*[13]*,* spune Madame Colche.

— Îmi daţi voie afară? o întreabă Emily.

— *En français, s'il vous plaît*[14]*.*

— *Je voudrais aller,* începe Emily. *J'ai besoin.* Aş vrea să plec. Am nevoie.

Madame Colche încuviinţează, cu un semn din cap, şi Emily, care îşi are banca în mijlocul încăperii, se grăbeşte să iasă, luându-şi geanta cu cărţi după ea. Nici măcar nu ştie unde e toaleta în clădirea asta; e nevoită să meargă în sus şi-n jos pe holuri până o vede, o uşă micuţă, cu semnul „WC" pe ea.

Paul ar fi putut să se ducă şi el la toaletă, exact cum i-a spus antrenorului Stockley că o să facă. Ar fi putut să se spele pe mâini şi să se întoarcă la ora de Civilizaţie Occidentală şi să se holbeze la imensa hartă a Europei de pe perete până la finalul orei, fără să-l mai audă pe antrenorul Stockley, cel mai ignorant dintre profesorii din şcoală. (De ani de zile le tot spunea elevilor că Gilded Age[15] era Guilded Age[16].) Paul ar fi putut să stea să se holbeze la harta aceea şi să se întrebe ce-o să facă, odată ce va absolvi liceul. Nu era nimic în neregulă cu faptul că nu se

---

[13] În limba franceză, în original: Da, domnişoara Beam.

[14] În limba franceză, în original: în franceză, te rog.

[15] În limba engleză, în original: Epoca de Aur. În istoria americană, prin the Gilded Age se înţelege o perioadă de creştere masivă a populaţiei în Statele Unite ale Americii combinată cu o afişare extravagantă şi, de multe ori, ostentativă a bogăţiei clasei superioare americane, după Războiul Civil american şi perioada Reconstrucţiei, la sfârşitul secolului al XIX-lea, cuprinzând aproximativ intervalul dintre anii 1877 şi 1890 (sursa: Wikipedia).

[16] În limba engleză, în original: Epoca Breslelor, perioadă inexistentă în istoria Statelor Unite ale Americii.

ducea la facultate; nici domnul Wagoner nu făcuse vreo facultate. Planul era ca Paul să preia ferma de arbuşti, dar nu chiar imediat după terminarea liceului. După ce s-ar fi dus la toaletă, după ce s-ar fi holbat la hartă, după ce ar fi absolvit Liceul Grenfell County, s-ar fi putut duce spre vest.

S-ar fi putut duce în Texas şi şi-ar fi început ucenicia la o fermă de animale.

Sau în Alaska. Şi ar fi muncit pe o platformă petrolieră.

Sau în California. Atâtea podgorii.

Ar fi putut lucra pe o ambarcaţiune de pescuit în statul Washington.

Şi apoi s-ar fi putut întoarce acasă, ar fi avut grijă de fermă, s-ar fi însurat şi şi-ar fi întemeiat o familie. Părinţii lui ar fi fost bunici. Sora lui mai mică, Carey, ar fi fost domnişoară de onoare la nuntă, apoi mătuşă.

În toaletă, Emily încuie uşa şi îşi astupă gura cu palma. Îi revine pe limbă gustul metalic al Bostonului. Nu s-a gândit niciodată s-o întrebe pe doctoriţă ce se va întâmpla cu fătul, odată scos din ea? Fiinţele de dimensiunea unui mormoloc nu sunt îngropate, nu-i aşa? Probabil că sunt arse, trimise la ceruri odată cu fumul şi metamorfozate în nori pufoşi, ca răsuflările minuscule ale bebeluşilor dansând în aerul rece.

Emily lasă capacul pe closet şi se aşază pe el. Scoate din geantă carnetul cu poeme. Scrisese acolo trei poeme întregi, dar avea şi fragmente ici şi colo, mâzgălite peste tot: *regretele se şterg în timp. Colegi de clasă, nevinovaţi ca păsările-n zbor. Cerneală roşie vărsată în numele libertăţii.* Smulge din carnet toate paginile scrise şi apoi îl bagă la loc în geantă. Împătureşte frumos paginile rupte şi le îndeasă în coşul de gunoi şi se holbează la tavan, încercând să-şi umple mintea cu lumina becurilor, dar nu-i apare în cap decât prima strofă a Poemului 813 pe care n-a reuşit să şi-l scoată din minte de azi-noapte, de când l-a citit.

Această Ţărână tăcută a fost Domni şi Doamne,

Şi Flăcăi, şi Fete – şi Abilitate,
Şi Hohot de Râs, şi Suspin,
Şi Rochii, şi Bucle-ondulate.[17]

Suspin, da. Emily Beam suspină tot timpul, exact ca Emily Dickinson. Îşi verifică ceasul. Au mai rămas zece minute din oră şi Emily nu vrea să aibă probleme, dar când încearcă să deschidă uşa, mânerul nu se întoarce. Trage de clanţă şi bate în uşă şi strigă după ajutor, dar e încuiată pe dinăuntru, prinsă în toaletă. Când Emily nu se întoarce la oră, Madame Colche vine după ea. Încuietoarea e blocată şi pe dinafară şi Madame Colche îi strigă în gura mare lui Emily că se duce să aducă pe cineva din personalul administrativ. Până reuşesc s-o scoată de acolo, ora de trigonometrie s-a terminat – toate orele s-au terminat.

— Vino cu mine în salon şi o să bem o ceaşcă de ceai înainte să te duci la sport, îi spune Madame Colche. Eu îmi beau ceaiul mai întotdeauna singură, dar ar fi plăcut să am puţină companie.

În salonul care arată exact ca o sufragerie oarecare, Emily se aşază pe un scaun maro, foarte aspru. La început vorbesc vrute şi nevrute despre nimicuri. Madame Colche vorbeşte în franceză, aşa că Emily nu prinde decât câteva cuvinte. Din câte îşi poate da seama, Madame Colche a crescut în Amherst, a cunoscut un franţuz în New York City şi s-a măritat. Pentru că el călătorea atât de mult, dus-întors, New York-Paris, cu afacerile, i-a spus soţiei că pot să locuiască oriunde doreşte ea.

— Aşa că am ales oraşul acesta, spune ea, făcând un semn spre geam. Trece pe engleză. Faptul că sunt supraveghetoarea internatului de aici mă face să nu-mi fie aşa de dor de Henri. Voi, fetelor, mă menţineţi tânără. Aşadar, spune-mi despre dumneata, Mademoiselle Beam.

— *En français*?

---

[17] „Această ţărână tăcută a fost domni şi doamne”, de Emily Dickinson, în traducerea lui Leon Leviţchi şi Tudor Dorin, apărută în „Antologie de poezie americană de la începuturi până azi”, Editura Minerva, Bucureşti, 1977, Colecţia Biblioteca pentru toţi.

— E bine în *anglais.*

— Păi, începe Emily, n-am fost niciodată în Franţa. Dar mi-ar plăcea să merg. Sunt singură la părinţi, aşa că părinţilor mei le-a fost greu să mă trimită aici, aşa de departe, dar locuim într-un oraş unde sistemul de învăţământ nu e foarte bun, motiv pentru care nici nu sunt aşa de strălucită la franceză.

— Nu încă, spune Madame Colche. Nu eşti încă strălucită la franceză. Ai răbdare, mademoiselle. Sunt o profesoară excelentă.

— Oh, da, doamnă.

— Sper că ai început să-ţi faci prieteni aici. Sunt sigură că ţi-e dor de prietenii tăi de acasă.

Emily îşi imaginează un scaun gol la masa rotundă la care stătea în fiecare zi în cantina şcolii cu fetele, în majoritatea lor majorete. Fiecare fată avea pe lângă ea încă una, cea mai bună prietenă. Prietena cea mai bună a lui Emily, Terra, care nu era majoretă, se mutase la altă şcoală, la sfârşitul clasei a zecea, ceea ce, dintr-odată, o transformase pe Emily în fata fără pereche.

— Bănuiesc că vor trebui să găsească pe altcineva să fie elementul central al piramidei, spune Emily. Am fost majoretă.

— Îmi pare rău să trebuiască să spun că noi nu avem aşa ceva aici, spune Madame Colche.

— A, nu-i nimic. Mi-a cam trecut entuziasmul.

Cineva bate la uşă.

— *Pardonnez-moi*[18]*,* îi spune Madame Colche.

Emily aude vocea unei alte femei şi uşa închizându-se din nou. După un prelung minut de tăcere, Madame Colche se reîntoarce, ţinând în mână pagini îndoite dintr-un carnet.

— Doamna Brooker a găsit paginile acestea în baie, când s-a dus să repare încuietoarea. S-a gândit că s-ar putea să fie ale dumitale. Am aruncat o privire; pare a fi scrisul tău. Madame Colche îi întinde foile lui Emily. Deci, eşti poetă.

Emily scutură din cap.

---

[18] În limba franceză, în original: Mă iertaţi.

— Nu, spune ea. Doar o fată care scrie poezii.

— Şi asta nu te face poetă?

— Cred că trebuie să fii publicat ca să fii poet, spune Emily, desfăcând fermoarul de la geantă şi îndesând foile împăturite în carnet.

— Nu sunt de acord, spune Madame Colche. Emily Dickinson a scris poezii ani la rândul înainte să fie publicată pentru prima dată. Dar ai numi-o poetă în continuare, nu?

— Da, aşa aş numi-o.

— *Pardonnez-moi,* spune Madame Colche, încă o dată, dispărând în spatele a ceea ce părea a fi uşa de la dormitor. Vine grăbită înapoi, fluturând o foaie de hârtie. Iată, zice ea, întinzându-i-o lui Emily. E un concurs de poezie la care ai putea să participi.

Sponsorizat de Societatea Emily Dickinson, spune fiţuica. *Pentru fete între 13 şi 18 ani.* În partea de jos a foii sunt instrucţiunile de participare.

— Sunt un membru înfocat al SED, spune Madame Colche.

— *Merci,* răspunde Emily. O să mă gândesc la chestia asta. Ah, şi *merci* pentru ceai, de asemenea.

Împăturind foia de hârtie şi punând-o în buzunarul din spate al blugilor, Emily îşi forţează un zâmbet care, speră ea, nu e prea fals şi spune *„Au revoir”.* Afară, în curte, norii sunt deja grei de ploaie. Când a ieşit din bârlog azi-dimineaţă, cârtiţa nu şi-a văzut umbra. Acum plouă, o ploaie argintie care transformă iarna în primăvară. O grăsană, pe care Emily n-o cunoaşte, trece pe lângă ea şi-i spune că ora de sport de dimineaţă a fost anulată şi cele două fete, pentru un moment, se bucură împreună.

Ploua în noaptea în care Emily şi Paul s-au sărutat prima dată, la o petrecere de după un meci de fotbal. Ploaia începuse în timpul ultimului sfert de partidă, iar când Paul a condus-o din lumina camerei de zi, pe veranda întunecată din spatele casei, părul lui Emily şi puloverul ei de majoretă erau încă ude. Nu plănuise să meargă la petrecere şi nu avea haine de schimb la ea, aşa că, în

momentul în care Paul îi pusese mâinile pe umeri şi o trăgea mai aproape, ea i-a cerut scuze pentru umezeala hainelor ei.

Emily crezuse, multă vreme, că acela a fost începutul. Acum ştie că a fost începutul sfârşitului.

Urcând cele trei rânduri de scări, ca să ajungă în camera ei, în Hart Hall, Emily aude telefonul sunând. Până ajunge la el, nu mai sună – fusese iubitul cuiva, dar nu al ei. Al ei e în pământ. Al ei are o piatră de mormânt cu numele Paul înscris pe ea şi două date. Un început şi un sfârşit. În camera ei, la biroul ei, Emily deschide carnetul, cel cu poemele, şi scrie încă unul, al doilea pe ziua asta. O oră mai târziu, când K.T. se întoarce de la lecţia ei de muzică, Emily doarme dusă, cu capul pe birou, cu şerveţele Kleenex folosite, împrăştiate peste tot, pe podea, ca trandafirii aruncaţi dintr-un buchet de mireasă.

CENUŞĂ

Povestea ei începe
şi se sfârşeşte aici. Acesta e locul
în care povestea ei se sfârşeşte şi începe.
În povestea ei, firul istoriei
nu e liniar. Firul istoriei
e un cerc, de forma pământului.

Dacă pământul e un cerc, nu există sfârşit;
nu poate să meargă pe muchia pământului
să se scufunde într-o mare fără sfârşit.
Aşa că îşi leapădă măruntaiele
care au ars
în noapte, iar cerul
le soarbe la sine
cenuşa.

Acelaşi cer care i-a cuprins
visele cândva, i-a furat acum
povestea. Iar stelele
vor şti întocmai
cum s-o destăinuie:
noapte de noapte,
iar şi iar.

Emily Beam, *2 februarie 1995*

Cinci

După cină, Emily se duce iar la bătrâna portăreasă, semnează în registrul de prezenţă de la poartă şi se duce să se plimbe. Ploaia s-a oprit, însă trotuarele din Amherst au prins pe ele o pojghiţă de gheaţă din cauza temperaturii scăzute, aşa că îi dă înainte, târşâindu-şi picioarele în saboţii cu tălpi de lemn ai lui K.T. şi singura ei pereche de ciorapi groşi care ar cam trebui să fie spălaţi. Emily nu e fumătoare, dar găseşte pe jos, exact la ieşirea de pe poarta internatului, un pachet de ţigări neînceput. Merge câteva străzi mai încolo, înainte să rupă folia subţire de plastic şi îşi strecoară o ţigară între buze. Se preface că trage din ea. Gustul de tutun se amestecă plăcut cu aroma cafelei care încă îi persistă în gură. Ascunde pachetul de ţigări în betelia de la blugi, trage puloverul deasupra şi-şi înfăşoară eşarfa în jurul capului. Nasul îi e deja amorţit, şi nu-şi mai simte degetele. Îşi îndeasă mâinile fără mănuşi în buzunare.

Mergând prin amurgul îngheţat, cu ţigara neaprinsă în colţul gurii, Emily crede, cu o forţă care o propulsează mai departe, că Paul n-a avut nicio clipă intenţia să folosească arma. În lumea asta plină de incertitudini, ea nu are decât o singură credinţă: că Paul n-a plănuit niciodată să împuşte pe nimeni, nici măcar pe el însuşi. Se agaţă de credinţa asta. Arma era doar o unealtă de impresionat, o încercare disperată, prost-gândită, dureros de greşit canalizată, de a-şi dovedi bărbăţia. Aici, în Amherst, Emily aproape că n-a văzut niciun bărbat; până şi personalul administrativ este format din femei. În aerul rece ca gheaţa şi limpede ca un cristal, atât de departe de Grenfell County, Emily aproape că reuşeşte să se convingă că viaţa ei dinainte a fost un vis, că viaţa ei reală a început în ziua în care s-a mutat în camera 15 din Hart Hall.

Coboară în grabă Spring Street, acolo unde se află şcoala şi urcă pe Dickinson Street. Mersul ei rapid cu siguranţă pare suspect, ca şi cum ar fi făcut ceva greşit.

Dar n-a făcut nimic. Mintea ei, în schimb, a făcut, cum ar fi faptul că şi-a îngăduit simpla dorinţă de a avea o cutie de chibrituri cu care să-şi dea foc.

Pe Main Street[19], lui Emily îi atrage atenţia un semn în curtea unei clădiri mari şi galbene, din cărămidă – *Casa Memorială Emily Dickinson,* zice pe panou, *Deschis sâmbăta şi duminica, între orele 12 şi 17.* Îşi aduce aminte de formularul din buzunarul de la spate şi îl scoate la iveală. Emily Dickinson, cu cele 1775 de poeme ale sale, trebuie să fi fugit de ceva. Emily Beam deschide poarta care separă curtea de trotuar şi duce cu ea foaia de hârtie până la balustrada verandei din faţa casei. Lasă altă fată să aibă parte de asta, gândeşte ea. Una care nu-şi foloseşte poemele ca loc de ascunzătoare. Lasă fata aceea să participe la concurs şi să fie buricul pământului pentru o zi. Las-o să aibă cele cincisprezece minute de glorie pentru că Emily le-a avut deja pe ale ei.

Când încearcă să îndese foaia de hârtie în ornamentul de fier forjat care se ataşează la una din coloanele albe şi înalte, lampa de deasupra verandei începe să clipească. Emily se uită speriată împrejur. Oare încalcă o proprietate privată? Trăieşte cineva aici? Priveşte în sus şi în jos, dar ferestrele rămân întunecate şi indiferente. Când face un pas să plece, lumina clipeşte din nou: se stinge/se aprinde. Şi iarăşi. Emily se aruncă pe scări, zburând de-a dreptul, aproape împiedicându-se în saboţii ei şi apoi alunecă şi se chinuie să se ţină pe picioare cele trei străzi până la internat.

În momentul în care semnează din nou registrul de la poartă, Emily îşi dă seama că încă mai are hârtia în mâna ei îngheţată sloi. Vrea s-o arunce chiar acolo, în coşul de gunoi de lângă picioarele bătrânei portărese, însă doamna se uită la ea cu zâmbetul acela transfigurat, ca al sfinţilor de pe icoane. Ajunsă în camera ei, Emily bagă formularul în carnetul ei cu poezii şi îndeasă pachetul de ţigări în fundul unui sertar, în spatele lenjeriei intime şi al pijamalelor.

---

[19] În limba engleză, în original: Strada Principală.

— Mă duc la studiotecă, o anunţă pe K.T. N-ai nişte chibrituri la îndemână, cumva?

— Pentru ce? o întreabă K.T.

— Am ceva de ars.

— Ce?

— Nimic important, îi răspunde Emily. Poate că, pur şi simplu, am chef să dau foc la ceva.

— Ooo, piromania, spune K.T. Pot să vin şi eu?

— Ai chibrituri sau nu?

— Nu. Dar dacă găseşti pe undeva, pot să dau şi eu foc la ceva?

— La ce?

— Păi, de exemplu, aş da foc foii cu rezultatele ultimului semestru, zice K.T. Am petrecut mult prea mult timp repetând la violoncel. Hei, vrei să comandăm nişte pizza mai târziu?

— Sigur, spune Emily, gândind că poate să schimbe suta ei de dolari şi să-i plătească lui K.T. pentru pulovere şi pentru cizme.

— E bine dacă iau numai cu brânză?

— E ok.

— Probabil că Stephanie Simmons are chibrituri. Întotdeauna miroase a fum, de zici că-i un horn.

— Nu am nevoie de ele, neapărat, spune Emily. Cred că pot să folosesc şi foarfecele.

— Doar nu aveai de gând să-ţi dai foc la păr, nu? o întreabă K.T. Ai un păr aşa frumos.

— Da?

— Dap. Are culoarea cailor. Ălora simpatici, de la curse.

Emily se duce la oglinda de mărime naturală dintre cele două dulapuri şi îşi desface coada dezordonată.

— Ar trebui să-l porţi mai des aşa, lăsat pe spate, îi spune K.T.

— Ok, spune Emily. Şi, când îşi pune în geantă tot ce-i trebuie pentru o noapte de teme în bibliotecă, vede pe biroul ei o carte care nu fusese acolo mai devreme, o biografie a lui Emily Dickinson.

— E a ta? o întreabă pe K.T.

— Ah, răspunde K.T. Ah, da. Madame Colche a venit azi, după cină. A zis s-o păstrezi cât vrei. Nu are nevoie de ea prea repede.

Emily deschide cartea la paginile veline din mijloc. O imagine a lui Emily Dickinson, una pe care domnişoara Albright a arătat-o la clasă toamna trecută, o priveşte acum drept în ochi. Când Emily Beam îşi îndreaptă privirea spre dreapta, ochii – ca două lacuri fără fund – o urmăresc. Când duce privirea spre stânga, o urmăresc din nou. Emily Beam nu are scăpare. Citeşte nota de sub imagine, care spune că dagherotipul a fost făcut când Emily Dickinson avea şaisprezece sau şaptesprezece ani. Viitoarea poetă părea tristă şi însetată.

Setea a fost prima senzaţie pe care Emily a resimţit-o când domnişoara Albright a apărut în spatele lui Paul şi i-a cerut să-i dea arma. Paul n-a făcut-o. S-a îndepărtat repede, ascunzându-se mai adânc printre rândurile de cărţi, lăsându-şi rucsacul şi volumul de poezie pe care îl scosese de pe raft grămadă pe podea.

Gura lui Emily se uscase în aşa hal, că nu mai putea vorbi.

„Ajutor”, reuşise ea să spună, gutural, răguşit, profesoarei ei de engleză avansată, cu o voce atât de firavă, de parcă ar fi fost o broscuţă. „Ajutaţi-ne.”

LINŢOLIU

Oh, da, putea să-l simtă
chiar dacă glonţul
nu i-a străpuns niciodată pielea.
Dogoarea albă şi vie
i-a ars miezul
în care freamătă
două vieţi, şi dacă el ar fi ţintit
într-acolo şi ar fi apăsat pe trăgaci,
roşul s-ar fi
revărsat ca un stăvilar rupt,
peste mâinile ei,
iar cuvântul din urmă i-ar fi dat năvală
în gâtlej – Paul –
un sunet care a durat o secundă
şi care a furat vieţi.

Emily Beam, *3 februarie 1995*

Şase

De când Madame Colche i-a dat formularul de înscriere la concursul de poezie, versurile n-au încetat să răbufnească. Îi aruncă în aer, ca bombele, creierul cu tot felul de imagini în timp ce merge, în timp ce, pur şi simplu, păşeşte pe pietricele cu noile ei cizme negre. Câteodată cuvintele se aranjează singure în câte un poem care urmează modelul lui Dickinson.

În acel Loc, în Colţul cel mai negru
Momentu-i ca un Joc
Tânărul s-a supus, şi-apoi a tras
Un Glonţ prin al său Mijloc.

Dar, dacă Emily reuşeşte să facă lumina să cadă într-un fel anume, atunci ar reuşi să facă din bombe boboci înfloriţi. Dacă îşi mijeşte ochii într-un fel anume, poate să lase iarna în urma ei şi să ajungă într-o poieniţă, însorită şi verde, unde să se întindă pe iarbă, cu un buchet de cuvinte în mână şi cu ochii spre ceruri.

Chiar şi la micul dejun, poemele se întrupează şi, câteodată, Emily trebuie să se chinuie să-i acorde atenţie lui K.T., aşa cum se întâmplă şi acum. E ziua dinainte de Sfântul Valentin, zi care, la ASG, după toate aparenţele, e la fel de importantă precum Crăciunul. Pe K.T. nu pare s-o deranjeze că nu are un prieten, iar pe Emily n-o deranjează nici atât, pentru că a jurat să nu mai aibă de-a face cu băieţii vreodată. În plus, are teme de făcut, mult mai multe teme decât a avut vreodată la Grenfell County – de trei ori mai multe.

— Mă bucur că Hannah nu e aici, spune K.T. Tipa avea vreo cinci iubiţi şi, de obicei, mă recruta pe mine ca s-o ajut să-şi dea seama pentru care din ei să facă o obsesie.

Emily le auzise pe fete, pe holuri, spunând despre Hannah că ar fi o curviştină.

— Cinci? Zău?

— Mă rog, cel puţin trei. Mie îmi plăcea de ea, dar umbla din floare-n floare.

— Era prietena ta cea mai bună? o întreabă Emily.

— Da, într-un fel era şi într-un fel, nu prea. Adică făceam o grămadă de lucruri împreună, dar, nu ştiu – nu era ca şi cum ne împărtăşeam cele mai mari şi mai întunecate secrete sau ceva de genul ăsta.

Emily se uită în farfurie la rămăşiţele ouălor ei scrob.

— Nu sunt convinsă că sunt genul care să fie „cea mai bună prietenă” a cuiva, spune K.T.

— Nici eu, răspunde Emily.

— S-ar putea să-mi placă animalele mai mult decât oamenii. Mama şi tata sunt de părere că ar trebui să mă fac medic veterinar.

— Păi nu trebuie să te duci la şcoala de medicină veterinară pentru asta?

— Mda, spune K.T. Ceea ce nu-i cade tocmai bine subsemnatei care a luat cinci la biologie anul trecut.

— Păi la facultate o iei de la zero, nu? Sau, cel puţin, eu asta sper.

— Dar de ce ai nevoie s-o iei de la zero? Ca să intri la ASG la jumătatea anului, cum ai făcut tu, trebuie să fi avut note bune semestrul trecut.

— Zece pe linie, spune Emily. Cu excepţia unui nouă la biologie.

K.T. ridică mâna şi Emily bate palma cu ea.

— Bănuiesc că aş putea deveni un soi de „veterinar de ţară”, spune K.T. Ştii, stilul ăla excentric şi pus pe harţă, care crede că a face medicină e un rahat în ploaie şi care învaţă singură tot ce e de învăţat. Ţi-am zis vreodată de mâţa aceea, Pablo, pe care o aveam eu cândva? Ai mei i-au dat nume după Picasso, ceea ce, la vremea respectivă, era destul de ironic, având în vedere că încă nu ştiam că el ştie să vorbească spaniolă.

— Hai, mai lasă-mă, spune Emily.

— Nu, pe bune. Lui Pablo îi plăcea să doarmă la mine, în pat, după masa de seară şi, odată, în timp ce-mi făceam temele – şi, înainte să te găsească vreun comentariu

sarcastic în privinţa asta, da, din an în paşti, îmi mai fac şi eu temele – Pablo zice *„pollo”.* Nu *„miau”,* cum zicea de obicei, ci *„pollo”.*

— Poate îi era foame, sugerează Emily. Poate ai uitat să-l hrăneşti.

— Jur pe ce-am mai sfânt, spune K.T., dându-şi cârlionţii ei sălbatici de pe frunte. Când m-am întors spre el, se uita la mine ca un sfinx. *¿Como está, Pablo?*[20] l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns. Nu că m-aş fi aşteptat, dar, hei, s-au întâmplat şi chestii mai ciudate de atât, nu crezi?

— Ba da, cum să nu, spune Emily. Sigur că da.

— Spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

— Una din chestiile alea mai ciudate care s-au întâmplat.

— Păi, răspunde ea încet, am văzut cândva un câine lovit de un camion.

— Asta nu e chiar aşa de ciudat, spune K.T.

— Ba nu, zice Emily, a fost ciudat. Pentru că era ca şi cum câinele *voia* să fie lovit. Ba chiar mergea cu spatele înapoi pe şosea. Dacă ar fi continuat să meargă tot înainte, n-ar fi păţit nimic.

— Conduceai tu?

— Nu, prietenul meu. Fostul meu prieten.

— A plâns? întreabă K.T.

Emily scutură din cap şi ia o gură mare de cafea.

— N-am văzut niciodată un băiat în toată firea să plângă, spune K.T. Tu ai văzut?

— N-a plâns.

— Câinele a murit?

— Dap, zice Emily.

Emily îl văzuse de două ori pe Paul plângând. Pe 10 decembrie, de ziua ei, ziua în care s-a despărţit de el şi două zile mai târziu, în ultima zi a vieţii lui. A încercat, în mintea ei, să-i şteargă lacrimile de pe obraz, dar nimeni nu poate edita tot ce i s-a întâmplat, nici măcar nemaipomenitul ei creier. Ce s-a petrecut pe 12 decembrie 1994 este gravat în mintea ei pentru totdeauna exact aşa

[20] În limba spaniolă, în original: Ce mai faceţi, Pablo?

cum s-a întâmplat. Paul avea lacrimi pe obraz, avea lacrimi în voce când a aruncat pe podea cartea pe care o scosese de pe raft şi o apucase pe Emily Beam de mâini, forţând-o să le scoată din buzunarul puloverului.

— Nu poţi să faci asta, i-a spus atunci.

Când ea şi-a retras mâinile, el s-a aplecat după rucsac, căutând pistolul înăuntru.

Emily a privit şocată cum l-a scos de acolo. L-a ţinut pentru o clipă în faţa lui, ca să i-l arate, apoi l-a tras mai aproape de el, privindu-l ca şi cum ar fi fost o arătare ciudată pe care a descoperit-o pe plajă. A continuat să se uite în ochii înlăcrimaţi ai lui Paul.

— Nu e încărcat, a zis ea. La început era convinsă că nu e. Dacă ar fi crezut, cu adevărat, că e încărcat, ar fi încercat să-l apuce, s-ar fi aruncat la picioarele lui Paul, ar fi făcut ceva, orice, ca să-l împiedice să facă ce-a făcut.

El s-a uitat prin ea, o privire mult prea îndepărtată şi, în momentul acela, lui Emily i s-a făcut frică.

— Paul, pune arma jos. Sau dă-mi-o mie, da? Dă-mi mie pistolul.

Nu i l-a dat şi genunchii au început să-i tremure atât de tare, încât s-a prăbuşit la pământ.

— E decizia noastră şi noi trebuie s-o luăm împreună, spune Paul. Nu e a nimănui altcuiva. Ne iubim, nu-i aşa?

Emily plânge şi ea acum.

— Dar eu vreau să merg la facultate, i-a spus ea. Nu pot să fac asta dacă o să am un copil, continuă ea, clătinând din cap. Nu înţelegi chestia asta?

Dar Paul era deja dus, înghiţit de o gaură neagră.

Emily i-a zis:

— Dacă m-ai iubi, ai înţelege. Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu ai mai fi atât de egoist.

Paul ţinea acum arma în faţa lui cu ambele mâini. O aţintea asupra ei? Aşa părea. Nu-i venea să creadă că i se întâmpla ei aşa ceva. Oare trăia o experienţă extrasenzorială? Intrase într-o bulă de timp? Oare creierul ei cedase din cauza chestiilor prin care trecuse în ultimele trei zile? Se uitau fix unul la celălalt, ca două animale

prinse în capcană ce erau.

Ochii lui se împăienjeniseră, se întunecaseră aşa cum ea nu-i mai văzuse niciodată până atunci.

— Tu eşti egoista dintre noi, i-a spus el.

A fost prima dată în viaţa ei când a deschis gura să spună ceva şi nimic, nici măcar un suflu nu a ieşit. Şi atunci, în acea tăcere devastatoare, profesoara de engleză a lui Emily, domnişoara Albright, a apărut. A apărut în spatele lui Paul, mişcându-se fără să scoată un zgomot, ca o pisică.

K.T. ia o gură de ou moale (făcut de Hilly, cu dragoste) şi întreabă, cu gura plină:

— Ce fel de câine era?

— Nu ştiu, spune Emily. O corcitură.

— Şi prietenul tău n-a fost supărat?

— Oh, ba da, a fost supărat, zice Emily. Tremura ca varga. Câinele apăruse de nicăieri.

Atenţia lui Paul fusese atrasă de nişte vaci pe păşune, de partea cealaltă a drumului, vaci de la ferma de lapte, care nu fuseseră crescute pentru abator, care păşteau, blânde şi molcome, în soarele de octombrie. Una dintre ele mugea. Paul tocmai îi explica lui Emily cum învăţa să înţeleagă ce-şi spun vacile; lucrase vara trecută la o fermă de vite. Când camioneta lui Paul a virat într-o curbă, un câine alb cu negru a ieşit în fugă din iarba înaltă, direct pe şosea.

Paul a frânat brusc, dar a fost prea târziu.

— Doamne, Dumnezeule, a spus el. Oh, Doamne. S-a uitat la Emily. Câinele. Oare a…?

— Nu sunt sigură.

Mâinile lui Paul băteau neîncetat în volan.

— Poţi să ieşi să te uiţi? Te rog?

Emily a deschis uşa şi a făcut câţiva paşi de lângă camionetă. Câinele zăcea pe drum, răsturnat pe o parte.

— Nu mişcă, i-a spus ea.

Paul s-a dat jos de la volan şi a mers până unde era câinele care zăcea cu picioarele întinse înaintea lui. Avea ochii închişi. Părea că doarme. S-a aplecat şi l-a atins pe

cap. Paul a încercat să-l readucă la viaţă, mişcând încet capul câinelui, însă din gura animalului a început să curgă sânge pe asfalt.

— Nu ştiu ce să fac, a spus el. A apărut de nicăieri.

— Ştiu, i-a zis Emily.

— Nu are zgardă.

— Probabil că nu are stăpân.

Paul s-a uitat la ea, cu ochii lui mari, clipind întruna.

— O să-mi fii martor pentru ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Emily i-a făcut semn că da.

— Nu cred că a fost vina mea, a spus el. N-a fost, nu?

— Nu, i-a răspuns Emily. S-a uitat la Paul cum a ridicat câinele în braţe şi l-a dus pe marginea drumului, acolo unde erau vacile. Când s-a întors la ea, avea pe braţ urme de sânge.

— O să-l las acolo, a zis el, în cazul în care e al cuiva de pe-aici.

— Nu-i al nimănui, i-a zis iar Emily. Pe aici nu mai e nimeni în afara noastră şi a vacilor.

Paul nu se mai oprea din clipit. S-a uitat iar spre câine. L-a pus cumva pe o pantă de pe marginea drumului, astfel încât capul era mai sus decât restul corpului.

— Bietul de el, a zis Paul. Şi-a acoperit ochii cu mâinile.

Emily a întins mâna şi l-a atins pe umăr.

— Hai, că o să fie bine, i-a zis ea.

— Ba n-o să fie bine nimic, i-a răspuns Paul, iar braţele i-au căzut în lături. Te rog să nu mă minţi, Emily. Ştiu că nu ne cunoaştem de chiar atât de multă vreme, dar o să se ducă totul de râpă dacă ne minţim unul pe celălalt.

Emily a înghiţit greu. Era pe punctul de a-i spune lui Paul că n-a fost vina lui, dar poate că a fost şi ea nu voia să distrugă semnificaţia momentului. Niciun băiat nu i-a mai zis ceva atât de serios până acum.

— E trist când oamenii trebuie să-şi eutanasieze câinii, spune K.T. Stăpânii se vaită şi-l pupă peste tot, iar câinele simte tristeţea şi frica lor, care, pentru el, nu are niciun sens, pentru că, de obicei, pupăturile lor miros a fericire. Cum se poate ca animalul să nu simtă nici măcar o adiere

de trădare? E mai bine să fie ucis de o maşină, aşa cum s-a întâmplat atunci.

— Adică vrei să zici că Paul i-a făcut o favoare?

— Zi-i cum vrei, ridică din umeri K.T. Deci pe prietenul tău îl cheamă Paul? Sunt un mare fan al oamenilor care poartă numele Paul – Paul McCartney, Paul Simon, Paul Newman, Paul Revere, zice ea şi mai ia o gură de cafea. RuPaul.

— Ăsta cine-i?

— Un travestit care apare pe la televizor tot timpul.

— Eu nu mă uit la televizor, zice Emily.

— Poftim? Nu sunt televizoare în Boston?

— Ha, ha, zice Emily.

— Cine nu se uită la televizor?

— Nu mă uit *cine ştie ce* la televizor.

— De ce nu? o întreabă K.T.

— Părinţii mei sunt destul de severi, răspunde Emily. Îmi tot zic că trebuie să învăţ ca să intru la facultate, pentru că ei nu au bani să mă trimită.

— Păi, în cazul ăsta, cum îşi permit să te ţină aici?

Emily încearcă să se menţină pe poziţie.

— Mătuşa mea plăteşte pentru asta. Faza e că ea crede că dacă sunt aici, la internat, o să am şanse mai mari să intru la facultatea la care mi-aş dori să merg.

— Şi la care facultate ai dori să mergi?

— La Harvard.

— Dar tu eşti din Boston, zice K.T. Nu vrei să-ţi întinzi aripile, să-ţi lărgeşti orizonturile, să-ţi depăşeşti limitele, astfel încât să ieşi din zona ta de confort? Nu vrei să îmbrăţişezi toate clişeele astea pe care ni le bagă pe gât consilierii vocaţionali?

Emily zâmbeşte.

— Păi, nu sunt *propriu-zis* din Boston. Doar am locuit acolo o vreme.

— Ascultă, Emily, Annabelle şi Waverley, şi fetele de pe palier mă tot întreabă care-i treaba cu tine. N-o să pot să le ţin prea mult în frâu, până se apucă ele însele să investigheze. Şi lucrurile s-ar putea împuţi rău în

momentul acela.

— Înţeleg, zice Emily.

— Vrei să inventez eu ceva? o întreabă K.T.

— Sigur, de ce nu?

— Tu vorbeşti serios?

— Dap, răspunde Emily. Nu mă interesează ce cred ele.

— O să inventez ceva tare de tot. O să fie cât se poate de credibil şi toate alea, dar, oh, Dumnezeule, o să fie cea mai distractivă chestie de anul ăsta.

K.T. se oferă iar să bată palma, şi Emily nu se dă în lături.

— Când te-am cunoscut prima dată, zice Emily, am crezut că numele tău este Katie. Dar, apoi, toată lumea tot pronunţa aiurea, ca şi cum ar fi fost două cuvine – Kay. Tee. Deci, de la ce vin iniţialele? Ar fi trebuit să te întreb de mult, dar…

— Dar n-ai vrut să mă întrebi, pentru că n-ai vrut ca eu să întreb, la rândul meu, ceva despre tine. Am dreptate?

Emily dă din cap că da.

— Keller True. Două nume străvechi de familie care se contopesc într-unul singur. Nu am fraţi, aşa că – i-ha! Norocul meu! A treia soră! Ultima speranţă! – am fost eu aia care să primească ambele nume.

— Ei, atunci, Helen Keller Prea-Frumos-Să-Fie-Adevărat[21], aş vrea să-ţi pot spune istoria tristă, îngrozitor de tristă, a vieţii mele dubioase de până acum şi, poate, cândva, chiar o voi face, dar nu acum; pur şi simplu nu pot acum.

— Ştiam că nu eşti din Boston, zice K.T. În primul rând: nu vorbeşti ca şi cum ai fi din Boston. Şi, în al doilea rând: fetele din Boston nu umblă în hanorace Harvard.

— De ce nu?

— Emily Teleportează-mă-Scotty[22], nu trâmbiţezi de

[21] Joc de cuvinte între numele personajului, True (în limba engleză, în original: adevărat) şi expresia „too good to be true” în limba engleză, în original: prea frumos să fie adevărat.

[22] Joc de cuvinte între numele de familie al personajului, Beam (în limba engleză, în original: a emite sau a transmite. În cazul nostru, a

unde vii. Ci pe unde ai umblat. Şi, deşi sună ca şi cum ar fi acelaşi lucru, crede-mă când îţi zic că nu e.

***

În timpul orei de trigonometrie pe care o avea cu doamna Frame, cea cu voce blândă şi calmă, Emily îşi imaginează toate noile identităţi cu care ar putea defila şi scăpa basma curată. Niciuna dintre prietenele ei de acasă nu ştie că a rămas însărcinată; niciuna dintre ele nu ştie că e aici. Şi Dr. Ingold, directoarea internatului, este singura de la ASG căreia i s-a spus despre Paul şi ce s-a întâmplat în biblioteca Liceului Grenfell County, dar nu i s-a spus nimic despre Boston, pentru că părinţii lui Emily nu i-au spus. Nu au spus nimănui.

În ziua în care a murit Paul, reporterii au început să sune acasă la Emily. La început, domnul şi doamna Beam au răspuns la apeluri, dar după al treilea telefon, deja au scos telefonul din furcă. Când, mai târziu, în acea după-amiază, a apărut la uşă o poliţistă, Emily, de pe canapeaua din living, între părinţii ei, a răspuns la întrebări. N-a fost de mare ajutor anchetei. Arma şi faptul că s-a tras cu ea au fost nişte surprize totale – un băiat prins în nebunia unui moment. Avea multe lucruri pentru care să trăiască, i-a spus Emily poliţistei: iubea copacii pe care îi avea în grijă şi învăţa cum să comunice cu bovinele.

De îndată ce a plecat femeia, Emily şi-a ieşit complet din minţi. Părinţii au trebuit s-o prindă, să-i ţină mâinile la spate, ca să nu-şi facă rău singură. Poliţista nu era interesată de poveştile lui Emily despre Paul şi copacii lui. Poliţista n-a pus nici măcar o singură întrebare despre ce fel de băiat fusese Paul – sau ce fel de fată era ea, de s-a îndrăgostit de el. Femeia nu voia să ştie decât *de ce* şi

teleporta), şi expresia „Beam me up, Scotty” (în limba engleză, în original: Scotty, teleportează-mă) care este o replică din cultura pop şi ştiinţifico-fantastică, preluată din serialul de televiziune *Star Trek.* Este comanda pe care Căpitanul Kirk o transmite inginerului-şef, Montgomery „Scotty” Scott, când trebuie să fie teleportat înapoi pe nava spaţială Enterprise (sursa: Wikipedia).

unde.

Părinţii lui Emily au încercat să-i explice că poliţista nu-şi făcea decât datoria, dar Emily n-avea niciun chef să fie raţională. De îndată ce s-a terminat înmormântarea, soţii Beam au împachetat totul, şi-au încărcat maşina şi au plecat din oraş cu singurul lor copil plângând pe bancheta din spate. Emily terminase două cutii întregi de şerveţele. Multe ore mai târziu, când au ajuns la casa micuţă a mătuşii Cindy, de la periferia Bostonului, tatăl ei a deschis portiera din spate şi a ajutat-o pe Emily să iasă.

— Am ajuns, draga mea, i-a şoptit el. Totul va fi bine.

Era o minciună, evident, dar era prima dată, după multe zile, când tatăl ei s-a arătat înţelegător şi, pentru câteva clipe, minciuna a făcut-o pe Emily să se simtă mai bine.

Când doamna Frame se întoarce cu spatele la ea, ca să deseneze un grafic cu funcţie periodică pe tablă, Emily caută prin geantă biografia lui Emily Dickinson pe care i-o împrumutase Madame Colche. Dickinson a trăit într-o epocă a patriarhilor. Bărbaţii domneau peste ţară, peste biserică şi peste gospodărie.

Inima lui era pură şi groaznică, scria Dickinson despre tatăl ei, *şi nu cred că mai există una la fel ca a lui.* Edward Dickinson a scos-o de la şcoala cu internat după un an, pe motiv că ar fi fost bolnăvicioasă, dar Emily Beam se întreabă dacă nu cumva tatăl fusese cel care îşi îmbolnăvise fiica.

Taţii sunt nişte paradoxuri – Emily Beam nu are nevoie de o biografie care să-i spună chestia asta. Toţi bărbaţii sunt nişte paradoxuri. În vara de dinainte de ultimul an de liceu, Paul crescuse patru centimetri. Se întorsese la şcoală un băiat cu umeri laţi şi cu păr lung şi ondulat. Avea deja un metru optzeci când începuse ultimul an şi tocmai aceste schimbări, mai mult decât orice altceva, o atrăseseră pe Emily. Şi ea începuse să se schimbe. Starea melancolică pe care obişnuia s-o simtă, crescând ca după-amiezile furtunoase de vară ale copilăriei ei, se transforma acum în tot felul de alte fenomene şi, după ce Terra s-a mutat în Ohio, devenise din ce în ce mai greu să găsească

fete de vârsta ei cu care să relaţioneze. Toate păreau atât de senine. L-a ales pe Paul aşa cum ai fi ales toboşarul dintr-o trupă, nu la fel de frumos ca solistul şi nici aşa de excentric precum ar fi tipul de la chitara electrică. L-a ales ca să dea ceva ritm weekendurilor ei, care începuseră să fie mai lungi decât săptămânile în sine şi fără niciun scop anume.

Întinsă lângă Paul, Emily se măsura şi se compara cu el. Îşi aliniau trunchiurile şi picioarele, şi mâinile. Emily avea atunci 1,64 m, cât are şi acum, prea scundă ca să fie înaltă şi prea înaltă ca să fie scundă. E genul de fată nici prea-prea, nici foarte-foarte. Dacă i se oferea ocazia, Emily se aşeza întotdeauna între alţi elevi, nu în faţă, nici într-un colţ. Profesorii o cheamă la tablă pentru că, în momentul în care îşi îndreaptă privirea în clasă, dau peste ea. Şi asta nu e nicio problemă, pentru că Emily are, de obicei, un răspuns, chiar şi pentru discipline care nu-i plac, cum ar fi, de exemplu, trigonometria. Nu-i lipsesc ideile şi are şi câteva opinii despre multe lucruri din lumea asta, dar nu are nici cea mai vagă idee cum povestea ei cu Paul a degenerat atât de repede şi în felul acela definitiv.

Nu atingerea lui Paul e ceea ce-i lipseşte cel mai mult. E mirosul camionetei lui: Old Spice, şi pin, şi frunze de toamnă, şi mere. Mirosul copilăriei şi al maturităţii, amestecate într-unul singur. Sunt locuri pe care trebuie să le vadă iar în lumina zilei, aleile pavate cu pietriş şi parcările în care ea şi Paul se opreau şi se sărutau. Dar, pentru moment, plimbările în amurg, pe străzile din Amherst, vor trebui să fie de-ajuns.

***

Emily intră, la nimereală, într-o drogherie pe Main Street ca să-i cumpere lui K.T. un mic cadou de Sfântul Valentin. În timp ce se plimbă printre şirurile de rafturi cu cosmetice, vede o fată cu părul ca grâul luând un ruj şi băgându-l în geantă. Emily se duce întins spre ea şi fata se întoarce brusc pe călcâie. E ca o scenă de western. Împuşcături la O.K. Corral.

Pentru prima dată după moartea lui Paul, Emily se simte puternică. Nu ştie cine e fata asta drăguţă, cel puţin, nu încă, dar simte că ar putea să-i dea un şut în fund să zboare până în Boston şi înapoi.

— Te-am văzut, îi spune Emily.

Fata o face pe proasta.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Pune-l înapoi.

Fata bagă mâna în geantă, scoate rujul şi-l pune înapoi pe raft. Când îşi dă la o parte vălul de păr de pe faţă, Emily o recunoaşte.

— Ai de gând să mă spui? a întrebat fata.

— Nu m-am hotărât încă.

— L-am pus înapoi. Şeful de magazin s-ar putea nici să nu te creadă, dacă mă pârăşti.

— Dar ar putea la fel de bine să mă creadă, îi zice Emily.

— Mda, presupunând că e un „el”, zice fata. Tu eşti la cursul de franceză, cu mine, nu-i aşa? Nu eşti tu tipa cea nouă?

— *Oui,* confirmă Emily.

Fata aruncă o privire rapidă asupra culoarului.

— Dacă spui ceva, o să fiu dată afară.

Emily ridică din sprâncene şi îi întoarce spatele, dar se împiedică într-un şiret de la ghete, iar fata se repede la ea s-o ţină să nu cadă.

— N-a fost decât un rahat de ruj, spune fata. În ochii ei mari, căprui, străluceşte frica, iar felul în care fata încă o mai ţine pe Emily de încheietura mâinii – felul în care un copil mic s-ar ţine de maică-sa – o împiedică pe Emily să mai spună ceva.

Fata se ia după Emily şi iese din drogherie. De ce hoaţa asta să scape basma curată? Emily merge până la banca aflată vizavi de Casa Memorială Emily Dickinson şi fata vine şi se aşază chiar lângă ea. Abia în momentul în care îşi caută prin buzunare cutia de chibrituri şi pachetul de ţigări pe care îl găsise pe duşumea, în baia din internat, îşi dă seama că uitase să-i ia ceva de Sfântul Valentin lui K.T. După ce vântul îi stinge două chibrituri, Emily reuşeşte în

cele din urmă să aprindă unul, aprinzând ţigara care stătea ţeapănă în gură. Inhalează şi tuşeşte fumul afară.

— Eu sunt Amber Atkins, spune fata.

— Emily Beam, răspunde Emily între două răbufniri de tuse.

Amber arată înspre casa de peste stradă.

— Ţi-au pus numele după ea?

— Glumeşti? Părinţii mei probabil că n-au citit o poezie în viaţa lor.

— Mama mi-a pus numele după o dansatoare de striptease pe care a întâlnit-o în Vegas.

— Deci eşti şi hoaţă, *şi* mincinoasă, îi zice Emily.

— Cu toţii suntem aşa uneori, răspunde Amber. Tu nu?

Emily inhalează, începând să-i placă gustul de tutun.

— Mama chiar mi-a pus numele după o dansatoare.

— Nu am chef de vorbă în momentul ăsta, bine? Şi ţi-aş da o ţigară, dar n-aş face decât să contribui la conturarea profilului de infractor al unui minor.

— Eu nu fumez, zice Amber. Şi, în caz că n-ai observat până acum, şi tu eşti minoră.

— Aha, zice Emily, dar în inima mea, eu sunt foarte, foarte matură, aşa că…

— Nu vorbeşti ca toate celelalte fete de la şcoală. De unde eşti?

Emily scoate ţigara din gură şi-i face fetei semn să nu mai trăncănească necontenit.

— Bine, fie, zice Amber. O să stăm aici şi o să ne holbăm în noapte, până o să ni se facă acru.

Emily aruncă o privire peste stradă la grandioasa casă galbenă din cărămidă, genul de casă în care şi-a imaginat întotdeauna că ar putea trăi. Mare, dar nu prea mare; elegantă, fără să iasă-n evidenţă. Ferestre înalte. Majoritatea caselor din Grenfell County sunt mici, ca nişte cutii.

Pe vremea când mergea în camioneta lui Paul, colindând prin pădurile şi fermele din Grenfell County, Emily începuse să analizeze cum funcţionează mintea unei femei. Fetele se întorc mereu, în mintea lor, la lucrurile pe care

ar fi vrut să le fi spus sau să le fi făcut sau la cele pe care şi-ar fi dorit să nu le fi făcut şi să nu le fi spus, în timp ce băieţii pun toate astea într-o cutie cu un capac etanş. Fetele cred că pot să-i salveze pe băieţii aflaţi la ananghie, şi Emily nu făcea notă discordantă.

Lumea e mai permisivă cu băieţii, e mai simplă. Paul avea două opţiuni în momentul în care a aflat că Emily era însărcinată: putea s-o ceară de nevastă sau putea să plătească avortul.

Dar, adevărul era că, de fapt, nu existase nicio opţiune, nicio altă şansă. Paul s-a sinucis, aşa că Emily trebuie să treacă prin toate singură.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, zice Amber. E aproape şapte şi jumătate.

Emily dă din cap, îşi aprinde o nouă ţigară şi o pune în gură, lângă cealaltă. Trage adânc şi tuşeşte, iar trage în piept şi iar scuipă fumul afară, dorindu-şi să meargă şi să fumeze, să fumeze şi să meargă, să meargă până când mintea îi va rătăci în stele, iar fumul va ieşi din piept cu tot cu inima ei.

POEMUL DIN MIEZUL INIMII

Nu mă puteţi auzi
printr-un stetoscop.
Nu spun Bum-BUM, Bum-BUM.
Dacă mă deschideţi de vie,
n-o să mă găsiţi.

Stau aproape de cele nevăzute;
altfel, aş fi vânată,
o îmbucătură infimă
pe farfuria ălor bătrâni,
argintie ca un peşte,
cu jalea ascunsă în colţurile gurii.

Nu, locul meu nu e
pe pământ – locul meu e
în pământ, o vână străveche.
E peste tot
unde eşti şi tu,
E peste tot –

la intersecţia
Tinereţii cu Prostia,
şi conduse de roata
nevoii. Nu e nevoie
de raţiune. De creier.
Doar răpăiala timpului
care te împiedică
s-o iei de la capăt.

Emily Beam, *14 februarie 1995*

Şapte

Emily Beam scrie cele mai bune poezii în cap, zăcând în pat, privind tavanul întunecat, în timp ce K.T. sforăie. Emily nu ştie ce să creadă despre K.T. Când erau în baie amândouă, spălându-se pe dinţi, acum câteva ore, Annabelle Wycoff, care se spăla pe faţă, o studia pe Emily în oglindă.

— Eşti bine? a întrebat-o. Pari tristă.

Înainte ca Emily să aibă timp să-şi scoată periuţa de dinţi din gură, K.T. îi zice:

— Ah, nu ştiai? Emily e orfană.

— Vai, Dumnezeule, a zis Annabelle. Pe bune?

— Mda, i-a răspuns K.T., căscându-şi ochii căprui mai să-i iasă din orbite. Pe bune.

Emily şi-a dat seama că prietena ei încerca să fie sarcastică, dar, în oglindă, Annabelle îşi îndreptase privirea spre Emily.

— Dar n-am cunoscut-o pe mama ta? În ziua în care te-ai mutat?

— Nu era mama ei, i-a zis K.T. Era doar tutorele ei.

— Dar Emily ne-a făcut cunoştinţă cu ea şi a zis că e mama ei.

— Asta şi-ar dori Emily, a răspuns K.T. Emily era mult prea devastată ca să spună adevărul.

În oglindă, Emily mijea ochii curioasă.

— Doamne, îmi pare aşa de rău, i-a zis Annabelle. Cum au murit părinţii tăi?

K.T. i-a aruncat o privire lui Emily.

— Vrei să-i spui tu?

Emily a scos periuţa de dinţi din gură.

— Într-o avalanşă.

— Erau la schi, a intervenit K.T. În Elveţia.

— E îngrozitor. Annabelle se întoarce spre Emily. Erai cu ei în momentul acela?

— Nu, a zis Emily. Eram în State, la mătuşa mea din Boston.

— Părinţii ei erau în a doua lună de miere, i-a zis K.T. Erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt.

Annabelle şi-a dus mâna la inimă şi s-a uitat la Emily cu ochi trişti, de căprioară.

— Emily suferă, i-a explicat K.T. lui Annabelle. Nu vrea să vorbească despre asta.

Fără să mai spună un cuvânt, Emily a ieşit din baie şi a luat-o pe hol, trecând de grămada de fete adunate în jurul telefonului, aşteptându-şi rândul să-şi audă iubiţii. Când, după un minut, K.T. a ajuns-o din urmă, Emily a refuzat să i se alăture în dansul bucuriei.

— Nu vreau să mint pe nimeni de-aici, i-a zis Emily.

— Dar n-a fost o minciună de-adevăratelea, i-a răspuns K.T. Nu e ca şi cum m-ar fi crezut.

— De ce să nu te fi crezut?

— Pentru că e o prostie.

— Mă rog.

— Da' roagă-te, a zis K.T., zvârlind din picioare cizmele din piele-ntoarsă. N-ai decât să fii aşa.

Emily s-a aruncat pe pat cu toată greutatea, gândindu-se la părinţii ei care rămăseseră în Grenfell County. S-a uitat la ceas. Tatăl ei va fi adormit deja în fotoliul lui, de la parter, cu radioul deschis şi mama ei e în pat, la etaj, în pijamaua ei de flanel, citind, adică exact unde erau şi ce făceau în noaptea de după petrecerea pe care o dăduse Cole Hankins la el acasă, în noaptea în care totul a deraiat complet de la cursul firesc.

Mai întâi a fost chestia care s-a întâmplat în dormitorul soţilor Hankins şi, apoi, când un poliţist s-a înfiinţat la uşă, să pună capăt petrecerii, Paul a fost cel care i-a deschis uşa. Cineva a văzut prin fereastră girofarul albastru şi i-a avertizat pe toţi să ascundă băutura. Când i-a deschis poliţistului, Paul n-a minţit când a fost întrebat dacă adolescenţii din casă consumau băuturi alcoolice.

— Vă spun eu cum facem, i-a zis Paul. O să iau cheile de la maşină de la toţi cei care nu sunt în stare să conducă. Poliţistul a rămas până s-a asigurat că Paul face aşa cum i-a promis, dar n-a arestat pe nimeni în cele din urmă.

Spre surpriza lui Emily, în seara aceea, Paul s-a transformat într-un lider. Poate că era destul de matur, încât să fie tată, dar după petrecerea aceea, Emily se simţea la fel de matură ca un mormoloc. Pentru prima dată în viaţa ei făcuse mai mult decât să pupe o sticlă de bere patru ore la rând şi se îmbătase. În dormitorul soţilor Hankins, cele trei beri pe care le băuse jos făceau tavanul să se învârtă cu tot cu ea. După ce ea şi Paul o făcuseră o dată deasupra cuverturilor cu model pasely, Paul voia şi o felaţie şi Emily a zis nu.

— Dar o să mă excit, i-a zis Paul. Şi încă ce-o să mă mai excit!

— Asta fac curvele, i-a trântit-o Emily.

— Emily, i-a răspuns Paul, tu n-ai putea niciodată să fii o curvă. Tu eşti o tocilară.

— Ba bine că nu!

— Tu eşti un soi de, cum să zic, majoretă cu creier. Majoretă şi bună, şi deşteaptă pe deasupra.

— De asta mă placi? Pentru că sunt majoretă?

— Nu, a zis Paul. Sub nicio formă. Acordă-mi puţină încredere.

A rostogolit-o iar pe Emily pe pat. Era de nestăvilit şi, de data asta, nici nu s-a mai gândit la un prezervativ. Ea n-a scos niciun cuvânt; el era prea adânc în ea şi prea intrat în transă. A fost singura dată când au făcut-o de două ori la rând şi, după aceea, Emily a fugit pe coridor şi a vomitat în baia oaspeţilor.

Multe se pot întâmpla într-o baie.

Înainte de ASG, Emily n-a fost niciodată nevoită să împartă una cu altcineva, dar la internat, rar găseşti baia goală. Găsise cutia de chibrituri pe podea, într-una din toalete. Era mai mult decât încălcarea regulilor împotriva fumatului în Hart Hall – e o chestiune care ar putea-o trimite pe fata care a comis-o repejor acăsucă. O clădire din lemn construită pe la 1890 ar putea arde ca o torţă într-o secundă.

Emily se ridică din pat şi se îndreaptă spre cuierul unde are agăţate prosopul şi lanterna. Toate fetele de la internat

au astfel de cuiere cu prosoape şi lanterne, armura lor în cazul unui incendiu de proporţii care ar izbucni, fără doar şi poate, din cauza unui chibrit azvârlit aiurea. Emily îşi ia lanterna în pat şi deschide cartea pe care i-o dăduse Madame Colche.

În timp ce Războiul Civil făcea ravagii pe fronturile de pe văi şi dealuri, de dincolo de casa ei, Emily Dickinson scria. Când s-a terminat războiul, avea treizeci şi cinci de ani, o fată bătrână, locuind în casa părintească, ceva care nu era chiar ieşit din comun. Pe vremea aceea, femeile cu un statut privilegiat asta făceau.

Dickinson scria la iuţeală poem după poem, numerotându-le ca să le ţină evidenţa. În schimbul unei vieţi de familie, cu soţ şi copii, ea s-a ales cu multe cuvinte, cu mii şi mii de cuvinte.

În cele patru luni în care Emily şi Paul au fost împreună, au făcut sex de cincisprezece ori. Emily a fost în dormitorul lui Paul de două ori şi, de ambele dăţi, nici domnul şi nici doamna Wagoner n-au fost acasă. Părinţii ei erau la fel de stricţi în privinţa prezenţei lui Paul în casa lor când erau duşi la culcare sau când nu erau acasă, motiv pentru care Emily şi Paul petreceau atât de mult timp în camioneta lui. Paul ştia care sunt locurile în care poate să parcheze, pe drumuri lăturalnice şi dosite. Se giugiuleau cu radiatorul maşinii pornit; era frig fără haine. Dar era şi nemaipomenit de excitant, să fii dorită cu atâta ardoare, cu atâta sălbăticie. Prima dată când Emily l-a mângâiat, frecându-l prin pantaloni, Paul a ejaculat îmbrăcat. Şi el era virgin.

***

În dimineaţa următoare, în timp ce Emily iese din cabina de duş, Annabelle, de la chiuvetă, o anunţă iarăşi, trâmbiţat, cât de rău îi pare de moartea părinţilor ei, iar vocea ei puternică, de orator al echipei de dezbateri a şcolii, se izbeşte cu ecou de faianţa de pe pereţi.

— Îmi pare rău şi de fraţii şi surorile tale, zice Annabelle. Dacă ai aşa ceva.

— Nu am, răspunde Emily, înfăşurându-şi prosopul şi mai strâns pe corp.
— Atunci e bine că ai venit aici, nu-i aşa?
Emily se uită la Annabelle şi i se pare total sinceră.
— La ASG ai o sută patruzeci şi nouă de surori. Nu e minunat?
Emily se scuză şi pleacă.
— Nu ezita să baţi la uşa mea dacă ai nevoie de ceva! strigă Annabelle după ea, însă Emily o ia la picior, mergând din ce în ce mai repede spre camera ei. Când ajunge în cameră şi dă uşa de perete, K.T. tocmai se trezeşte din somn.
— Mulţumesc frumos. Annabelle tocmai s-a oferit să-mi fie înger păzitor.
— Păi, ai avea nevoie de unul, îi răspunde K.T.
— Dar tipa e una dintre mimoze.
— Da, asta aşa e, dar ea vrea să fie prima femeie preşedinte a Statelor Unite. N-ar fi cel mai rău lucru care ţi s-ar putea întâmpla, s-o ai pe Annabelle de partea ta, purtându-ţi de grijă.
— De ce ai minţit în halul ăla?
— Şi tu ai minţit, zice K.T.
— Tu m-ai băgat în asta, spune Emily. Nu puteam să stau acolo, pur şi simplu, ca muta.
— Ei, hai că a fost distractiv. *Şi,* ca să nu mai spun că o să-ţi piardă urma.
— *Ce* urmă să-mi piardă? *Cine,* mă rog frumos, să-mi piardă urma?
— Nici nu ţi-ar veni să crezi ce zvonistică se creează pe aici, zice K.T.
— Mda, păi ai avut tu grijă să aibă ce rumega de-acum înainte.
K.T. zâmbeşte.
— Exact. Annabelle e *Gura* prin care intră materialul rulant. În momentul în care povestea asta iese la iveală, toate celelalte zvonuri vor fi aruncate în aer, cel puţin pentru o vreme.
— Parcă ai zis că nimeni n-o să creadă asemenea

poveste.

— Păi n-o s-o creadă, nu în adâncul inimilor lor. Dar o orfană, trimisă cu tot cu catrafuse la internat pentru că părinţii ei super mişto şi bogaţi, şi foarte îndrăgostiţi au murit? Glumeşti? E romantic. E firul roşu al tuturor poveştilor de dragoste. Şi oamenii cred în ce vor ei să creadă.

— Am nevoie de cafea, zice Emily. Am nevoie să mă gândesc bine la ce-am de făcut.

— Nu avem cum să dăm greş cu chestia asta, continuă K.T. O să le ţină ocupate multă vreme de acu' înainte. Ai încredere în ce-ţi zic eu.

— Am fost educată să nu am încredere în cineva care vine să spună „Ai încredere în ce-ţi zic eu."

— Foarte trist. Cine te-a învăţat chestia asta?

— Tata.

— Ei, dă-l încolo pe taică-tu, zice K.T. A murit într-o avalanşă, ţi-aduci aminte?

Emily îşi dă ochii peste cap. E epuizată după nopţi în care abia dacă a dormit, de zile în care a trebuit să facă faţă singură unei lumi întregi. Cât timp e K.T. la baie, Emily se aşază la birou şi pune rapid pe hârtie poemul care i-a venit potop în cap, în timp ce era în duş. Emily ar vrea să-i poată scrie domnişoarei Albright şi să-i spună că stă la trei străzi de casa în care a trăit o mare poetă americană, cea pe care domnişoara Albright o iubeşte mai presus de toţi ceilalţi scriitori. Ar trebui să se ducă la casa memorială şi să cumpere o carte poştală şi să scrie foarte mic tot ce are să-i spună celei mai bune profesoare pe care a avut-o vreodată. Dar cu ce să înceapă? Ce-i spui persoanei care, cel mai probabil, ţi-a salvat viaţa? Nu doar la propriu, dar şi la figurat. Cum Terra era plecată atât de departe, ora domnişoarei Albright era singurul loc, la începutul clasei a unsprezecea, unde Emily putea să fie Emily.

Spre deosebire de ceilalţi profesori, domnişoara Albright umpluse pervazurile de la ferestre cu ghivece de flori. Pereţii clasei ei erau acoperiţi cu postere cu cărţi şi filme de care Emily nici nu auzise vreodată. Domnişoara

Albright o introdusese, îi introdusese pe toţi, în lumea lui Ingmar Bergman şi a Bollywoodului, arătându-le fragmente din filme în fiecare vineri, dar numai dacă toţi cei din clasă treceau testele de lectură din săptămâna respectivă. În fiecare luni, la începutul orei, domnişoara Albright le citea un poem din *The New Yorker* sau chiar o poveste întreagă. Câteodată dădea revista din mână în mână, ca să vadă toată lumea benzile desenate.

Domnişoara Albright le spunea poveşti din propriile ei zile de liceu, care nu fuseseră chiar aşa de mult în urmă, când toată lumea îi spunea Clopoţica, pentru că era foarte mică. Mai presus de toate, domnişoara Albright îi arătase lui Emily că viaţa în sine avea o voinţă proprie şi că viaţa asta avea propria ei frumuseţe, propria ei magie. Dar ce viaţă ducea Emily în momentul de faţă? Sunt două fete care se bat acum cap în cap, o Emily aşa cum fusese ea înainte şi o alta, o Emily de nerecunoscut, fapt care o speria teribil. Câteodată, Emily cea de nerecunoscut comunica numai în rimă şi în ritm.

O *fată, singură,*
Întinsă într-un pat
Nu poate să-nţeleagă
Al ei cap însingurat.

Şi totuşi, Emily cea tristă, dar mult mai înţeleaptă, va fi aceea care se va trezi în fiecare dimineaţă, va mânca micul dejun cu colega ei de cameră şi va continua să pretindă că e orfană.

TĂRÂMUL DE NICĂIERI

Se leagănă s-adoarmă,
se leagănă să se trezească, se leagănă
până când e una cu cerul
negru din adâncul nopţii.
Pământul nu-i al ei –
n-a fost nicicând – şi singura
lumină, singura care există,
îngână un cântec înalt
de pe spinarea stelelor.
Aici, în întuneric, da, aici
e leagănul.

Emily Beam, *16 februarie 1995*

Opt

Madame Colche îi aruncă lui Emily un zâmbet special când intră la ora de franceză, dar Emily abia dacă îi zâmbeşte înapoi. E vineri, aproape de finalul celei de-a cincea săptămâni de cursuri şi se simte ca un zombie. Cafeaua de la micul dejun nu şi-a făcut efectul şi a sărit peste prânz ca să se ducă la studiotecă şi să scrie un poem care tot nu-i dădea pace de dimineaţă. Emily mai are puţin şi-o roagă pe Madame Colche să-i dea ce mai rămăsese din cafeaua ei, care era în cafetiera cocoţată pe pervaz.

Amber stă într-o bancă în spate, ascunzându-se în spatele părului ei de culoarea grâului. În timp ce se aşază în banca ei din mijlocul încăperii, Emily îi surprinde privirea lui Amber. Amber se uită în altă parte, dar când Emily se întoarce iar spre ea, câteva minute mai târziu, o vede pe Amber făcându-i din ochi. De trei ori.

— *Mademoiselle Atkins,* îi zice Madame Colche. *Qu'est-ce que tu as? As-tu quelque chose dans ton oeill? Ce-ai păţit? Ţi-a intrat ceva în ochi?*

— *Comment?*

Madame Colche repetă întrebarea.

— *Oui,* răspunde Amber.

— *Qu'est-ce qu'il y a? Ce e?*

— *Regret, j'ai le regret dans mon oeil. Am regret în ochi.*

Întreaga clasă se întoarce spre Amber.

— Hei, nu-i nimic, le zice Amber. *Ça va,* oameni buni. *Ça va.*

Preţ de câteva clipe, cât îi ia lui Amber să-şi rearanjeze cortina ei de păr, Madame Colche nu scoate niciun cuvânt.

— Amber, intervine Madame Colche în engleză. Ai nevoie să ieşi?

— Nu, doamnă.

Pe parcursul întregii ore, de fiecare dată când se uită înspre ea, Amber se holbează de parcă ar şti ceva ce nu ştia acum trei nopţi. Emily simte cum puţina putere pe care o deţinuse în drogherie şi pe banca din faţa casei

memoriale se disipează pe clipă ce trece. După ore, Emily se duce la cabinetul medical şi rămâne acolo doar ca să nu fie nevoită să se ducă la ora de sport. Când vine ora cinei, Emily doarme; ratează şi plimbarea de seară. Asistenta o lasă să doarmă pe toată perioada de studiu individual, dar o trezeşte la timp cât să fie în internat când se face prezenţa.

K.T. vrea să stea de vorbă, dar Emily vrea să doarmă. Se strecoară în aşternuturi şi încearcă, dar creierul nu încetează să-şi proiecteze filmuleţele lui de groază. Într-unul dintre ele, un ceas enorm, cu săbii în loc de ace de ceasornic, arată ora 9:18, exact momentul în care Paul intră buluc pe uşile de la biblioteca şcolii. Apoi, podeaua se deschide, ca şi cum ar fi un cutremur. Crăpătura căscată înghite oameni şi lucruri, rafturi cu cărţi şi mese, şi caiete. Într-un altul, Madame Colche o leagă pe Emily cu lanţuri de podea în faţa cabinetului de franceză şi o obligă să-şi verse geanta cu tot ce e în ea, geantă care era plină de arme şi cutii cu muniţie. Emily aşteaptă până când o aude pe K.T. sforăind şi se strecoară din pat, se duce după carnet şi lanternă şi se bagă înapoi între cuverturi.

A scrie poezie forţează Timpul să se întoarcă, forţează Timpul să meargă tot înainte. Timpul nu va sta într-un loc. Emily Dickinson îşi dezlănţuia furia ei personală prin evitarea unor semne convenţionale de punctuaţie sau prin scrierea cu majuscule a unor substantive care n-aveau, în mod normal, nevoie de majusculă; câteodată le făcea pe amândouă în acelaşi timp. În Spaţiul închis etanş al Minţii lui Emily Beam, Fantomele plutesc deasupra ca Norii.

NASTURI

Bluza ei are opt nasturi
ca nişte ochi de margarete,
mâinile lui sunt fluturi
mari, gigantici. Creaturi
preistorice ale zborului.

Dincolo de nasturi:
copila. Fluturii
se mişcă, în căutări domoale,
lăsându-se încet, adăstând
pe dealuri înfiripate din piele.

Copila
şi flăcăul fluture –
vibrează pe aşternuturi
de alb, arcuindu-se, rostogolindu-se,
nasturii-s abandonaţi,
scăpaţi din cuşcă,
din sclavia
râvnei.

Emily Beam, *17 februarie 1995*

Nouă

Cu ajutorul lanternei ei pentru evacuare în caz de incendiu, Emily Beam află că Emily Dickinson fusese la fel de interesată de ştiinţă, pe cât fusese de poezie. Nu credea orbeşte în nimic, ci numai în abordarea pas-cu-pas când venea vorba de dovezile ştiinţifice. Credea în micile miracole ale naturii. În stalactite. În trilul unui măcăleandru. Viteza ameţitoare a păsării colibri, fiecare pas trudit al unei broaşte ţestoase.

Şi Emily Beam crezuse în astfel de lucruri cândva. Supravieţuirea mormolocilor. Transformarea omizilor în fluturi. Ştia că fluturii îşi folosesc antenele pentru a-i conduce la potenţiali parteneri. Dar oamenii ce-ar trebui să folosească? Ce-a atras-o la Paul şi pe Paul la ea e greu de spus. Au colindat aceleaşi coridoare timp de doi ani şi, înainte de asta, au fost colegi în şcoala generală şi mergeau la aceleaşi cursuri ale şcolii de duminică. Ce-ar fi fost dacă ar fi continuat să co-existe, aşa cum o fac nenumăraţi fluturi?

Întinsă în patul părinţilor lui Cole Hankins, la petrecerea aceea, care a reprezentat sfârşitul pentru ei, Emily l-a întrebat pe Paul dacă a iubit vreodată o altă fată.

— E posibil să nu fi fost iubire, i-a răspuns el, dar a fost ceva.

În vara aceea, înainte de Emily, fusese o fată pe care o chema Allison. Paul lucrase part-time la o fermă unde Allison îşi avea calul în întreţinere. Allison, care era cu doi ani mai mare decât el, îşi iubea calul; dar nu-l iubea pe Paul.

— Cum ţi-ai dat seama? l-a întrebat Emily.

— Mi-am dat seama, pur şi simplu.

— Bine, dar cum?

— Păi întotdeauna se grăbea când era în preajma mea, i-a zis el.

— Poate era doar emoţionată, i-a sugerat Emily.

— Nu, a zis Paul. Nimic de felul ăsta.

— Deci nu i-ai spus lui Allison ce simţeai pentru ea.

Paul a scuturat din cap că nu.

— Te-ai retras, trist şi singur, în anonimat.

— Dap, a zis Paul.

— De ce?

— Mi-a fost frică să risc.

— Ce să rişti?

— Ştii tu.

Emily l-a sărutat pe umărul gol.

— Cu mine ai riscat.

— Cu tine nu simt că aş risca ceva.

— Dar ce simţi cu mine?

— Mă simt în siguranţă, a zis el şi apoi, după o clipă: Tu cum te simţi cu mine?

— La fel, i-a zis Emily.

Ceea ce nu era adevărat, nu în totalitate. Câteodată se simţea în siguranţă cu Paul, dar câteodată o făcea să se simtă singură. Ieşea la băut cu prietenii lui, însă ea nu bea cu ei, sau, dacă o făcea, n-o făcea cu plăcere. Dacă ar fi existat o trapă în podea, ar fi putut foarte bine să cadă prin ea şi Paul nici n-ar fi băgat de seamă până când n-ar fi fost momentul s-o ducă acasă.

Aşa că Emily decisese să nu mai meargă la petreceri. Ea se distrează singură. În seara asta, în timp ce un puhoi de fete de la ASG s-au dus la Academia St. Mark să se giugiulească prin tufişuri cu băieţii de acolo, Emily decide să rămână în camera 15, cu cărţile ei. O să comande o pizza şi o să mănânce tot, până la ultima felie.

Sufletul şi-alege singur Compania – /Apoi – închide Uşa, scrie Emily Dickinson, în poemul 303. Un secol şi jumătate mai târziu, Emily Beam va merge pe urmele lui Emily Dickinson.

— Deci nu vrei să te înscriu pentru chestia aia cu Sadie Hawkins? o întreabă K.T., sâmbătă dimineaţă, în drum spre micul dejun.

— Cine-i asta?

— E un dans în care fetele invită băieţii. Dumnezeule, Emily, tu chiar ai trăit pe altă lume până acum.

Emily ridică din umeri.

— Dar, ăştia de la St. Mark, fiind nişte elitişti, îi spun Balul Zăpezii. E aceeaşi chestie, oricum. Hai, vino! O să fie o grămadă de băieţi singuri acolo. O să fie tipul ăsta, Sam…

Emily îi taie repede elanul.

— Nu cred.

Când intră în sala de mese, Annabelle le face cu mâna să vină să stea cu ea, însă Emily se preface că n-o vede.

— Şi ce-o să faci de una singură?

— O să învăţ.

— Nu ai nevoie de o pauză?

— Nu-mi pot permite pauze, zice Emily. Vreau să intru la Harvard.

— Harvard, Harvard.

— Deşi mă îndoiesc că o să mă accepte.

— Cum să nu te accepte, zice K.T., de vreme ce tu ai numai note de zece la toate testele…

— Cu excepţia trigonometriei.

— Vai, şi cât ai luat la trigonometrie? Nouă? Ştii, am înţeles eu câte ceva despre voi, astea, care învăţaţi tot timpul.

— Ce anume?

— Toate aveţi o nevoie patologică de a anticipa viitorul.

Lui Emily îi scapă un zâmbet.

— Deci asta e teoria ta, să-nţeleg?

— Dap. Şcoala coincide cu părerea general împărtăşită că, dacă eşti suficient de atent, poţi să învingi timpul pe mizerabilul lui teren propriu.

— Ar trebui să scrii chestia asta pe ceva, zice Emily. Bag-o într-unul din eseurile tale pe care le dai întotdeauna mai târziu decât trebuie.

— Auzi, dacă e vremea bună, vrei să mergi cu mine la o plimbare? Înainte să plec spre St. Mark?

— Bine, zice Emily. Se pregăteşte să adauge replica celebră pe care ea şi prietenele ei de la Grenfell County o foloseau tot timpul: „Atâta vreme cât îmi promiţi că nu o să faci nimic din ce n-aş face eu.” Emily îşi doreşte să fi

ascultat de prietenele ei. Ea şi Paul fuseseră atât de incredibil de fraieri. Au crezut că legătura lor va ţine, când, de fapt, tot ce a trebuit au fost câteva semnale greşit interpretate şi nişte părinţi ca să dizolve uniunea dintre ei. Dar unele imagini rămân, la fel cum rămân şi cuvintele care le însoţesc. Paul i-a spus atât de multe lucruri lui Emily, iar ea i-a spus, la rândul ei, atât de multe lui. Simte că vrea să plângă. Chiar dacă ar scrie 1775 de poeme, tot n-ar putea să păstreze tot ceea ce au făcut împreună, tot ceea ce s-a spus între ei.

Emily petrece restul zilei citind din *Operele Complete ale lui Emily Dickinson* în pauze şi, câteodată, în timpul orelor. Şi ea ar vrea să scrie astfel de poeme, simple, dar inteligente. Foarte, foarte inteligente. La intervale, dă peste câte un poem care sună ca un cântec de leagăn ce s-a transformat în ceva total opus, întunecos. În drum spre sala de curs, Emily Beam simte un nou ritm în cizmele ei noi şi negre şi-şi compune propriile-i rime pierdute. Dar dacă reuşeşte să le audă suficient de mult timp, încât să le poată nota în carnetul ei cu versuri – dacă rămân cu ea – până şi cel mai şters dintre poeme poate fi găsit.

Sunt doar o fată pe-acest Pământ,
Ce inima şi gândul şi le-aşterne
Lumea-mi zice că-s Poetă; lumea
Îmi dă un nume.

Când o să mor, viaţa-mi o să mi-o ia
Şi-ntr-o clipită o vor spune,
Simţuri nebune şi circ,
De parcă aş fi avut renume.

Îmi vor tăia cele mai pure versuri –
De dragul clarităţii, îţi spun.
Virgula intră în scenă.
Dar eu nu pentru ei compun.

Ci pentru mine, pentru tine şi pentru Dumnezeu

De vine să m-asculte
De vine spre inima-mi ce cântă
Rugăciuni din altă lume.

***

Într-o sâmbătă rece, dar însorită, K.T. O duce pe Emily pe una din cărările care încep din campus, de la Colegiul Amherst, la doar câteva străzi distanţă.

— Colegiul a transformat toate cărările astea într-un sanctuar pentru animalele sălbatice, îi zice K.T.

Mergând prin câmpurile brune, K.T. începe o tiradă neostoită despre toţi oamenii ciudaţi din oraşul ei natal, cum ar fi grăsanul care arată oricui, pe stradă, pedometrul, ca să vadă cât de mult a mers el.

— Şi nu slăbeşte niciodată, dar niciodată, continuă K.T. A mers peste tot, timp de aproape douăzeci şi cinci de ani. A renunţat la maşină în timpul crizei energetice din 1970.

Emily zâmbeşte.

— Mi-aş dori să vii cu mine în seara asta, zice K.T.

— Poate data viitoare, răspunde K.T.

K.T. se opreşte în loc.

— Eu vreau să fim prietene. Dar câteodată am senzaţia că mă foloseşti. Că ne foloseşti pe toţi.

— Nu înţeleg ce vrei să zici, spune Emily.

— Cum să nu. ASG e ascunzătoarea ta. Iar eu sunt alibiul tău.

— Poftim? Ce eşti?

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Eşti lesbiană?

Emily începe să râdă în hohote.

— Asta crede lumea despre mine?

— Nu toată lumea, zice K.T. Dar nu e nicio problemă dacă eşti.

— Eu ştiu că nu e nicio problemă, zice Emily. Dar nu sunt.

— Preferi să ai zece pe linie, decât să ai un iubit.

— Exact.

— Am înţeles.

Un şoim pleşuv se abate de nicăieri peste capetele lor şi

aterizează pe un gard din apropiere.

— Oh, exclamă Emily. Mamă! N-am mai văzut unul până acum. Tu ai mai văzut?

— Nu. Auzi, ia ghici fază? Nu mai suntem membre ale Asociaţiei Naţionale a Virginelor Ornitologice.

K.T. şi Emily încearcă să bată palma fără zgomot, dar şoimul dispare pe crengile unui copac, dantelate cu verde crud.

— Ştiai că Ben Franklin a susţinut transformarea curcanului sălbatic în pasărea naţională a Americii? o întreabă K.T.

— De fapt, chiar ştiam faza asta.

— Ăsta-i un semn, spune K.T.

— Că ce?

— Că ar trebui să fim colege de cameră şi la anul.

— Cum să nu, zice Emily.

— Poate stilul tău de învăţare o să se lipească şi de mine, zice K.T. Dar nu de asta vreau să fim colege de cameră.

— Nu zău?

— Eşti o tipă de treabă, zice K.T. Dar ai forţă interioară. Ceea ce e foarte reconfortant.

— Nu mă simt aşa de puternică pe dinăuntru. *Ba, dacă vrei să ştii,* Emily ar vrea să-i spună, *pe dinăuntru mă simt ca un ciclon, şi nu partea cu ochiul*[23]*.*

— E un tip la St. Mark pe care ţi-ar plăcea să-l cunoşti, zice K.T.

— K.T…

— Uite care-i faza, nu intenţionez să te presez deloc, bine? Când eşti tu pregătită. E ca tine, foarte Zen. Cântă la violoncel. Aşa l-am şi cunoscut. Şi el are inima frântă.

Emily se uită în jos, la picioare, le priveşte cum păşesc peste iarba pitică, exact în momentul în care ceva cade de pe o creangă. Ambele fete se apleacă să vadă ce e. Un ou de un albastru străveziu stă spart dinaintea lor, cu viaţa gălbuie scurgându-se din el.

---

[23] Zona centrală a unui ciclon se numeşte ochiul ciclonului, care este o zonă calmă, spre deosebire de restul formaţiunii.

— Oh, nu, exclamă Emily şi, dintr-odată, lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

K.T. îşi trece mâna în jurul lui Emily, susţinând-o până când e în stare să meargă şi să se întoarcă la şcoală.

OUL DE MĂCĂLEANDRU

Merg, sunt afară şi merg,
sunt afară – merg prin iarnă – când
ceva albastru cade pe trotuar,
întreg, mare cât un ochi.

Privesc în sus – în sus e cerul, dar
niciun copac din care să fi pornit dezastrul,

nicio mamă care să-l ridice pe cel căzut.
Doar culoarea seninului

întinsă ca marea.
Nu tu om, nu tu pasăre,

nimeni nu caută să-l scape.
Receptacul al fiinţei

inutil acum
ca o lacrimă.

Emily Beam, *18 februarie 1995*

Zece

După ce-a terminat un poem şi o pizza mică, Emily semnează în registru la poartă şi se duce să se plimbe. Merge pe Main Street, cu ţigările şi chibriturile înfundate adânc în buzunarul de la haină. În drogherie, cumpără baterii pentru lanternă şi un set de trei perechi de şosete groase, ca să nu mai trebuiască să plătească un dolar doar ca să spele singura pereche groasă pe care şi-o adusese de-acasă. Şi, pentru că fata de la casierie pare a fi şi ea minoră, încearcă marea cu degetul şi cere un pachet de ţigări, pe care fata i-l înmânează fără să comenteze nimic. Emily cumpără şi o felicitare caraghioasă pentru K.T., nimic prea siropos. Înăuntru scrie: „Îţi mulţumesc că eşti tu însăţi”, iar pe felicitare e un desen cu un băieţel şi o fetiţă, cu spatele la cameră, privind în sus, spre un copac foarte înalt. Îi aminteşte de o poveste pe care i-o spusese Paul într-o noapte de noiembrie, în camioneta lui.

— Odată, când eram eu foarte mic, a zis el, întinzându-se şi apucându-i fetei mâna, după ce se termina şcoala, construiam cu Carey un fort şi o frunză de arţar mi-a căzut pe cap, aşezându-se ca o pălărie. Am luat-o de pe cap şi am analizat-o. Frunza era de o asemenea perfecţiune, încât m-am urcat pe trunchiul copacului şi am încercat s-o reataşez de creangă. I-am spus lui Carey, care cred că avea patru ani pe-atunci, că acea creangă era mama frunzei şi că frunza era copilul ei perfect. În momentul acela, Carey a început să plângă.

Paul s-a oprit.

— De ce-a început să plângă? l-a întrebat Emily.

— Am crezut că plângea pentru că se întristase din cauza frunzei şi a crengii. Dar mi-a zis că se întristase din cauza mea. Am întrebat-o de ce şi ea mi-a zis: „Pentru că te cunosc, Paul, şi o să-ţi pară foarte rău dacă n-o să reuşeşti să faci frunza să rămână pe creangă.” Ceea ce, evident, n-am reuşit. A plutit iar la pământ. „Ar trebui s-o păstrezi”, mi-a zis Carey. „Pune-o în sertar.” Dar eu i-am

zis că n-o să fac asta – i-ar fi fost prea urât singură, în casă.

— Aşa că ce-ai făcut cu frunza? l-a întrebat Emily pe Paul.

— Am lăsat-o acolo, pe pământ, pentru orice eventualitate.

— Pentru care eventualitate? l-a întrebat Emily.

— Pentru eventualitatea în care era o frunză magică, i-a răspuns Paul. Ştiu că sunt caraghios, dar, pe vremea aceea, erau chestii în care credeam. Şi frunza era galbenă, aurie şi nu era tocmai imposibil.

Paul avusese dreptate: magia nu e ceva imposibil. Ieşind din drogherie, Emily se îndreaptă spre bancă, îşi aprinde o ţigară şi îşi verifică ceasul în lumina ei. E puţin peste nouă, dar, pentru că e sâmbătă seara, nu trebuie să se întoarcă la internat până la unsprezece. După ce-şi fumează ţigara până la filtru, Emily striveşte chiştocul de ciment cu talpa cizmei şi priveşte cerul, ale cărui stele, ca nişte mâini infime, o salută din văzduh. În depărtare, un tren se zdruncină pe şine, dar primprejur nu vede nici ţipenie de om. Casa Memorială Emily Dickinson este întunecată, cu excepţia luminii de pe verandă. Emily merge până la poarta de fier, care scârţâie, însă se deschide, şi ea se îndreaptă încet spre casă. De data asta, lumina de pe verandă nu-i mai clipeşte. Îşi dă capul uşor pe spate, ca să se poată uita spre etajul al doilea. Conform cărţii pe care o citea, camera dinspre stânga era cea în care poeta a dormit şi a scris, a scris şi a dormit, cea mai mare parte a vieţii ei.

Emily Dickinson a fost plecată din casa părintească doar un an de zile, pe vremea când fusese trimisă la şcoala de fete, la douăzeci de kilometri depărtare, în South Hadley, o şcoală care se numea Colegiul Mount Holyoke. Când Emily Dickinson ajunge la internat, la vârsta de şaisprezece ani, e etichetată imediat drept o fată „fără speranţă”, una dintre cele 80 din 234 de fete care au refuzat să se ridice în picioare la un careu, ca să-şi confirme credinţa în Dumnezeu. Până la sfârşitul anului, 51 dintre fete fie şi-au schimbat opţiunea, fie au cedat sub presiune. Dar nu

Emily. Ea şi celelalte 28 de fete au rămas pe poziţii.

Asta e încercarea cea mai grea: să nu te schimbi. Să rămâi pe poziţii. Să nu capitulezi. Asta reprezintă poemele – un test pentru Emily Beam, să vadă cât de puternică e în faţa capitulării. Coala albă de hârtie ascultă, dar nu-ţi poate răspunde. Asemeni copacului din care vine, are capacitatea înnăscută de a păstra secretele. Până acum, Emily şi-a păstrat bine secretul. Paul l-ar fi putut păstra şi el. Ar fi putut să-i mintă pe toţi şi să se ducă să facă avortul – împreună. Amândoi ar fi putut să-şi rescrie povestea, să valseze împreună spre viitor, ascunzând trecutul într-o cutie pe care o depozitezi în pod.

Ce secrete a pus Emily Dickinson pe hârtie şi care erau prea compromiţătoare ca să fie încredinţate copacilor? La trei săptămâni după ce s-a instalat în internat, Emily Dickinson alesese să rămână în camera ei, în timp ce fetele celelalte s-au dus afară să vadă un circ ambulant care trecea prin oraş. Ce-o fi împiedicat-o să iasă afară să se bucure, alături de toată lumea, de urşi şi de maimuţe? Ferestrele casei galbene de la numărul 280 de pe Main Street nu-i împărtăşesc niciun secret. Emily Beam merge pe vârfuri, prin întuneric, traversează curtea din faţă şi se duce în spatele casei, unde dă peste o grădină. Ştie că nu are voie, că încalcă o proprietate privată, dar nu se poate abţine; ceva o atrage ca un magnet. Luna răsare de după un nor, luminându-i calea până la un mic pâlc de flori, ale căror petale le-a muiat în argint. Brânduşe timpurii. Primăvara e încă departe. Emily se apleacă spre ele, amintindu-şi o zi de demult, când, în genunchi în faţa casei, sufla aer fierbinte asupra unei brânduşe ca să nu moară.

E mai frig acum decât era în ziua în care mama ei a trebuit s-o păcălească ca s-o poată aduce înapoi în casă. O ademenise pe Emily cu ciocolată caldă. Emily îşi scoate mâna dreaptă din buzunar şi, cu un deget, reface conturul fiecărei petale a fiecăreia dintre florile violet. Cum poate ceva atât de fragil să străpungă ţărâna îngheţată şi să-şi găsească drumul spre suprafaţă? Îşi ridică privirea înspre

lună, dar rămâne fără răspuns.

Sub strălucirea ei albă şi misterioasă, Emily simte cum ceva, poate un vânt, dar mai puternic şi mai blând de atât, o leagănă dintr-o parte într-alta. Mişcarea nu e deloc înfricoşătoare, pentru că e foarte familiară. Nu trebuie să se chinuie să rămână în echilibru; se lasă purtată de val, se lasă dusă înapoi. Căldura o cuprinde şi-i învăluie umerii, ca şalul bunicii, şi o mână atât de fină, ca o adiere de catifea, îi desface părul din coada de cal şi i-l răsfiră pe spate. O voce îi şopteşte în ureche, *Sunt ale tale, toate sunt ale tale, ia-le pe toate.* Dar brânduşele sunt de-o blândeţe triumfătoare. Emily le lasă acolo unde sunt, ochii îi ard în cap de lacrimi, şi un nou poem îşi face iar loc, arzând, căzându-i la picioare. Se întoarce la internat, compunându-şi versurile în cap, recompunându-se pe sine.

Eu sunt Emily – tu cine eşti,
Umblând tiptil prin noapte?
Eu sunt tot Emily. Frumoasă grădină.
Mulţumescu-ţi ţie – e lumina mea.

Oamenii încearcă să nu lase
Întunericul să le pătrundă în suflet –
Deşi întunericul nu e altceva decât noi înşine
Înainte ca lumina să se fi aprins.

În camera 15 din Hart Hall, Emily transpune poemul, numit „Întâlnire”, pe o foaie pe care erau alte două poeme scrise pe jumătate şi-l reciteşte pe cel cu oul de măcăleandru. *Unde e speranţa aici?* gândeşte Emily ca pentru sine. Deşi e sâmbătă seara şi e singură, nu e pe deplin convinsă că e singurătate ceea ce simte în acest moment. Când te simţi singur, eşti captivul lumii concrete din jurul tău, însă când eşti un solitar, eşti una cu singurătatea, aşa cum era în momentul acela, îngenuncheată în faţa brânduşelor. Emily e obişnuită cu singurătatea atunci când îşi face apariţia, anunţându-se pe fundul unui castron de supă, în apa care curge în chiuvetă,

în cerul amurgit, chiar înainte ca stelele să-şi facă apariţia. Ieri, la ora de franceză, un tablou de Degas, reprezentând o femeie într-o cafenea, a lăsat-o complet golită de sens.

Dar se poate ca solitudinea, şi nu singurătatea, să fie cea care o împresoară când scrie. Emily semnează felicitarea pentru K.T. şi o lasă pe perna fetei. Apoi se întoarce la biroul ei, întoarce o nouă pagină în carnet şi face o listă cu lucruri de aur.

Ouăle magice.
Frunzele de arţar.
Verighetele.
Apusurile.
Tăcerea.

Poemele curg nesfârşite, ore la rând. Emily le transcrie în carnet cu un stilou cu cerneală pe care K.T. l-a lăsat pe biroul lui Emily ca să-i facă o surpriză. K.T. îi lipise un bileţel pe stilou, apoi le-a băgat pe amândouă în cartea împrumutată de la madame Colche. „Asta te va lega şi mai mult de E.D." scrie pe bileţel. „P.S. Nu scria ea cu unul din astea?" Emily nu prea ştie cu ce obişnuia E.D. să scrie, aşa că a încercat să găsească o menţiune pe undeva, în carte. N-a găsit nimic, aşa că s-a dus la bibliotecă să caute altă carte. Emily Dickinson a scris şi cu stiloul (nu se precizează de care), şi cu creionul şi avea un buzunar mare, cusut în rochia ei albă preferată, în care ţinea cioturi de plumb şi bucăţi de hârtie. Era o fotografie în carte, care arăta rochia expusă pe un manechin. În clipa în care Emily Beam pune peniţa (încă ceva de adăugat pe listă) pe hârtie, simte gust de mere, de mere aurii, deşi cuvintele care curg şi se întrupează din cerneala neagră sunt amărui şi putregăioase.

SĂMÂNŢA

Băiatul pe care îl iubeam
avea vinele celor de demult.
Avea optsprezece ani, dar şi
o sută optzeci în acelaşi timp,
biblic şi îndârjit,
ca stânca înfiptă
în pământ.

Când sămânţa s-a dus
slobozită-n drumul ei spre pântec,
am vrut s-o cultiv,
să-i veghez avântul,
eu eram mamă,
iar trupul meu pământ,
al meu trup sfânt,
pentru vecie.

Al meu pentru vecie.
Să-l îngrijesc,
să-l plivesc,
să-i scot buruienile,
să întorc pământul,
să-l frământ la loc,
să-l bătucesc iar,
şi iar, şi iar, şi iar
cu mâinile goale.

Emily Beam, *18 februarie 1995*

Unsprezece

O fată nu are decât o singură viaţă, nu două. Dar când Emily Beam se trezeşte duminică la ora unu după-masă, mai târziu decât s-a trezit vreodată în viaţa ei, îi jură lui K.T. că fusese reîncarnată.

— Crezi că am înnebunit? o întreabă Emily.

— Nici măcar nu ţi-ai băut cafeaua şi deja ai trăit două vieţi?

— Bine, bine, uite care-i faza, zice Emily, stând pe pat, în capul oaselor. Aseară m-am dus într-o plimbare şi s-a întâmplat ceva. Ceva foarte ciudat. Ai avut vreodată un déjà-vu?

— Da, de o grămadă de ori, dar apoi am aflat că, de fapt, erau crize de epilepsie. Ştii pastilele alea pe care le iau eu în fiecare dimineaţă? De asta trebuie să le iau.

O voce de pe hol, a lui Annabelle, o strigă:

— Emily Beam? La telefon.

— La naiba, zice Emily, sărind din pat şi apucând hanoracul ei cu Harvard. Dacă e mama şi i-a zis lui Annabelle cine e?

— Păi ea nu e tocmai mama ta, ţi-aduci aminte. Doar se preface că e.

— K.T., îţi jur, eşti nebună de legat.

Emily vede, tocmai de pe hol, receptorul atârnând de cordonul lui răsucit.

— Annabelle, strigă ea. Dar Annabelle plecase. Trăgându-şi hanoracul peste tricoul în care dormise, Emily se grăbeşte să ajungă la telefon şi duce receptorul la ureche.

— Alo?

Vocea unei fete pe care n-o recunoscuse întreabă de ea.

— La telefon, zice Emily.

— Sunt Carey. Carey Wagoner.

Lui Emily i se opreşte răsuflarea.

— Mama ta mi-a dat numărul tău.

— Carey. Oh, Dumnezeule.

— M-am gândit mult la tine. Sper că nu te superi că am sunat.

Emily ţine receptorul cât mai aproape de ureche.

— Nu, cum să mă supăr, zice ea.

— N-am mai avut ocazia să vorbim după…

Emily lasă ceea ce nu avea nevoie să fie spus să atârne de un fir invizibil. În tăcerea aceea, aude scârţâitul unei uşi. Annabelle iese din camera ei şi-i face un mic semn de salut.

— Şi cum e noua ta şcoală? o întreabă Carey.

— Până acum e bine. Sunt aici doar de vreo lună…

— Da, şi eu. M-am întors la şcoală după vacanţa de iarnă.

— Da, şi eu, răspunde Emily, uitându-se spre Annabelle care dispare la baie.

— Toată lumea se poartă foarte frumos cu mine, zice Carey. E ciudat.

— Ştiu ce zici.

— Până şi unii cu care n-am vorbit niciodată.

— Da, păi oamenii pot fi aşa câteodată.

— Îţi place noua ta colegă de cameră?

— Da, chiar îmi place de ea. Măcar de data asta am avut noroc.

— Asta e bine. Meriţi chestia asta, zice Carey. Nu te învinuim, Emily, să ştii. De asta am sunat. Nici eu, nici mama sau tata. Tocmai am început terapia de familie şi sarcina noastră e să spunem cuiva cunoscut că nu-l învinovăţim pentru ce i s-a întâmplat lui Paul.

— Şi tu m-ai ales pe mine, zice Emily.

— Da, normal.

Annabelle iese din baie, bătând-o pe spate pe Emily când trece pe lângă ea. Când uşa la camera 12 se deschide, Emily aude câteva note dintr-o melodie a Madonnei.

— Mama şi cu tata au ales-o pe Gigi, în caz că te întrebai, zice Carey.

— Oh, exclamă Emily. Bine.

— Mi-a fost teamă să te sun, continuă Carey.

— N-aveai de ce.

— Mi-ar plăcea să stăm de vorbă. Dacă ai un minut.

Emily se uită în jur, la holul gol. Uşa camerei lui Annabelle e închisă. Toate uşile sunt închise.

— Carey, uite care-i faza, te sun eu înapoi când o să am puţină intimitate.

— Da, bine. Bănuiesc că încă mai ai numărul.

— Dap, zice Emily. Îl am.

— O să fiu acasă tot restul zilei. Mai nou, joc softball, dar duminica nu avem antrenamente.

— Bine.

— Bun, mersi atunci, zice Carey.

Emily pune receptorul înapoi în furcă fără zgomot şi fără să-şi fi luat la revedere.

În timpul sezonului de baschet, care e la începutul lui noiembrie, Emily fusese majoretă şi pentru echipa fetelor, şi pentru cea a băieţilor, pentru meciurile din tur. Carey fusese singura junioară din echipa de seniori şi, pentru că ea şi Emily erau legate, oarecum, prin Paul, Emily o încuraja îndelung şi zgomotos, în timpul primelor meciuri din tur, ori de câte ori Carey reuşea un coş. Paul zicea că e foarte drăguţ din partea ei. I-a zis lui Emily că va fi o mamă foarte bună cândva. Şi apoi, să vezi şi să nu crezi, a rămas însărcinată.

În dimineaţa de Ziua Recunoştinţei, în timp ce-şi punea sutienul, Emily a simţit cum o dor sânii. Sutienul părea mai strâmt, iar mirosul de plăcintă cu dovleac care venea din bucătărie, un miros pe care Emily îl aştepta întotdeauna cu plăcere, acum îi provoca greaţă. A vomitat înainte să termine de a se îmbrăca. În timpul cinei de la bunicii ei, Emily s-a îndopat cu piure de cartofi şi sos, singurele mâncăruri care nu-i făceau greaţă. Mama i-a aruncat o privire piezişă când Emily a refuzat o felie de plăcintă.

Ciclul nu-i venise de trei săptămâni, un fapt pe care îl ţinuse pentru sine timp de vreo două săptămâni, până joi, 8 decembrie, când s-a simţit prea obosită ca să se ducă la un antrenament al echipei de majorete şi l-a rugat pe Paul s-o ducă acasă. În loc s-o ducă acasă, Paul a dus-o pe Emily la o drogherie din oraşul vecin să cumpere un test de

sarcină. L-a pus pe Paul să intre, în timp ce ea aştepta în maşină. Când s-a întors, avea două teste.

— Ca să ne asigurăm, dacă tot am ajuns până aici, i-a zis el. I-a înmânat punga. Clearblue Easy şi BabyConfirm.

— Au contopit cuvintele, zice Emily. De ce?

— Sună mai puţin serios aşa.

— În ce fel sună mai puţin serios?

— E ca şi cum ar zice: Vai, ce bucurie! Un copil îţi face viaţa o petrecere continuă!

Emily şi-a îndreptat privirea spre geam.

— Ascultă, Em, dacă e pozitiv…

— N-o să fie pozitiv…

— Dar dacă e…

— Paul, nu-ţi face griji.

— Mă iubeşti? a întrebat-o el.

Emily a zâmbit.

— Da.

— Păi şi eu te iubesc, i-a zis Paul.

A fost prima dată când i-a mărturisit, prima dacă când vreunul dintre ei a spus-o. Şi era adevărat, nu-i aşa? Se iubeau. Cele patru luni în care au fost împreună au trăit nişte experienţe cu totul noi. Emily nu mai simţise niciodată ceva similar pentru o altă fiinţă umană. Ei doi aveau atât de multe în comun. Gândeau la fel despre multe lucruri.

Aveau acelaşi film preferat, *Vrăjitorul din Oz.* Lui Paul îi plăcea Sperietoarea de ciori şi-i ştia cântecul pe de rost, cât despre Emily, toată clasa a doua o pusese pe maică-sa să-i împletească părul ca al lui Dorothy. Se minunau când îşi dădeau seama că amândoi nu puteau suporta când vreunul dintre copiii de la şcoală o făcea pe victima, că nu-i înghiţeau pe cei care îi învinovăţeau pe alţii pentru eşecurile lor. Emily şi Paul credeau că sunt multe lucruri în lume pentru care să fie trişti, cum ar fi băieţii care trebuie să se ducă în armată, pentru că nu-şi puteau permite să se ducă la facultate. Niciunul dintre ei nu putea trece peste ideea că, dacă vreuna dintre familiile lor s-ar fi stabilit într-un alt oraş sau într-o altă ţară, ei doi nu s-ar mai fi întâlnit

niciodată. Era înfricoşător, faptul că tot ce se petrecea în viaţă era la întâmplare.

— Mai spune-o o dată, a zis Paul.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Trebuie să mă duc acasă, i-a spus Emily, uitându-se fix la drumul din faţa lor, aşa că hai să terminăm odată cu faza asta.

Paul a încuviinţat şi a pornit motorul. A zis:

— Cred că cea mai apropiată baie e la McDonald's.

— Bun, atunci mergem la McDonald's.

Au mers împreună înăuntru şi Paul a aşteptat-o la o masă, într-un colţ. Când Emily e ieşit din toaleta femeilor şi i-a spus, Paul a clipit des şi a înghiţit greu.

— Ce vrei să faci? a întrebat-o Paul.

— Nu ştiu, i-a răspuns ea. Dar nu vreau un copil.

El a zâmbit.

— Cred că glumeşti.

— Nu cred, a zis Emily.

— Dar nu e bine cum gândeşti tu.

— Cine zice că nu e bine?

— Multă lume. Dumnezeu.

— Dar tu nu mai crezi în Dumnezeu.

Paul părea şocat.

— N-am spus niciodată aşa ceva. Când am spus eu aşa ceva?

— Păi n-ai mai fost la biserică de câteva săptămâni.

— Pentru că am nişte chestii pe care le am de rezolvat mai întâi. De unul singur. Dimineţile de duminică sunt, de multe ori, singurele momente în care familia mea nu e prin preajmă.

— Nu vreau să vorbesc despre chestia asta aici, i-a tăiat-o Emily.

— Bine, de acord, i-a răspuns Paul. Vorbim în maşină. A făcut un semn către burta lui Emily. Vrei să mănânci ceva? Acum mănânci pentru doi.

Emily s-a prefăcut că râde. Vestea o făcea să vrea să vomite.

— Doamne, nu, a zis ea. În timp ce Paul se îndrepta spre ghişeu, să comande, Emily l-a chemat înapoi. Hei, Paul.

— Da?

— Să nu spui nimănui.

Băiatul s-a uitat la ea fix.

— Promite-mi.

— Îţi promit, i-a zis el. Îţi jur pe ce am mai sfânt în lumea asta. Să mor eu…

— Pe lume şi pe-acest pământ, a continuat Emily, bătându-l pe umăr.

Emily hotărâse, chiar înainte ca linia albastră să-şi facă apariţia, că-şi va implica părinţii în orice decizie va fi nevoită să ia. Indiferent care avea să fie rezultatul, avea să abordeze problema în cel mai responsabil şi raţional mod posibil – avea să se comporte ca un om matur, chiar dacă se simţea ca un copil. Bunică-sa îi spusese că a te maturiza presupune să faci un pas înainte, doi paşi înapoi şi nimic din ceea ce i-a spus vreodată bunica nu s-a dovedit a fi fals. Emily îi va spune mai întâi mamei ei şi o va lăsa pe mama să-i spună tatei şi apoi se va pregăti pentru urgia care va urma.

Când au plecat de la McDonald's, soarele apusese deja. Emily i-a aruncat o privire lui Paul care trăgea, cu paiul, din milk-shake-ul lui. Aproape că i s-a făcut greaţă privindu-l. Ştiuse că nu vor fi împreună pentru totdeauna, deşi îşi dădea deja seama cam cum va arăta el la patruzeci de ani. Părul lui castaniu va fi dispărut aproape complet. Va fi mai rotund la faţă, cu pometii mult mai puţin proeminenţi. Urechile îi vor fi mari, ca ale unui om bătrân şi, cel mai probabil, va purta ochelari din aceia rotunzi şi mici, cu rame din sârmă.

Paul adusese cu el un pahar cu apă cu gheaţă, pe care Emily îl lovea de geam în ritmul unui cântec de la radio. Poate că ea şi Paul erau într-o reclamă sau într-un film. Mergeau cu maşina spre un soare auriu, pe un cer rozaliu, ca şi cum ar fi intrat într-un tablou. Asta era – erau nişte modele pentru un artist pe care niciunul dintre ei nu-l vedea.

— Deci, era mama ta? o întreabă K.T. când se întoarce în cameră.

Emily scutură din cap.

— O prietenă de-acasă.

— N-ai stat prea mult de vorbă.

— A trebuit să plece.

— Vrei nişte cafea? Tocmai puneam de una.

— Ar fi minunat, zice Emily. Am mult de lucru.

K.T. îi face semn că înţelege.

— Dar trebuie să-mi spui despre reîncarnarea ta. Vorbim la cafea, bine?

Emily aşteaptă până când K.T. Se duce la baie să ia apă pentru cafea, înainte să ia perna şi să urle în ea, ca într-o pictură de Edvard Munch. Apucă geanta cu cărţi şi, pentru că i-ar lua prea mult să-şi lege şireturile cizmelor, îşi trage în picioare saboţii lui K.T. şi se repede pe scări şi pe uşă afară. În curte, fetele sunt într-un continuu du-te-vino, ca nişte călugăriţe care vin sau pleacă de la slujba de vecernie şi, îndreptându-se spre studiotecă, devine una dintre ele, surprinzând, susurate de prin tufişurile dimprejur, rugăciuni ciudate.

Urşii îşi pun pantofii de dans –
Maimuţele se-nclină şi rânjesc –
Tigrii răcnesc – Leii pândesc –
Iar eu, cu pana-n mână.

Prin fereastra minţii văd –
Clar ca bună-ziua –
Fetele-n neastâmpăr pe străzi –
Cu fustele în vânt.

Îmblânzitori cu Şerpii lor mlădii –
Ce-avântă limbi ca focul –
Să smulg-un ţipăt de femei – sau un leşin –
Şi-n mine să stârneasc-amocul

Căci nu vorbesc în grai străin –

Şi inima nu-i un tărâm pe-o hartă –
Flăcăii cu Taine în surâsuri –
Cu buzele ca nişte opere de Artă.

În separeul de la fereastră, la etajul al treilea, Emily transcrie poemul care a urmărit-o tocmai de la bibliotecă, dar nu se poate hotărî asupra titlului. „Circ?”, „Dorinţă?” „Circul ambulant?” Poate ar trebui să-i dea, pur şi simplu, un număr. Numere, numere. Asemenea cuvintelor, numerele au atât de multe întrebuinţări. Emily încearcă să uite numărul de telefon al lui Paul. Îl scrie tot timpul, fără încetare, amestecând cifrele între ele, înlocuindu-le cu altele noi. Scoate din geantă poemele lui Emily Dickinson şi deschide la preferatul ei, Poemul 185, unul dintre cele scurte şi numai bune.

„Credinţa”-i o bună găselniţă
Când Domnii pot să vază –
Dar Microscoapele-s de pază
În caz de-o Urgenţă.

Deci Dickinson, în 1860, adică acum 135 de ani, deja înţelesese atâta lucru. Religia a fost inventată de specia umană ca să justifice faptul că se întâmplau lucruri rele unor oameni buni. Dacă Dumnezeu i-ar fi dat lui Emily Beam un semn că e de partea ei, ea ar fi crezut în El. Dar Dumnezeu nu şi-a pierdut vremea aruncând indicii ici şi colo, ca firimiturile de pâine. Emily, în schimb, a trebuit să se încreadă în chestii cum ar fi testele de sarcină Clearblue Easy.

După ce Paul a lăsat-o acasă, în acea joi seară, Emily a sărit peste cină. Îi era greaţă de la mirosurile din McDonald’s şi voia să-şi limpezească mintea înainte să stea de vorbă cu mama ei. A rămas întinsă pe pat o oră şi mai bine, holbându-se la tavan. Când a coborât, mama ei era în uscătorie singură.

Emily s-a dus direct la ea.

— O să fii supărată rău pe mine, a început ea.

— Cât de rău? a întrebat-o mama.
— Rău de tot.
Mama ei a închis uşa la maşina de spălat şi a tras adânc aer în piept.
— Eşti însărcinată.
Emily a dat din cap că da.
— Spune-mi că nu s-a întâmplat sub acoperişul nostru.
— Nu, mamă. S-a întâmplat la o petrecere.
— Bun, măcar mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.
Emily şi-a dat ochii peste cap.
— De când tu şi Paul vă culcaţi împreună?
— A fost prima dată, a minţit Emily.
— La mulţi anişori, draga mea.
Emily a lăsat capul în pământ, uitându-se la papucii ei, Mary Jane.
— După ce o să vorbesc cu tata, să vedem cum rezolvăm problema, i-a zis doamna Beam, eşti pedepsită pe viaţă.

Câtă dreptate avusese mama ei: chiar *este* pedepsită pe viaţă. Pedepsită să-şi poarte după ea trecutul, îndoielile, să fie legată de toate, până şi de biroul ei. E greu să-ţi explorezi gândurile negre în lumina zilei. Oare câte alte probleme consemnase cealaltă Emily la lumina lumânării, după ce toată lumea se dusese la culcare? În 1860, întunericul îşi avea locul şi scopul lui anume. Dar, acolo unde este întuneric, este şi lumină; altfel, cum ai mai şti unde începe întunericul? Pe vremuri, înainte ca electricitatea să fie inventată, oamenii lucrau cât era lumină şi se odihneau când venea întunericul, însă, în lumea modernă, lucrurile sunt taman invers. Oamenii muncesc noaptea şi dorm până după-masă. Îşi iau câte două-trei slujbe ca să-şi întreţină familiile sau muncesc în ture de câte optsprezece ore, doar ca să nu fie nevoiţi să-şi înfrunte demonii, muncesc, muncesc întruna, pentru că soarele le răneşte inimile. Iar pentru ei, întunericul e asemenea luminii – de nedesluşit.
Paul nu voise să moară. Emily nu va înţelege niciodată ce s-a întâmplat. Nu are destulă imaginaţie; nu are destulă

cerneală. Întunericul e răbdător. Stă la pândă şi aşteaptă. O aşteptase pe Emily Dickinson, îl aşteptase pe Paul Wagoner şi acum o va aştepta şi pe Emily Beam.

În separeul ei, stând cu cartea de trigonometrie deschisă în faţă, Emily se uită afară, în curtea internatului. O Emily ar vrea să vină K.T. după ea; cealaltă Emily ar vrea să nu fie găsită. O doare capul din cauza lipsei de cofeină. Într-o zi ca oricare alta, ar fi băut cel puţin patru căni până acum. Emily se ridică în picioare, se întinde şi se duce la parter, în căutarea ţâşnitorii de apă.

Într-o zi atipică, o altă bibliotecă, într-un alt stat, undeva, departe, devenise subiectul ştirilor naţionale. În săptămâna care a urmat, jurnaliştii au mişunat pe holurile şcolii în căutare de comentarii, a unui motiv clar pentru care Paul Wagoner a făcut ce-a făcut. Poveştile despre Paul au fost spuse şi publicate în ziare. Poveştile despre Emily Beam şi-au găsit şi ele loc în articole. O mamă a unuia din băieţii din echipa de fotbal a şcolii a povestit cum îi făcea plăcere s-o vadă pe Emily scandând în timpul meciurilor; altcineva şi-a amintit cum Emily, la vârsta de şapte ani, a jucat rolul mezinei familiei von Trapp în *Sunetul Muzicii* pe vremea când inspectoratul din Grenfell County nu scosese teatrul din programa de învăţământ.

Apoi poveştile despre Emily Beam din 12 decembrie.

Toate ziarele au raportat cum profesoara de Studii Avansate a lui Emily simţise un fior pe şira spinării când s-a uitat spre mese şi a văzut că locul lui Emily era gol. Aşa că domnişoara Albright s-a dus s-o caute. A dat peste Emily şi Paul între care era o linişte ameninţătoare. Emily era în genunchi. „Are un pistol” i-a zis Emily domnişoarei Albright cu o voce gâtuită.

— Paul, a vorbit domnişoara Albright din spatele lui, dă-mi arma. Nu vrei să faci una ca asta. Ştii foarte bine că nu vrei aşa ceva. Cu toţii ştim că nu vrei asta. A întins mâna. Haide, dă-mi arma.

Privirea lui Paul s-a îndreptat spre ea, dar poate nu suficient de departe ca să vadă mâna întinsă a domnişoarei Albright. A ridicat arma deasupra capului şi a tras primul

glonţ în tavan.

Domnişoara Albright fusese intervievată de câteva dintre ziarele din regiune, domnişoara Albright, care arăta mai degrabă ca o elevă, decât ca o profesoară, cu părul ei creţ şi roşcat şi cu pistruii ei. Un reporter a întrebat-o pe domnişoara Albright dacă Paul îşi făcuse un plan.

> „Dacă mă întrebaţi dacă Paul a avut intenţia de a face rău cuiva”, le-a răspuns domnişoara Albright, „trebuie să zic că nu. Totul s-a întâmplat foarte repede, însă, din ce-am putut să-mi dau seama, nu părea cum că ar fi intenţionat să tragă în Emily Beam. Nu, nu cred că a avut intenţia să rănească pe cineva, nici măcar pe el însuşi.”

Domnişoara Albright îşi expusese teoria mai multor jurnalişti: că în momentul acela de haos total, Paul s-a panicat. S-a afundat şi mai mult pe culoarele bibliotecii, în căutarea unei ieşiri de urgenţă, dar nu era niciuna. Nu erau nici ferestre, doar blocuri de beton, puse unele peste altele, pe post de ziduri. Şi acolo, chiar în capătul bibliotecii, Paul a tras cel de-al doilea glonţ într-unul din acele ziduri din beton, înainte de a-şi îngropa pistolul în stomac şi a trage. S-a întâmplat într-o bibliotecă, nu într-o studiotecă. O studiotecă are ferestre prin care intră lumina. O studiotecă e tihnită, ca o grădină. Ideile pe care le inspiră sunt seminţe care cresc şi se transformă în flori. De aceea Emily, la început, când se întoarce de la ţâşnitoarea de apă, nu e surprinsă să vadă o brânduşă aşezată de-a curmezişul, pe paginile cărţii ei de matematică. Apoi o străbate un fior din cap până-n picioare. Se plimbă prin încăpere de-a lungul şi de-a latul, căutând prin colţuri şi separeuri. Nu e nimeni acolo. Niciun suflet prin preajmă, în afară de al ei şi al florii, cu capul ei violet, luminos, ca un ciripit de pasăre.

FATA DE LA FEREASTRA DORMITORULUI

Într-un copac, împreunaţi ca unul,
doi sfredeluşi îşi fac de cap de-o oră-ntreagă.
Pentru copila noastră, aşa e
dragostea: ştiinţa elegantă
a ciocurilor, cum scoate
esenţa blândeţii, cum desface
în mii de zdrenţe limbajul
aerului – oh, câtă linişte, fâlfâitul
penelor, pe acordurile razelor
de soare. Ani buni de acum înainte,
îşi va aminti acel sunet –
două săbii mici – şi se va
întreba ce caută aici, în
patul ponosit; îi va fi dor
de fereastra în care şi ea,
şi frunzele, întreaga făptură verde
trăiesc, înclinându-se în valuri, ca marea,
cu creanga întinzându-i-se
înspre iubire.

Emily Beam, *19 februarie 1995*

Doisprezece

De unde apăruse brânduşa? Toată după-amiaza Emily s-a tot pişcat: oare s-a întâmplat cu adevărat? Îşi scoate saboţii lui K.T. şi şosetele ei noi de la drogherie şi-şi examinează degetele de la picioare, care arată la fel ca întotdeauna, dar să se fi dus undeva singure şi ei să nu-i spună? Cum Emily nu mai ajunge la cina de duminică, K.T. vine după ea. O găseşte în separeul ei, în camera de studiu, întinzându-şi braţele deasupra capului şi apoi spre K.T. care vine între ele. Îmbrăţişarea e lungă şi le uneşte.

— Am fost îngrijorată, îi zice K.T.

— Îmi pare rău.

— De ce-ai plecat aşa?

— Nu ştiu, răspunde Emily. Îmi pare rău, sincer.

— Ai spus asta deja. Auzi, am sunat-o pe Madame Colche. O să-ţi pregătească ceva de mâncare.

— Oh, K.T., aş fi preferat să n-o fi făcut…

— Păi şi eu aş fi preferat să te fi întors când trebuia, i-o întoarce K.T.

— Nu mi-e foame, zice Emily.

— O să merg cu tine. Haide, trebuie să mănânci ceva şi o să fie plăcut.

Şi chiar e plăcut. În timp ce Madame Colche bate nişte ouă pentru o omletă cu ciuperci şi spanac, Emily şi K.T. stau amândouă pe scaunele înalte de bucătărie.

— Hai să ne jucăm „de-a favoriţii”, sugerează Madame Colche.

— De unde ştiţi despre jocul ăsta? o întreabă K.T.

— Ai puţină încredere în mine, Mademoiselle Montgomery, zice Madame Colche. Ascult.

„De-a favoriţii” este un joc popular la ASG; Emily l-a jucat de câteva ori cu K.T. şi cu fetele de la masă. Madame Colche începe cu feluri de mâncare, Emily sugerează vedete de cinema (în viaţă sau răposate), iar K.T. îşi alege categoria „cărţi pe care le-au îndrăgit când erau copii”. Favorita lui K.T. este una din două, fie *Harriet şi Spionul,*

fie *Din Cronicile Amestecate ale Doamnei Basil E. Frankweiler,* iar cartea preferată a doamnei Colche este *Hitty,* o poveste despre o păpuşă care a trăit o sută de ani. Când Emily le spune despre *Limba Secretă,* îşi aduce aminte de momentele în care îi implora pe părinţi s-o lase să meargă la Şcoala Coburn, internatul de fete din carte.

— Oare cum am uitat de chestia asta? întreabă ea, amintindu-şi, ruşinată, de criza de nervi pe care o făcuse în sufrageria mătuşii Cindy. În sinea ei, gândeşte: *K.T. este Martha pentru mine, iar Madame Colche devine Mama Carrie, iar eu sunt Victoria Nord. Sau poate că nu o chema Nord, ci doar venea din nord? În orice caz, eu sunt fata cea nouă care învaţă o nouă limbă.*

În timpul cinei pe care au luat-o în faţa televizorului, în salon, cu focul arzând în şemineu, au vorbit despre muzica lor favorită. Madame Colche le-a pus un CD cu înregistrări din spectacole live ale lui Edith Piaf.

— Lumea zicea despre ea că e ca o mică vrabie. Asta şi înseamnă *piaf* – vrăbiuţă.

Emily îşi imaginează un stol mare de păsări venind dinspre lanurile prin care au trecut cândva în camioneta lui Paul.

— Piaf a avut o viaţă atât de tristă. A făcut faţă greutăţilor prin cântec. O simţi în vocea ei, nu-i aşa?

— Sună cam aiurea, zice K.T.

— Mie mi se pare că vocea ei e ca şampania, zice Emily.

— Ai vorbit ca o poetă adevărată, îi spune Madame Colche. Apropo, i-ai spus lui K.T. despre concursul la care o să participi?

— Nu, intervine K.T., scoţându-şi limba la Emily. Nu mi-a zis nimic. Emily nu e tocmai vorbăreaţă, în cazul în care nu v-aţi dat seama până acum.

— Mi-am dat seama, spune Madame Colche. Dar suntem aici, Emily, oricând o să simţi nevoia să vorbeşti.

Emily îi face doar un semn din cap, având gura plină de bagheta întinsă cu unt.

— Emily e o poetă foarte talentată, explică Madame Colche. Ba chiar cu un talent extraordinar.

— Mi-ar plăcea să-ţi citesc câteva poeme, zice K.T.

— K.T. cântă la violoncel, iar Emily scrie. Am două dintre cele mai bune artiste din ASG chiar aici, în momentul ăsta, în salon, luând cina cu mine. Dacă Amber Atkins ar fi aici, v-aş avea pe toate trei. Tu o ştii, Emily – e la ora ta de franceză. E o pictoriţă nemaipomenită.

— E fătuca dintr-a zecea, cu plete, zice K.T., frecându-şi faţa cu mâinile.

— *Oui.*

— I-am văzut câteva tablouri la expoziţia de la şcoală, de anul trecut, îi povesteşte K.T. lui Emily. E foarte bună.

— Va trebui să vă aduc pe toate trei la un loc, zice Madame Colche.

Emily îi aruncă o privire lui K.T., căreia nu-i spusese despre incidentul cu rujul. Dar de ce-ar fi făcut-o, până la urmă? Emily începe să priceapă câte ceva despre fete, şi anume că, dacă dintr-odată îţi fuge pământul de sub picioare, atunci trebuie să faci un pas în spate ca să nu-ţi pierzi echilibrul de tot.

***

De-o săptămână încoace, Emily contemplă ideea de a-i spune lui K.T. motivele pentru care a venit la ASG. De vreo câteva ori a ridicat receptorul s-o sune pe Carey, dar, de îndată ce începe să formeze numărul, trece câte o fată pe acolo, aşa că pune înapoi receptorul în furcă. Într-o seară, târziu, îi scrie Terrei o scrisoare de cinci pagini, dar îşi aduce aminte că lăsase adresa fetei acasă, în Grenfell County. Nu-şi aminteşte decât oraşul şi statul – Winesburg, Ohio – aşa că închide plicul şi îşi trece propria ei adresă. Emily n-a mai vorbit cu Terra de la Crăciun. Terra îl ştia pe Paul şi ştie ce s-a întâmplat în bibliotecă, dar ce nu ştie Terra poate să umple mai mult de cinci pagini. În clasa a noua, pe când Emily rămăsese să doarmă la Terra acasă, şi-au pus amândouă mâinile pe Biblia pe care o avea fata şi au jurat să rămână virgine până când se vor căsători.

În ultima duminică din februarie, la o săptămână după cina de la Madame Colche, Emily închide carnetul de

poezii şi îl lasă pe biroul lui K.T., după ce fata s-a dus la culcare. Paisprezece poeme, paisprezece povestioare care fac, împreună, o poveste întreagă. Mai e un poem pe care Emily trebuie să-l scrie, dar nu poate fi aşternut în carnet. Este prea personal. Trebuie să trăiască ascuns sub o saltea sau sub podele, sau într-un sertar încuiat. În fluieratul prelung şi înfundat al trenului de la 2:00 dimineaţa, Emily desprinde o foaie albă şi închide ochii, plasând vârful peniţei în colţul din stânga sus.

Să fi fost prea multă bere sau prea mult Paul motivul care o făcuse pe Emily să vomite în baia din casa lui Cole Hankins? Nu e sigură nici acum. După ce-şi frecase dinţii cu periuţa uscată a cuiva, a traversat iar coridorul şi s-a întors în dormitorul matrimonial, unde ea şi Paul stătuseră întinşi pe patul soţilor Hankins, ţinându-se de mână, ascultându-şi unul altuia respiraţia. Paul o mângâia pe burtă, pentru că fata nu se simţea foarte bine. O săruta pe buric şi îi spunea cât de sexi era. Abia aştepta să vină vara, s-o vadă în costum de baie.

Când o fată pierde ceva, încearcă să accepte pierderea, pentru că asta se aşteaptă de la ea. E în natura ei să piardă. De exemplu, un copil trăieşte într-o femeie nouă luni şi apoi, când se naşte, nu mai e doar al ei. Aparţine lumii. Şi aşa rămâne biata mamă, încercând să coasă cumva golul acela. Dar hăul este prea mare şi aţa prea subţire. Copilul se va pierde, indiferent ce va face ea.

MAMĂ, FĂRĂ DE PLĂMADĂ

Copile,
există un tren spre-un loc anume.
Zboară spre un târg
Care iubeşte glasul
unui tren.

Poţi să mergi
oriunde; nu poţi
greşi, dacă te laşi
purtat de acel glas;
fluierul îndepărtat
te va ghida
spre locul tău.

Iar eu, pe zi, străină
iar noaptea şi străină, şi zăludă
eu, care te-am
eliberat
din capcana
trupului meu,
voi asculta,
mereu, s-aud
fluieratu-ndepărtat.

Emily Beam, *27 februarie 1995*

Treisprezece

Luni dimineaţa, K.T. vede carnetul. Cât timp e Emily la duş, K.T. se aşază la biroul ei şi citeşte. Emily face un duş mai lung ca de obicei, dar când se întoarce în cameră, înfăşurată în prosop, găseşte carnetul deasupra vrafului ei de cărţi. K.T. nu spune nimic până când nu sunt amândouă într-un colţ al zgomotoasei săli de mese, ţinând în mâini cafeaua de dimineaţă. Ca un personaj într-o piesă de teatru, K.T. se întinde peste masă şi-i ia mâna lui Emily într-a ei, strângând-o cu putere.

— Sunt cele mai bune poezii pe care le-am citit în viaţa mea, spune ea, oferindu-i cel mai larg zâmbet pe care Emily l-a văzut vreodată pe faţa ei. Cel cu oul de măcăleandru e favoritul meu.

Emily aşteaptă ca K.T. să-i pună întrebări şi să-i dea propriile interpretări pentru pământul şi buruienile şi cenuşa care se ridică la ceruri, dar K.T. n-o întreabă nimic. Nu întreabă nici de glonţ. Emily îşi aduce aminte de brânduşa violetă de pe cartea ei de mate, de acum o săptămână, cea pe care a privit-o ofilindu-se şi murind în decursul unei lungi după-amiezi de iarnă. Sigur a fost K.T. cea care a lăsat-o acolo, dar de unde o luase, dacă nu din grădina casei memoriale a lui Emily Dickinson? Pe terenurile internatului nu erau brânduşe.

— Madame Colche are dreptate, zice K.T. Trebuie să te înscrii la concurs.

— Nu. Sub nicio formă. Dacă voi câştiga?

— Atunci vom sărbători.

— Am aruncat fiţuica aceea cu detaliile de concurs, minte Emily.

— Păi mai cere una. Mare scofală.

— Hai s-o lăsăm baltă cu poemele, ce zici?

— Nu, răspunde K.T., hai să n-o lăsăm baltă.

— Poemele sunt personale. Madame Colche le-a găsit din întâmplare. Niciuna dintre voi n-ar fi ştiut de ele, dacă n-aş fi rămas blocată în baie. Vorbesc serios, K.T. Îţi

mulţumesc că ai vrut să le citeşti, dar, de acum înainte, carnetul acela este închis pentru toată lumea, cu excepţia mea.

— Eşti o pătlăgică necoaptă.

— Ce va să însemne asta?

— În limbajul ASG înseamnă „gâscă proastă”.

— Gâscă proastă.

— Ai auzit de zicala asta, nu? o întreabă K.T.

— Mda. Asta zice lumea şi la mine acasă.

— Unde e la tine acasă, mai exact?

— Grenfell County, în Ţara lui Papură Vodă.

— Fata care te-a sunat – şi ea e tot de-acolo?

Emily îi face semn că da.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu vrei să vorbeşti despre asta.

Emily scutură din cap.

K.T. se ridică în picioare.

— Mai vrei cafea?

— Da, te rog.

Când K.T. se îndepărtează, Emily caută în geantă şi deschide carnetul cu poezii. Răsfoieşte paginile, despătureşte câteva foi rupte, pe care le pusese bine în spatele carnetului, cele pe care doamna Brooker le recuperase din gunoi. Nu vede în cuvintele ei decât contradicţii şi dihotomii, şi juxtapuneri nebuneşti. Nu vede decât o fată care fuge de propria ei inocenţă.

O vrea înapoi? Nu, nu în totalitate.

Vrea poate o radieră uriaşă? Poate.

Îşi doreşte o minte nealambicată? Asta ar putea ajuta.

Aşa cum îi spusese Madame Colche în noaptea dinainte, la cafea şi desert, prefă-te până când începe să ţi se potrivească. Mergi tot înainte. Singura modalitate de a înţelege ce s-a întâmplat în urmă e să mergi tot înainte.

***

La ora de franceză din după-amiaza aceea, Madame Colche îi dă fiecărei fete câte o hartă a Statelor Unite ale Americii.

— O să mergeţi într-o călătorie cu trenul, spune ea în

franceză. O să începeţi de aici, din Amherst, şi puteţi să mergeţi oriunde vă duce trenul, atâta vreme cât ajungeţi într-un loc în care n-aţi mai fost niciodată. Odată ajunse acolo, veţi porni într-o aventură. Şi veţi povesti colegilor voştri, la oră, despre acea aventură.

— *En français?*[24]

— *Oui, Catherine, en français.*[25]

— *Mon Dieu*[26], spune o fetişcană haioasă pe nume Lauren Dunlap.

— Şi, continuă Madame Colche, veţi face excursia asta cu o altă fată, o colegă de clasă.

— Aş prefera să mă duc cu un băiat, intervine Lauren.

Madame Colche o ignoră.

— V-am alocat însoţitoarea de drum în funcţie de ziua de naştere. Fata care are ziua de naştere cea mai apropiată de a voastră va fi companionul vostru în excursie, iar aventura o veţi croi împreună.

Emily ia notiţe. Madame Colche trebuie să repete instrucţiunile de câteva ori până când toată lumea din clasă înţelege care e tema pentru ora de franceză. Spre deosebire de profesoara de franceză de acasă, Madame Colche îşi foloseşte mâinile când explică, ceea ce-o ajută pe Emily să înţeleagă mai bine lucrurile.

— O să începem cu ianuarie, zice Madame Colche.

Emily stă şi aşteaptă. E născută pe 10 decembrie. Le priveşte pe toate celelalte fete aflându-şi perechea pentru excursie, şi îşi dă seama că nimeni nu vrea să fie partenera ei, fata cea nouă, cu şovăielnicul ei accent francez. Când Madame Colche ajunge la octombrie, nu mai sunt decât patru fete şi Emily înţelege ce va urma chiar înainte să audă anunţul – ea şi Amber Atkins se vor duce în excursie împreună.

Dar Emily nu vrea să călătorească nicăieri cu Amber. Simte în toată fiinţa ei că Madame Colche pusese la cale jocul ăsta special ca să le reunească. Se gândeşte să ceară

[24] În limba franceză, în original: *în franceză?*
[25] În limba franceză, în original: *Da, Catherine, în franceză.*
[26] În limba franceză, în original: *Dumnezeule.*

voie la baie şi să nu se mai întoarcă, dar ştie că asta înseamnă că va primi „răbdări prăjite” (echivalentul ASG al „notelor proaste la purtare”) şi-şi va pierde privilegiul de a ieşi seara la plimbare, ceea ce aduce după sine faptul de a nu mai putea fuma după cină, şi Emily aştepta să tragă dintr-o ţigară încă de la micul dejun.

Aşa că, încetişor, îşi pune la loc în geantă lucrurile de pe masă şi se duce spre colţul din spatele clasei, unde o aştepta Amber. Amber, care e născută pe 11 decembrie.

— Ei bine, zice Emily, unde vrei să mergem?

Amber se apleacă spre ea, astfel încât părul îi vine în ochi şi-i acoperă privirea.

— Oriunde sunt mai multe drogherii.

— Ha, ha.

— Chicago, clar, zice Amber. Au un muzeu faimos acolo şi vreau să stau în faţa a două picturi: O *duminică de vară pe insula Grande Jatte*[27]*,* o pânză uriaşă compusă din mii şi mii de puncte mici de culoare, şi *American Gothic*[28]*.* O ştii pe asta?

— Nu sunt sigură, zice Emily.

— E o pictură cu un fermier ţinând o furcă în mână, stând lângă o nevastă cu mutra acră.

— Ah, da.

— Am pictat o variantă a lui *American Gothic,* zice Amber. Femeia şi bărbatul au inversat rolurile şi, în loc de furcă, femeia ţine în mână un steguleţ alb, ca şi cum, ştii tu, s-ar preda sau ceva de genul ăsta. Şi am pus şi o gaură roşie, ca şi cum un glonţ i-a trecut prin inimă. Şi bărbatul e mai tânăr. Are pieptul dezvelit şi poartă plăcuţe militare. Şi ghici cum i-am zis?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunde Emily.

— *American Toxic.* Nu e genial?

---

[27] Titlul original al capodoperei pointiliste din 1884-1886 a lui George Seurat – *Un dimanche après-midi à l'Île de la Grande Jatte* – O duminică de vară pe insula Grande Jatte, aflată la Institutul de Artă din Chicago.

[28] *American Gothic* (1930), celebra pictură a lui Grant Wood, aflată la Institutul de Artă din Chicago.

— Da, e genial, să ştii.

— I l-am făcut cadou maică-mii, de ziua ei – s-a născut fix de Halloween, ceea ce e foarte mişto. A fost prezentat în expoziţia organizată anul trecut de şcoală. Tipul din pictură e fratele meu vitreg, Brandon. Mama şi taică-su au divorţat înainte să mă nasc eu. S-au căsătorit în Las Vegas şi l-au luat cu ei pe Brandon – avea trei ani pe atunci – şi au luat o stripteuză, pe care o cunoscuseră într-un club de noapte, să aibă grijă de el. Mi-au pus numele după ea, zice Amber, apoi adaugă: pe bune!

Emily nu simte că e cazul s-o contrazică.

— Bine, zice ea. La Chicago mergem.

LUCRURI MĂRUNTE

Sunt hoţul lucrurilor mărunte.

Primul lucru mărunt
furat a fost un breloc
cu icoana lui Iisus.
Avea ochii închişi,
şi se ruga.

Sunt o borfaşă
pândind prin drogheriile târgului american.
De ce-au nevoie fetele
şi nu găsesc la ele-acasă?

Rânduri cu pomezi,
cu rujuri de culoarea
acadelelor: vreau să mănânc toate batoanele
în intimitatea camerei mele.
Vreau să stau în faţa oglinzii
şi să deschid gura
şi să muşc cu putere din nuanţe de roz şi piersică,
preaslăvite de albeaţa dinţilor.

Iisus din breloc încă se roagă pentru mine
an după an, drogherie după drogherie,
se roagă în întunericul
buzunarului de la haină.

Emily Beam, *27 februarie 1995*

Paisprezece

Cât e după-amiaza de lungă, Emily se gândeşte numai la Chicago, fie că e în timpul orelor de trigonometrie sau de sport, unde merge cu viteză în jurul pistei ovale de atletism de pe terenul de sport. N-a fost niciodată la Chicago, dar ştie că e un oraş cu vânturi puternice şi că e lângă un lac mare. A fost, de asemenea, şi patria infractorilor, a contrabandiştilor care administrau drogheriile.

Emily nu are niciun chef să se ducă în Chicago. Ce spusese K.T.? Ideea nu e de unde vii; ci pe unde ai umblat. Dacă e aşa cum spune K.T., Emily ar trebui să se ducă la Las Vegas, pentru că îi plac pariurile. Asta ar trebui să spună despre ea; asta ar trebui să-şi scrie pe tricou. Da, când vine vorba de mize mari, Emily e expertă.

În dimineaţa zilei de 10 decembrie, Emily stătea în patul ei, cu un top de hârtie de scris şi încerca să pună în cuvinte motivele pentru care nu mai putea fi cu Paul. Îl mai iubea, dar pur şi simplu nu mai puteau fi împreună. Părinţii ei au stat de vorbă cu ea după cina din seara precedentă şi i-au spus că peste o săptămână aveau să meargă în Boston. Vineri, după şcoală, în ultima zi din semestru, cei trei urmau să se suie în maşină şi să se ducă la mătuşa Cindy. Emily şi doamna Beam aveau să stea la mătuşa Cindy ca să termine povestea cu avortul şi domnul Beam avea să se ducă acasă cu avionul şi să se întoarcă tot cu avionul, ca să fie cu ele de Crăciun. Apoi, toţi trei – mama, tata şi copilul – se vor întoarce cu maşina în Grenfell County cu câteva zile înainte de Anul Nou.

— Înainte să pleci, i-a zis mama, va trebui să te desparţi de Paul. Aşa e cinstit faţă de el.

— Cinstit? a urlat Emily. Cinstit?

Tatăl ei a clătinat din cap, dezamăgit. Dezamăgit de ea.

— Trage adânc aer în piept, Emily, i-a spus mama. De vreo câteva ori la rând.

Emily s-a calmat şi i-a răspuns cu voce domoală.

— O să mă despart de el faţă în faţă. Măcar aveţi decenţa necesară să-mi permiteţi atâta lucru.

Mama lui Emily s-a întors spre tatăl ei, iar el a încuviinţat scurt din cap.

— Atunci fă-o mâine, i-a răspuns mama. Cel mai bine să termini odată cu toată povestea asta ca să putem face ce avem de făcut.

— Minunat, a zis Emily. Vai, ce mod nemaipomenit de-a-mi sărbători ziua de naştere.

Emily a scris scrisoarea către Paul de trei ori, trei versiuni diferite, dar nu se putea hotărî pe care să i-o înmâneze. Înainte să se ducă jos şi să ceară maşina împrumut de la ai ei, a împăturit toate scrisorile şi le-a pus într-o pălărie. Viaţa – şi ăsta era lucrul pe care îl învăţa în momentul acela – nu era ceva ce puteai controla, indiferent cât de inteligent erai sau cât de inteligenţi îţi erau părinţii.

Scrisoarea pe care a ales-o din pălărie a fost cea pe care a copiat-o apoi pe curat. Dacă Paul nu era acasă când avea să ajungă la el, îi va lăsa scrisoarea s-o găsească când s-o întoarce. Dacă Paul era acasă, se vor duce la o plimbare prin pădure, şi îi va spune în faţă ce avea de spus. Îi va frânge inima, şi şi-o va frânge şi pe-a ei, în mijlocul întregii naturi, sub crengile copacilor şi sub cerul cenuşiu. Sub privirea vigilentă a lui Dumnezeu.

Emily a ajuns la Paul neanunţată. N-a sunat înainte. El nu se aştepta s-o vadă până la şapte, când trebuia să treacă pe la ea, acasă, s-o scoată la cină, dar Emily nu voia să iasă în oraş de ziua ei. Nu ar fi fost corect, acum, că era însărcinată, să sărbătorească faptul că împlinise şaptesprezece ani. S-ar fi simţit ca o ipocrită.

Conducând spre casa lui Paul, Emily privea din când în când cerul. Păsările şi frunzele dispăruseră din copaci. Totul era pustiu sau pe cale de-a fi pustiit. Se anunţase zăpadă şi norii erau grei şi joşi. Emily adora zăpada, dar spera să nu vină până seara târziu, când toată lumea ar fi fost în pat, în siguranţă.

Paul era acasă. Carey a răspuns la uşă şi s-a dus fuga

sus, după el, să-l aducă, apoi Emily şi Paul au ieşit din casă, pe uşa din spate. Au vorbit vrute şi nevrute, aşa cum făcuseră şi vineri, la şcoală, concentrându-se, mai degrabă, pe aniversarea zilei ei de naştere, decât asupra sarcinii. Evitarea subiectului, falsitatea, când ea şi Paul fuseseră întotdeauna cinstiţi unul faţă de celălalt, stăteau acum între ei, despărţindu-i, chiar dacă se ţineau de mâini. Când n-a mai rezistat, i-a dat lui Paul vestea, chiar acolo, sub copacii desfrunziţi.

Emily a băgat mâna în buzunar şi i-a întins lui Paul un plic, pe care băiatul l-a deschis şi, după ce a terminat de citit ceea ce Emily îi spusese deja faţă în faţă, au urmat două secunde de calm, până când întregul lui chip s-a transfigurat. Emily era sigură că avea să izbucnească în plâns, dar Paul n-a plâns, nu atunci. A urlat, cu ochii spre cer, bâiguind ceva de neînţeles şi a încercat să-i dea înapoi scrisoarea. Emily a refuzat s-o ia. Dădea întruna din cap că nu. Atunci el a îndesat scrisoarea în buzunarul de la spate şi a apucat-o de umeri. A scuturat-o de parcă ar fi vrut să-i limpezească gândurile sau să-i bage minţile în cap. Emily şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate, în frunzele care fuseseră cândva aurii.

Apoi Paul a luat o piatră mare. Preţ de câteva clipe, a vânturat-o în sus şi în jos, apoi lacrimile au început să-i curgă pe obraji valvârtej. Avea să dea cu bolovanul în ea, Emily era convinsă de asta. S-a ridicat repede în picioare şi a luat-o la fugă, ieşind rapid prin curtea din spate şi apoi a luat-o spre aleea unde parcase maşina mamei ei. I-a aruncat o ultimă privire lui Paul, cu chipul lui ud de lacrimi, cu umerii încovoiaţi, ca ai unui monstru, l-a văzut cum a ridicat piatra mult deasupra capului, cu amândouă mâinile şi s-a lovit cu putere – cu toată forţa de care era în stare – în cap.

Cu mâinile tremurânde, Emily a băgat cheia în contact. L-a privit prin parbriz pe Paul care s-a lăsat grămadă la pământ, cu mâinile ţinându-se de cap. Emily nu mai văzuse pe nimeni niciodată să facă asemenea ciudăţenie, aşa că a dat maşina cu spatele pe alee, a apăsat acceleraţia la fund

şi a zburat acasă.

***

În ultima zi din februarie, iarna îşi face de cap. Emily are un gust rău în gură după cina de marţi, pe care o luase la masa pe care i-o alocaseră de curând. Nu încearcă să se ducă la plimbare după cină, pentru că ninge cu aşchii de gheaţă. A trecut o săptămână şi două zile de când sunase Carey şi Emily e îngrozită de ideea că telefonul din hol ar putea suna din nou pentru ea. Trebuie să treacă pe lângă el de două ori, ca să se spele pe dinţi. Când intră în baie, o găseşte pe Annabelle Wycoff în faţa oglinzii.

— Ei bine, domnişoară Emily, ai reuşit să rezişti. Februarie e cea mai rea lună.

— Bine că nu e an bisect[29], zice Emily.

— Eh, o luăm şi noi cu paşi mărunţi, de bebeluş, răspunde Annabelle.

Pe mă-sa, gândeşte Emily. *De ce nu cu paşii mari, în salturi?*

— Nici n-o să-ţi dai seama când s-au terminat şi examenele, iar elevii din clasele mari vor absolvi, apoi juniorii vor fi mari şi tari în şcoala asta.

Emily nu vrea să se gândească la examenele grele şi la cine va fi mare şi tare în şcoală. Ea nu e un lider. Ea e genul care merge cu turma, aşa a fost dintotdeauna şi îi convine de minune.

— Ai apucat să te înscrii la vreun club? Avem mereu nevoie de o rezervă la clubul de dezbateri. Te-ar ajuta să te implici.

— E o idee minunată.

Emily dă drumul la apă la maximum şi-şi freacă dinţii atât de tare, încât n-o mai poate auzi pe Annabelle vorbind, deşi îi vede gura în oglindă mişcându-se. Când dă să-şi clătească gura, o vede pe colega de cameră a lui Annabelle, Waverley, care intră buluc pe uşă, dar se opreşte brusc când dă cu ochii peste Emily.

— Salut, Emily, zice Waverley. Îmi pare rău că n-ai venit

[29] Joc de cuvinte „leap year" – an bisect / leap – săritură, salt.

cu noi la St. Mark.

— Data viitoare, zice Emily.

— Sunt atât de mulţi băieţi drăguţi acolo, continuă Waverley, făcându-şi vânt cu un evantai imaginar, în stilul frumuseţilor sudiste.

Emily se chinuie să-i zâmbească.

— Da, K.T. o să-mi facă lipeala.

Annabelle bate din palme.

— Oooo! Cu cine?

— Un tip care cântă la violoncel.

— Sam? Oh, Sam e adorabil, zice Waverley. E un tip foarte profund.

Emily ridică din sprâncene, iar Annabelle şi Waverley chicotesc amuzate.

— Şi tu eşti adorabilă, o complimentează Annabelle. Ne bucurăm foarte tare că Hannah a fost exmatriculată.

— Zău, dacă nu, zice Waverley, verificându-şi, în oglindă, coada împletită neglijent-artistic. Era aşa o C-U-R-V-Ă.

În cazul ăsta, eu ce sunt? se întreabă Emily. Înainte de prima ei petrecere de când intrase la liceu, mama ei a avertizat-o să nu rămână singură cu băieţii. I-a zis că băieţii văd petrecerile drept nişte şanse nemaipomenite de a ieşi câştigători la bursa pariurilor. Când băieţii câştigă lozul cel mare, sunt lăudaţi ca mari jucători, dar când fetele sunt cele care trag lozul, li se zice curve. Nu e drept, i-a zis mama atunci, dar, pe de altă parte, nici viaţa nu e dreaptă.

— Hei, zice Annabelle. Fata care te-a căutat la telefon săptămâna trecută. Era o prietenă de-a ta, de acasă?

— Dap.

— Mi-a părut simpatică la telefon.

— E simpatică, îi răspunde Emily.

— Pun pariu că îi e dor de tine ceva teribil.

— Da, îi e dor, dar ştie că sunt într-un loc bun.

— Cel mai bun, intervine Waverley. Şi să nu uiţi chestia asta.

— Nu uit. Bun, eu am teme de făcut.

Îşi iau la revedere una de la cealaltă, pe voci ascuţite ce ricoşează de pe dalele de faianţă din baie, iar Emily se chinuie să treacă rapid prin hol. Aruncă o privire telefonului, jurându-şi s-o sune pe Carey înapoi de la un telefon unde să nu fie deranjată, în studiotecă, după ce se termină perioada de studiu individual.

Dar, la ora zece, o altă fată e deja la telefonul acela. „Cinci minute”, îi face semn lui Emily, pe muteşte, arătându-i mâna cu degetele răsfirate. Emily stă la ţâşnitoarea de apă, luând înghiţitură după înghiţitură, încercând să aibă răbdare cinci minute. Despre ce voia Carey să-i vorbească? A aflat ceva nou despre Paul? Dacă da, oare Emily chiar vrea să afle? Secretele pot fi mai puternice decât armele. Câteodată, după ce secretele nu mai sunt secrete, vieţi întregi pot fi distruse – un oraş întreg, plin de taţi, de mame, surori, fraţi, mătuşi şi unchi, bunici, pisici şi câini, tot ce vrei, luaţi pe nepregătite de cuvinte.

Emily face un legământ cu sine. Se va duce afară. Dacă va putea vedea o sută de stele, o va suna pe Carey. Afară nu mai plouă şi stelele ies din toate cotloanele, sute de ochi privind-o acuzator. Numără în franceză, ca să exerseze, apoi se repede în fugă pe scările bibliotecii, unde vede prin fereastră că fata-cu-cele-cinci-minute încă mai vorbeşte la telefon. Emily fuge înapoi la Hart Hall, dar Waverley e la telefon şi mai avea încă puţin şi pupa receptorul, de-a dreptul. La ea în cameră, Emily bate încăperea în lung şi-n lat. Când se întoarce K.T., chiar înainte de stingerea de la 10:40, Waverley e încă la telefon şi, chiar dacă n-ar fi fost, era mult prea târziu ca să mai sune la reşedinţa familiei Wagoner.

Emily se întinde în pat şi încearcă să-şi încetinească bătăile inimii, invidioasă pe K.T. care adoarme de îndată ce-şi trage cuverturile la gură. Timp de două ore, Emily se holbează, prin întuneric, la tavan. K.T. sforăie, dar, peste răsuflarea ei zgomotoasă, numele unui băiat îşi cere birul lui din miez de noapte.

Pall.

Pall.

Pall.

Emily încearcă să adoarmă în cadenţa sunetului, dar chipul lui Carey îi tot apare şi n-o lasă în pace. Paul o ducea pe Carey la şcoală în fiecare zi. Oare cum va merge acum la şcoală? Autobuzul nu ajunge până la ferma familiei Wagoner. Şi ce muzică ascultaseră Paul şi Carey în timpul acelui ultim drum pe care l-au făcut împreună?

Paul iubea muzica. Întotdeauna o punea pe Emily să asculte formaţii de care nu auzise niciodată până atunci. E ciudat să te gândeşti că formaţiile preferate ale lui Paul compun o muzică pe care el n-o s-o asculte niciodată. E ciudat să te gândeşti că mama şi tatăl lui, şi Carey se duc la terapie împreună. În care maşină? Doar nu în camioneta lui Paul. Oare ce s-o fi întâmplat cu furgoneta lui Paul? Emily şi-o imaginează parcată în spatele hambarului, cu portiera pasagerului înnegrită de rugină, cu promoroacă pe parbriz. Au trecut şaptezeci şi opt de zile, şaptezeci şi opt de nopţi de când Paul a stat ultima oară în spatele volanului, aproape de două ori mai multe decât zilele potopului despre care Emily şi Paul învăţaseră cu mult timp în urmă, la orele de religie de duminică. Emily scoate carnetul şi lanterna.

UN NOU SISTEM SOLAR

Mama cea tristă
Tatăl mai trist decât ea
Fiica mai tristă ca toţi
Fratele mai trist
decât tristeţea
s-au îndepărtat
unul de
celălalt

fiecare este
o planetă
în sine
iar spaţiul
cosmic

este
vast
mai vast
infinit

Emily Beam*, 28 februarie 1995*

Cincisprezece

Cum a zis Emily Dickinson?

Bună dimineaţa – Miez de noapte –
Mă întorc Acasă –
Ziua – s-a săturat de Mine.

Ceva de genul ăsta. Şaptezeci şi opt de miezuri de noapte şi sentimentul de ruşine faţă de alegerile pe care le-a făcut – faţă de acea mare alegere – refuză s-o părăsească. Inima ei e ancorată de această hotărâre, capul ei, plin până la refuz de întrebări ipotetice.

Dacă ar fi fost un alt băiat în şcoală care ar fi fost dornic să-i împărtăşească secretele?

Dacă Allison, cea îndrăgostită de cai, l-ar fi iubit, în schimb, pe Paul?

Când a dus-o Paul în hambarul acela abandonat, ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi spus nu, aşa cum jurase pe Biblie că o să facă?

Şi mai era, apoi, evident, faptul că ar fi putut să plece din oraş fără să-i spună unde se duce. De ce nu i-a dat asta prin cap? S-ar fi înfuriat – fără nicio îndoială – dar ar fi fost încă în viaţă şi n-ar fi adus niciodată un pistol în şcoală.

Dacă Gigi ar fi fost bolnavă, la pat, în duminica aceea şi nu s-ar mai fi dus la biserică, iar Paul nu s-ar mai fi strecurat niciodată în camera ei?

Sau, atunci când şi-a dat cu bolovanul acela în cap, ce s-ar fi întâmplat dacă Emily ar fi alergat atunci în casă şi le-ar fi spus părinţilor lui? I-ar fi băgat minţile în cap, dacă ar fi făcut-o? Dacă ar fi trebuit să se ducă la spital vreo câteva zile, să stea acolo? Dacă ar fi avut nevoie de multe, multe copci?

A coase, gândeşte Emily. *Cusătură.* De sine stătător, cuvântul nu arată cum trebuie. Ar putea scrie un poem despre asta, despre cum un cuvânt ar avea nevoie de un subiect, de un obiect. Despre cum o fată are nevoie de o

responsabilitate care s-o ţintuiască locului. Aşa că, dacă stă la birou, dacă împrăştie aiurea cuvinte pe hârtie, cuvintele acelea sunt la fel de însingurate ca ea sau cuvintele îşi *înrădăcinează* sensurile în suflet, de-a lungul timpului, de-a lungul secolelor? Oare Emily Dickinson a reuşit vreodată să înnădească toate cuvintele la un loc, în aşa fel încât să nu fi avut vreodată nevoie de cusături?

Emily se întinde după cartea de pe noptieră şi-şi trage cuvertura peste cap. Dă paginile până ajunge la poemul 812, cel pe care i l-a citit lui Paul chiar înainte să fie sigură că e însărcinată, şi-şi îndreaptă lanterna spre el.

Într-o duminică, la început de decembrie, cu cinci zile înainte de călătoria lor la McDonald's, Emily şi Paul stăteau în camionetă, în faţa reşedinţei familiei Beam, privind casa pe care tatăl lui Emily o împodobise mai devreme cu luminiţe albe, puse în jurul uşii de la intrare şi al tuturor ferestrelor.

— Toată nebunia asta de Crăciun, a zis Paul. Pur şi simplu e prea de tot.

— Ce anume e prea de tot? l-a întrebat Emily.

— Totul e prea de tot.

— Nu cred că înţeleg.

Paul a oftat şi a tras-o mai aproape.

— Lumea exagerează. Complică lucrurile mai mult decât e nevoie. Chiar şi ceva atât de frumos cum e Crăciunul.

— Oh, Paul, mă întristează ce zici.

— Mă întristează şi pe mine. Nu vreau să mă întristez. E atâta lumină în jur. Ar trebui să fiu fericit, nu?

— Sentimentele sunt sentimente, a zis ea, repetând ceva ce auzise deseori la bunica ei. Nu există sentimente corecte şi sentimente greşite. Sunt aşa cum sunt.

— Noi creştem copaci la ferma noastră. Puieţi. Cum de reuşesc să supravieţuiască?

— Păi tu îi ajuţi, i-a răspuns Emily. N-ar supravieţui fără tine.

Una din responsabilităţile lui Paul era să măsoare circumferinţa brazilor de Crăciun, un act care semăna cu o îmbrăţişare.

— Apoi mă duc şi-i tai, i-a zis el. Adică, părinţii mei ne-au povestit, acum multă vreme, despre ceea ce facem şi de ce e bine ce facem şi cum copacii ne răsplătesc, îmbunătăţind calitatea aerului şi toată chestia cu circuitul în natură şi toate alea, totuşi.

— Vreau să asculţi ceva, i-a spus Emily, căutând în rucsac, ca să ia cartea de engleză. A fost scris în 1864, dar, din punctul meu de vedere, putea foarte bine să fie scris chiar acum.

I-a citit lui Paul poemul de Emily Dickinson pe care îl studiaseră la oră, în săptămâna aceea:

În primăvară-i o Lumină
Ce-n An nu e simţită
Nicicând în altă parte –
Când Martie abia-i venită

O Culoare se naşte-n depărtări
Pe Câmpuri Solitare
Ştiinţa nu poate s-o cuprindă
Dar Omul ştie-a ei înfiorare.

În Luncă vecuieşte
Mi-arată cel din urmă Pom
Pe cea din urmă Culme;
Aproape că-mi vorbeşte.

Apoi, când Zarea se-nnegreşte
Şi-Amiezile se trec din astă lume,
Fără alai şi zarvă,
Se duce, noi rămânem –

Un suflu de tristeţe
Alungă bunul Gând
Ca Trocul ce-abrupt se-ncheie
Peste sfântul Legământ.

După ce i-a terminat de citit, Paul a luat cartea din

mâinile lui Emily şi i-a sărutat palma.

— Îmi place cum sună vocea ta recitând-o, i-a zis el, dar nu pricep ce vrea să zică.

— Hai că te învăţ eu.

— Sunt prea încet la minte, i-a răspuns el, scuturând din cap.

— Tu înţelegi tot ce e de înţeles despre copaci, i-a zis Emily, sărutându-l pe Paul pe frunte. Nu eşti încet. Poemele cresc asemeni copacilor. O să înţelegi.

Dar n-a înţeles nimic. Nu şi-a acordat suficient timp să înţeleagă.

În seara aceea, în care au stat în faţa casei ei, Emily a încercat să-l înveţe ceva. Ce-ar fi fost dacă ar fi reuşit? Dacă ar fi existat nişte informaţii înscrise clar pe nişte pagini albe care l-ar fi putut salva?

— Dickinson vorbeşte aici, îi arăta ea lui Paul pe textul poeziei – despre natura efemeră a luminii.

— Până aici am înţeles, i-a răspuns el.

Înclină cartea astfel încât Paul să poată vedea.

— Lumina îşi face apariţia mai rar decât întunericul. În majoritatea timpului, trăim în întuneric.

— E foarte adevărat.

— Primul cuvânt al poemului e ca o sământă, i-a explicat Emily, gândindu-se la cea care, cel mai probabil, creştea în ea. Şi ultimul cuvânt al poemului e ceea ce sământa devine. Restul poemului este procesul prin care autoarea transformă primul cuvânt în altceva. Cuvântul creşte şi devine ceva total nou, aşa cum o sământă se transformă într-un copac.

— Prin urmare, lumina devine un soi de legământ.

— Da, exact!

— Uite, vezi? Aici e problema. Nu ştiu exact ce e un legământ. Ţi-am zis că sunt cam tont.

— Nici eu nu ştiu exact, i-a zis Emily. Dar cred că e ceva sfânt.

Emily ştie acum ce e un legământ, pentru că a căutat să vadă ce înseamnă. Un legământ e un semn vizibil al puterii binevoitoare a lui Dumnezeu. Emily Dickinson a căutat în

toate ungherele micului ei univers după astfel de semne. A trăit într-un timp şi un spaţiu guvernat de valori puritane. A denunţa creştinismul în mod public, aşa cum Dickinson a făcut-o în faţa întregii şcoli, însemna, în acele vremuri, excluderea din societate. Ea a refuzat să se autodefinească drept creştină, pentru că nu voia să mintă. Ştiinţa, nu credinţa, era lumina ei călăuzitoare. Experimentul conducea la descoperirea dovezilor. Logica şi raţiunea erau, pentru ea, cele mai importante.

Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci de ce atât de multe dintre poemele lui Emily Dickinson sunt ca nişte mici felinare în căutarea lui Dumnezeu?

***

Mergând spre sala de mese, pentru micul dejun, cu K.T. lângă ea, Emily se gândeşte la ce anume caută, în afară de o evadare din propria-i piele. Croindu-şi drum prin pietriş, Emily aude rime cândva pierdute rearanjându-se.

De când mă ştiu, din trunchiul meu,
Îngeri cerul mi-a răpit.
Iasomie mi-am pus în piept,
La mâini viole-am împletit
Urlând în sine-mi cu năduf
Ştiind de-acum ce vine:
Când Domnul ia mai mult decât a dat
O coajă rămâne din mine.

Poate că şi Emily Dickinson auzea poeme sub paşii ei. Poate că l-a lăsat pe ăsta în urmă, pentru ca o altă fată să vină şi să-l culeagă de acolo, să-l ţină în palmă.

— Iepure, iepure, zice K.T.

Emily se uită la ea cruciş.

— E 1 martie. Pământul către Emily…

— Ce e asta, încă o expresie marca ASG?

— Pe bune, răspunde K.T. de sub care bolovan ai ieşit?

— De sub unul foarte greu.

— Spui chestia asta ca să ai baftă. Se presupune că ăsta

ar fi primul lucru pe care ar trebui să-l spui când te trezeşti de întâi a lunii.

Emily se încruntă.

— Iepure, iepure?

— Dap.

— Cred că o chestie pe care o face lumea prin Vermont.

— Nu, zice K.T., e o chestie pe care o face lumea peste tot. De ce e bolovanul aşa de greu?

— Am nevoie de nişte cafea, răspunde Emily. Nu pot să vorbesc fără cafea.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Câteodată nu-mi doresc decât să fiu iar copil.

— Ţi-e dor de casă? o întreabă K.T. E normal să-ţi fie dor. Se mai întâmplă pe aici, mai ales iarna.

— Nu mi-e dor de casă, zice Emily. Doar că sunt nostalgică.

— Şi mie mi se întâmplă câteodată, spune K.T. Ca, de exemplu, în momentele în care mi-aş dori să fie mama aici, ca să mă învelească de culcare şi să mă trezească dimineaţa. Urăsc alarmele. Ţie ţi-e dor vreodată să te joci cu păpuşile?

Emily îşi aduce aminte de păpuşile ei Barbie, Cabbage Patch şi Madame Alexander din cutiile de sub patul ei de-acasă.

— Nu, răspunde ea.

— Cred că mai degrabă m-aş juca iar cu păpuşile, decât cu băieţii.

— Eşti haioasă.

— Vorbesc foarte serios, zice K.T. La Snow Ball, cum stăteam acolo, vorbind cu un tip, care era aşa, cam bădăran de felul lui, am început să mă gândesc la faza asta.

— De ce era bădăran?

— Nu-şi lua ochii de la ţâţele mele.

Emily zâmbeşte.

— Obişnuieşte-te cu fazele astea, K.T.

— Oh, dar sunt obişnuită. Am chestiile astea de multă vreme. Aş da orice ca să am iar pieptul plat.

— Da, cum să nu.

— Nu, pe bune. Vreau să mă întorc la cum eram. Când eşti copil, ţi se spune că tu eşti cea mai tare din parcare, şi apoi, zdrang. Trebuie să-ţi strângi jucăriile şi să începi să te joci cu oameni în carne şi oase. Nu sunt atât de sigură că suntem pregătite pentru aşa ceva. Cred că ar trebui să ne mai jucăm o vreme cu jucăriile noastre.

Odată ce intră în sala de mese, Emily îşi pierde pofta de mâncare din cauza mirosului de cârnaţi.

— O să beau doar cafea azi, o informează pe K.T. Ne vedem la masa noastră.

Dar masa e ocupată, iar Emily e forţată să se aşeze la una din mesele din mijloc. În timp ce o aşteaptă pe K.T., îşi deschide carnetul cu poezii, exact în momentul în care Amber Atkins apare în spatele ei şi o bate pe umăr.

— Trebuie să ne terminăm prezentarea, îi spune Amber. Te deranjează dacă mă aşez aici?

— Trăim într-o ţară liberă, zice Emily, adoptând atitudinea oficială ASG a unui junior, faţă de un elev din anul doi de liceu. La Liceul Grenfell County, elevii din toate clasele se amestecau între ei ceva mai liber, dar poate că asta avea mai mult de-a face cu faptul că băieţii şi fetele flirtau de zor, decât cu altceva.

Amber îşi lasă lucrurile – o sacoşă murdară, din pânză şi un bloc mare de desen – pe un scaun.

— Mă duc să iau cafea, zice ea. Mai vrei o ceaşcă?

— Nu mersi, îmi ajunge asta, răspunde Emily. Scrie câteva rânduri în carnetul ei şi apoi îl bagă înapoi în geantă. Când K.T. ajunge la masă, urmată de Amber, cele trei fete sporovăiesc politicoase despre căminul în care stă Amber, Sweetser Hall, unde a stat şi K.T. anul trecut, cu o elevă venită, în schimb cultural, din India.

— Jhodi n-a înţeles niciodată de ce americanii fac atâta caz de chestiunea cu indienii/băştinaşii amerindieni, povesteşte K.T. Toată faza asta cu corectitudinea politică nu făcea parte din repertoriul ei. „Un nume ce-i?”,[30] şi

[30] Referire la piesa „Romeo şi Julieta” a lui William Shakespeare, scena 2, actul II; extras din traducerea lui Şt. O. Iosif, Ed. Mondero,

toate chestiile astea. Avea cel mai mişto accent pe care l-am auzit vreodată.

— Corectitudinea politică e doar un alt nume pentru excesul american.

Emily nu se poate abţine să nu zâmbească. Amber parcă e Paul.

— Şi nici măcar n-o să ne dăm seama, continuă Amber, când o să începem să le spunem vagabonzilor „persoane cu probleme domestice”. Uite, un exemplu e Crăciunul, care, mai nou, începe a doua zi după ce se termină Halloweenul. Sau altul, Big Gulp[31]. Ţara noastră e dusă pe apa sâmbetei. Apropo de dus, mai mergem în Chicago sau nu?

— E o chestie pe care trebuie s-o facem pentru ora de franceză, Emily îi explică lui K.T.

— Poţi să vii cu noi, îi propune Amber. O să mergem cu trenul să ne uităm la nişte lucrări de artă. Nu-i aşa, Emily?

— Aha.

— Ştii, continuă Amber. Am putea să mergem în Chicago. Adică, pe bune. Gara e la câteva străzi de aici.

— Sigur că da, zice Emily din nou.

— Eu vorbesc serios. Ce faceţi voi, fetelor, în vacanţa de primăvară?

K.T. şi Emily se uită una la cealaltă.

— Mă rog, treaba voastră. Hei, Emily, poate că am putea lucra în timpul pauzei de masă. Hai să ne vedem în clasa lui Madame Colche, la doisprezece jumătate. *Ça va?*

— *Ça va*, îi răspunde Emily.

Amber se ridică de la masă şi-şi adună lucrurile.

— Hai că ne vedem mai încolo, dragi europeni-americani.

Când Amber e deja prea departe ca să le mai audă, Emily îi spune lui K.T.:

— Fata asta nu are toate ţiglele pe casă.

— Ciob, fă cunoştinţă cu oala spartă, oală, iată ciobul.

— Dar văd că eşti băgată-n priză în dimineaţa asta, K.T.

Bucureşti, 2000.

[31] Băutură răcoritoare americană, produsă de compania texană 7-Eleven.

— Mic copil pe lângă Amber. Nu ştiam că sunteţi prietene.

— Nu suntem, i-a răspuns Emily.

— Nu e nicio problemă dacă ai alte prietene în afară de mine. Nu că eu aş avea alte prietene în afară de tine, dar…

— Cum rămâne cu fetele din cvartet?

— Eh, sunt fete foarte mişto. Dar sunt toate în ultimul an şi, până prinzi de veste, deja au absolvit şi eu rămân iar în urmă. Nefericită. Aşa cum s-a întâmplat cu Jhodi. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi fi concentrat toate eforturile doar în prietenia cu ea.

Aşa cum am făcut eu cu Terra, se gândeşte Emily.

— Dar Jhodi era cu adevărat inteligentă. Şi nostimă. Şi modestă. A trăit şi a văzut mult mai multe decât noi, restul. După ce pentru toţi ceilalţi n-a mai fost o noutate faptul că o aveam printre noi, noi două am devenit apropiate.

— Îmi dau seama că ţi-e dor de ea.

— Da, mi-e dor. Am vorbit despre tot felul de… lucruri. Şi ei îi era dor de casă pe toată perioada cât a stat aici, dar a suportat cu stoicism, pentru că nu avea de stat aici decât nouă luni. *Doar atât,* obişnuia ea să spună, *cât îi ia cuiva să devină om.*

— Îmi pare rău că ţi-e dor de ea, zice Emily. Îmi pare rău că a trebuit să te procopseşti cu mine.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu. Dar tot îmi pare rău.

— Ne-am pus amândouă de acord că sentimentele sunt cele mai importante lucruri în lume, continuă K.T. Chiar mai importante decât faptele în sine.

— Şi *părerea de rău* este un sentiment, nu-i aşa?

— Trebuie să mă duc la repetiţii. Ne vedem după-masă?

— Ok, răspunde Emily.

— Chiar eşti? o întreabă K.T.

— Ce să fiu?

— Ok?

Emily îi face semn că da.

— Sunt pe drumul cel bun, răspunde ea.

K.T. Îşi ia tava şi-o lasă pe banda rulantă şi apoi se

îndreaptă spre frigul de afară, în timp ce Emily rămâne să-şi soarbă cafeaua. În câteva minute, Emily va păşi pe acelaşi drum, întrebându-se unde sunt firimiturile de pâine care o vor conduce înapoi spre fata care era înainte.

COMORI

Când eşti doar o copilă
Codrii comorile-şi dezvăluie
Zile lungi, sub pomi în floare,
Vraja altei lumi te-nvăluie.

Mătrăgune cu flori cochete,
Umbrele pentru muşchi;
Conuri de pin cu simetria lor,
Pene muiate-n tuş –

Te-ndeamnă să te-apropii,
Să vadă de întrezăreşti
Vrăjitu-ţi suflet ghemuit
În versuri dumnezeieşti.

Emily Beam, *1 Martie 1995*

Şaisprezece

Emily şi Amber sunt chemate de Madame Colche să-şi ţină primele prezentarea, ceea ce o face pe Emily să bănuiască, încă o dată, că profesoara ei de franceză punea ceva la cale. În timpul mesei de prânz, cele două fete hotărâseră că Amber va fi aceea care va susţine prezentarea despre călătoria lor în Chicago. În timpul prezentării, Emily stă lângă ea, ţinând în mână fotografii cu picturile pe care le văd la muzeu. Treaba lui Emily e să explice călătoria de întoarcere la Amherst. Vor vizita, pe drumul de întoarcere, un orăşel în Ohio, Winesburg, unde locuieşte Terra, pe care Emily o numeşte o *très bonne amie*[32], chiar dacă Terra n-are nici cea mai vagă idee că Emily este acum elevă la internat.

Sau poate că ştie. Dacă a sunat la ea acasă, mama sau tatăl ei îi vor fi spus, dar lui Emily îi e prea ruşine s-o sune ea însăşi pe Terra. Terra nu se încadra de nicio culoare în ceea ce se numea o „curviştină". N-ar fi fost de acord niciodată cu ce-a făcut Emily.

În acea seară, Emily intră într-o drogherie şi, folosind ultimii dolari din suta pe care o avusese, cumpără trei pachete de ţigări, pe care le va ascunde în halatul de baie pe care nu-l poartă niciodată (cadoul de plecare pe care îl primise de la mătuşa Cindy), şi opt felicitări despre prietenie, pe care i le dă, pe rând, lui K.T. în următoarele două săptămâni. Emily numără zilele lunii martie în animale – iepure, iepure; veveriţă, veveriţă; vacă, vacă; câine, câine; câine mort, câine mort – şi se îngrijeşte ca, în fiecare dimineaţă, să ofere, la cafea, linguri pline de emoţii. Sentimente, pe care, altfel, le-ar revărsa în poemele ei, le oferă acum lui K.T. în conversaţiile cu ea, în timp ce telefonul din coridorul de la Hart Hall o batjocoreşte, prin tăcerea lui, de fiecare dată când trece pe lângă el. Aşa ar fi şi dacă ar trece pe lângă mormântul lui Paul. Paşii ei îşi regăsesc ritmul pe calea deja, de acum,

[32] În limba franceză, în original: o prietenă foarte bună.

familiară.

Mormintele înalte deasupra ierbii –
Tăcere săpată în piatră –
Cheamă la sine copilele călcând
Pe oase întristate.

***

Pe 15 martie, Emily cumpără un pachet de biscuiţi de la tonomatul din clădirea administrativă şi nu se mai duce să ia masa de prânz. Afară, temperaturile încă se menţin sub zero. În studiotecă, se cuibăreşte între paginile carnetului ei cu poeme, cu intenţia de a scrie, dar mâinile îi sunt prea reci ca să ţină un stilou mai mult timp. Ia, în schimb, una din biografiile lui Dickinson şi se aşază cu mâinile sub ea, ca să le încălzească. E mult mai simplu să încerci să descifrezi viaţa altcuiva.

În biroul studiotecii răsună un telefon, un ţârâit care îi aduce aminte lui Emily că încă n-a sunat-o înapoi pe Carey. Începe să creadă că peste tot apar semne anume pentru ea. Citeşte în biografie că Emily Dickinson şi-a petrecut primii ani ai tinereţii ei, de la vârsta de nouă ani până la douăzeci şi cinci, locuind nu în casa din cărămidă galbenă, ci într-una din West[33] Street. *Nici nu-i de mirare,* gândeşte Emily. *Cum ar fi putut ca o fată ca ea să scape din întunericul de pe West Street, în care a crescut?* Fiecare zi moare în vest. Emily Beam e convinsă că, dacă Emily Dickinson ar fi crescut pe East[34] Street, ar fi fost o persoană mult mai veselă.

Ca să nu mai zică de faptul că odaia ei din West Street – care acum se cheamă North Pleasant Street (încă un semn!) – e cocoţată taman în dreptul cimitirului din oraş. Pe vremea ei, în anii dinainte de medicina modernă şi de apariţia antibioticelor, toată ziua trebuie să fi avut loc înmormântări în cimitirul acela. Când Emily Dickinson avea cincisprezece ani, verişoara ei, Sophie, una dintre

[33] În engleză, în original: vest (Apus).
[34] În engleză, în original: est (Răsărit).

cele mai apropiate prietene ale ei, era pe moarte şi doctorul i-a dat permisiunea lui Emily să intre în camera Sophiei, chiar dacă fata nu avea voie să primească vizitatori. Şi-a dat jos papucii, ca să nu facă zgomot, şi când s-a uitat la chipul prietenei ei, care nu mai putea vorbi, s-a prăbuşit. A trebuit să fie cărată pe braţe din încăpere.

A spus într-o scrisoare către un prieten că n-a plâns şi nici n-ar fi putut s-o facă. Gândurile şi sentimentele lui Sophie erau atât de asemănătoare cu ale ei, încât, în momentul în care prietena ei zăcea într-un coşciug, cu capacul închis, un semn al finalităţii, prea puternic şi prea adânc ca să poată fi cuprins, Emily s-a ascuns în sine. A fost retrasă de la Academia Amherst şi trimisă să locuiască la mătuşa ei, Lavinia. În Boston.

Emily Beam închide cu putere biografia. Iese din studiotecă într-un ritm cât mai alert posibil, dar fără să atragă atenţia cuiva asupra ei şi, înconjurând o parte a clădirii, iese pe o alee care o duce direct în Webster Street. Se îndreaptă spre Main Street, apoi stânga, la indicatorul care arată spre centrul oraşului. În faţa secţiei de poliţie, un bătrân se apleacă să culeagă o filă de ziar care îi scăpase. Se îndreaptă de şale şi îi zâmbeşte lui Emily.

— Ştiţi, cumva, unde este North Pleasant Street? îl întreabă Emily.

— Dacă mai făceai încă zece paşi, dădeai nas în nas cu ea, îi răspunde bătrânul, arătând în direcţia respectivă. E după şirul următor de clădiri. Faci la dreapta.

Ştie că va trebui să-i dea socoteală lui Madame Colche şi doamnei Ingold şi probabil că o să primească o porţie întreagă de răbdări prăjite şi va fi pedepsită să nu părăsească deloc campusul – ceea ce înseamnă că nu va mai putea să meargă în plimbările ei o vreme – dar trebuie să ajungă acolo azi, nu mâine, nu poimâine. Nu poate aştepta până seara, pentru că e posibil să plouă şi atunci ce se face? Norii atârnă greoi, ca nişte cuverturi cenuşii acoperind cerul albastru, soarele. Se uită la ceas – 12:36 –

şi grăbeşte pasul. Ştie din biografie că nu mai există casa de pe Pleasant Street, dar găseşte cu uşurinţă cimitirul, la doar câteva străzi de Main Street. Un indicator de mici dimensiuni îi arată calea spre parcela familiei Dickinson, chiar în centrul cimitirului. Înconjurate de un gard de fier, pietrele funerare marchează locurile de veci ale lui Emily, ale surorii ei, Lavinia, ale părinţilor ei şi ale bunicilor din partea tatălui.

Emily îşi dă seama dintr-odată care este piatra funerară a lui Emily. Deasupra ei, oamenii au lăsat tot felul de lucruri: panglici, trandafiri, lumânări, pene şi o mică păpuşă de porţelan. Emily se apleacă să vadă ce e gravat în marmură. *Called back*[35]*,* scris în litere de-o şchioapă, iar deasupra, data de naştere a lui Emily Dickinson: *10 decembrie 1830.*

Chiar dacă Emily Beam ştie deja că ea şi Emily Dickinson împart aceeaşi zi de naştere, încă mai simte frisoane pe şira spinării văzând data aceea săpată în piatră. În 1977, un alt copil cu numele Emily s-a născut, Emily Elizabeth Beam, care a crescut cu ideea că atunci când mori, mori şi gata. Sfârşitul poveştii. Povestea lui Emily Dickinson s-a sfârşit pe 15 mai 1886.

Această ţărână tăcută a fost Domni şi Doamne
Şi Flăcăi, şi Fete...

Emily Dickinson s-a îmbolnăvit, aşa că se aşteptase să moară. Paul însă, nu. Pentru el, moartea nu intra deloc în peisaj. Când Paul a dus arma în şcoală, nu plănuise s-o folosească asupra nimănui. Dimineaţa aceea l-a dat peste cap. Iar acum îşi are sălaşul sub un sânger. În ziua în care a fost înmormântat, nu exista niciun mugur prin preajmă. Dar era aproape primăvară şi, înainte ca petalele unui sânger să se deschidă complet, arată ca nişte mici aripi.

O vrabie, mică şi maronie, vine pe negândite şi se aşază pe capul păpuşii de porţelan. Timp de trei secunde, în care fata îşi ţine respiraţia, pasărea o străpunge pe Emily Beam

[35] În engleză, în original: Chemată înapoi.

cu privirea ei iute şi întunecată. Apoi trâmbiţează ascuţit şi-şi ia zborul, îndepărtându-se. Emily se lasă pe pământul îngheţat şi-şi deschide carnetul, cu inima strânsă asemeni unui pumn.

CALEA SIGURĂ

Nu renunţa nicicând la copilărie,
la devotamentul pentru păpuşi,
să le îmbraci, ceai să le torni,
să le îmbăiezi, părul să li-l piepteni,
în pat să le înveleşti apoi.

Căci ele-ţi vor arăta al lumii lor nărav:
că e mai bine împreună,
că lucrul bun are început şi sfârşit;
te vor face să te încrezi
în prinsoarea somnului.

Nu eşti prea mare,
niciodată n-ai crescut destul
să nu mai vrei să le scoţi din cutii,
să le ridici, pe rând, una câte una,
surprinzând fiece moment,
când ochii se deschid, se cască bătând din gene,
când le aşezi în rând, pe patul nefăcut –
un cor de mirări
că te-ai întors.

Emily Beam, *15 martie 1995*

Şaptesprezece

Emily scrie până când mâna îi e îngheţată de tot. Vântul s-a înteţit şi haina i-a rămas în studiotecă. Se uită la ceas: două jumătate. Ora de trigonometrie a început deja. N-o să ia examenul la matematică, dar asta e ultima ei grijă. Se grăbeşte să ajungă în campus, luând-o pe ceea ce speră să fie o scurtătură printr-un parc cu un mic lac. I se spune Sweetser Park, acelaşi nume pe care îl poartă şi clădirea în care stă Amber Atkins. Pe lac, o lebădă singuratică, cu capul îngropat în penele-i albe. În jurul lacului, narcisele timpurii fac plecăciuni în vânt.

În scrisoarea pe care i-o înmânase lui Paul, Emily îi scrisese că l-a iubit. Îi jurase asta. Da, erau despărţiţi pentru moment, dar, după ce-şi va executa pedeapsa în Boston, se va întoarce în Grenfell County şi se vor vedea iar la şcoală şi ea îl va păstra în inima ei, până când va fi iar un moment prielnic în care să fie împreună. Dar nu avea să fie niciun moment prielnic, absolut niciunul. Adevărul e că scrisese acele rânduri pentru că a considerat că asta ar fi vrut Paul să audă. Cât de stupidă i s-ar părea acum scrisoarea. Gândul în sine o face să se cutremure.

Emily şi Paul ieşiseră pe uşa din spate a casei lui, în aerul rece al iernii, sub norii încărcaţi până la refuz cu zăpadă. Intraseră în pădure, târşâindu-şi picioarele prin frunzele căzute, iar Emily i-a dat vestea. I-a spus lui Paul că urma să plece pentru câteva săptămâni. I-a spus că părinţii ei o obligau să facă un avort.

— Ah, i-a zis el, dând din cap într-un ritm prea rapid. Ah.

— Ce e?

— Deci tu vrei să faci avort.

— Nu. Apoi, după o pauză: Da.

— Deci care din două?

— Da, a răspuns Emily.

— De ce?

Emily a căscat ochii la el, uimită.

— Pentru că vreau să am o viaţă.

— Ce e acum în tine, i-a răspuns Paul, întinzându-şi mâna spre burta ei, *este* o viaţă.

— Nu asta am vrut să spun şi ştii foarte bine chestia asta. Vreau să devin adult şi să călătoresc, şi să cunosc oameni şi…

— Alţi tipi?

— Alţi oameni, i-a zis Emily. Nu doar alţi tipi. Dar, Paul, noi n-o să fim împreună pentru totdeauna.

— De ce nu?

— Pentru că n-o să fim. E firesc. Se întâmplă.

— Nu cu toată lumea. Părinţii tăi au început să iasă împreună încă din liceu.

— Da, a recunoscut Emily. Dar ai tăi nu.

— Tu vrei să te duci la facultate ca să scapi de mine, i-a spus Paul.

— Nu e adevărat. Nu are nicio legătură cu tine.

— Şi nici *asta* nu e adevărat. Nu mai e adevărat, a spus el, atingându-i burta. Ce e aici e al nostru. Aici suntem noi doi.

— Nu, a spus Emily, aici sunt eu.

— Ce-ar spune părinţii tăi dacă ai vrea să-l păstrezi?

— Tu glumeşti? Mi-ar spune: sub nicio formă.

— I-ai întrebat?

— Nu. Ce sens ar avea? Ştiu ce mi-ar spune.

— Dar e corpul tău, a zis Paul. E decizia ta.

— Dar ei sunt cei care mi-au dat corpul ăsta.

— Asta nu înseamnă că eşti proprietatea lor.

— Ba, până împlinesc optsprezece ani, sunt, i-a trântit-o Emily. Ăsta e argumentul lor.

Dar părinţii ei nu-i spuseseră aşa ceva.

— Ăsta e un argument greşit, a zis Paul.

— Dap, pentru mine şi pentru tine e, dar…

— De ce le iei apărarea?

— Nu le iau apărarea!

— Ba da, le iei apărarea!

— Paul, i-a răspuns Emily pe o voce domoală, maturizează-te odată.

Paul şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Te desparţi de mine?

Emily a aşteptat să-şi lase mâinile jos, înainte să-i răspundă.

— Da.

— Dar mă iubeşti, a zis Paul.

— Da. Dar nu vreau un copil.

— Nu crezi că sunt destul de inteligent să fiu tată, a răspuns el.

— N-are nicio legătură cu asta.

— Aha! Deci am dreptate – nu crezi că sunt destul de inteligent.

— Paul, te rog.

A dat să-l ia de mână şi el a lăsat-o.

— În seara asta vin la tine acasă.

— Ba nu vii nicăieri, i-a tăiat-o Emily.

— Ba da, vin. O să vorbim amândoi cu ei. E îngrozitor ce-ţi cer să faci. Poate că ei sunt cei care ţi-au dat viaţă, dar chestia asta o să te distrugă. Sunt sigur de asta. Te cunosc suficient de bine, încât să ştiu că la capătul unui astfel de drum...

— Opreşte-te. Te rog, ajunge.

— Vin la tine, a zis el, strângând-o de mână, şi o să stăm amândoi de vorbă cu părinţii tăi, pur şi simplu. Şi gata. Ţi se pare că m-am maturizat suficient? Ţi se pare că sunt destul de inteligent acum?

— Nu-ţi pierde vremea, a zis Emily. Nu-ţi vor răspunde la uşă.

— Nu-mi pasă, a zis Paul, trăgându-şi mâna din prinsoare. O să sparg un geam.

— O să sune la poliţie.

— Celor de la poliţie le sunt simpatic, ai uitat?

— Aş fi vrut ca seara aceea la Cole să nu fi existat niciodată. Am fost nişte fraieri, a spus Emily. Apoi i-a dat scrisoarea şi când Paul a deschis-o şi a văzut ce era în ea – ceea ce el ştia deja – a ridicat capul şi a urlat către ceruri, apoi a încercat să-i dea înapoi scrisoarea.

— De ce a fost nevoie să scrii o scrisoare, dacă ştiai că aveai să vii să-mi spui personal?

— Am scris-o în cazul în care nu ai fi fost aici…

— Vrei să spui că, dacă n-aş fi fost acasă, ne-am fi despărţit printr-o *scrisoare?*

Paul i-a fluturat scrisoarea în faţă, dar Emily a refuzat s-o ia.

— Ştii ceva? a zis ea. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă ai fi folosit un prezervativ.

El a îndesat scrisoarea în buzunarul din spate şi a apucat-o de umeri. Emily s-a împiedicat şi a căzut pe spate, în frunzele care fuseseră cândva aurii.

— Ah, deci e vina mea, a urlat el către ea.

— Nu, e vina *noastră!*

— Greşit! E vina *ta!*

— Şi cum, mă rog, e vina *mea?*

Privirea cenuşie a lui Paul a devenit de oţel.

— Ai fi putut să mi-o sugi şi gata. Ştii tu de asta, Emily? Cât de uşoară ne-ar fi fost viaţa, dacă ai fi făcut chestia asta?

Emily s-a lăsat să cadă înapoi în frunze. Chiar dacă Paul n-ar fi împins-o, ar fi căzut lată la pământ oricum. Era adevărat: dacă ar fi făcut ceea ce Paul ar fi vrut, ar fi fost liberă. Dar acum era legată de propriul ei trup.

— Cum poţi să spui aşa ceva? l-a întrebat Emily, ridicându-se de la pământ. Nu mă iubeşti. Chiar nu mă iubeşti.

Paul s-a uitat la o piatră pe care a împins-o cu vârful piciorului, înainte s-o apuce, s-o ridice în sus, iar şi iar, măsurându-i greutatea în mâini. Emily s-a întors şi a fugit cât de repede a putut, spre maşină. El a aşteptat până când ea era deja în spatele volanului, a aşteptat până când era sigur că-l vedea, înainte să-şi dea cu piatra în cap cu toată forţa de care era în stare.

Acum, Emily merge, nu mai aleargă. Merge în linie dreaptă, trecând prin porţile de la Şcoala de Fete Amherst. A traversat curtea care ducea spre studiotecă şi s-a dus să-şi ia haina. Se aşteaptă, oarecum, să fie întâmpinată de o armată de adulţi care să stea de jur împrejurul locului în care se aflase cu două ore înainte, dar nu găseşte pe masa

de studiu decât un bilet, o bucată de hârtie de corespondenţă cu antetul şcolii pe care sunt aruncate, la repezeală, de mână, câteva cuvinte. *Emily Beam, prezintă-te IMEDIAT la directoare.*

***

Uşa biroului doamnei Ingold e din lemn, cu geamuri din sticlă colorată. Bate la uşă, dar nu e convinsă că o aude cineva, căci pumnul ei nu face faţă grosimii lemnului. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschide scârţâind şi o femeie se înfiinţează dinăuntru. Nu e doamna Ingold, cu care Emily făcuse cunoştinţă în ziua în care sosise la Amherst, ci o versiune mai tânără, o femeie subţire, îmbrăcată într-o bluză albă şi o fustă cenuşie, care i se recomandă drept domnişoara Ledbetter, asistenta doamnei Ingold.

— Doamna Ingold se va bucura să afle că eşti teafără, zice domnişoara Ledbetter, făcându-i semn să se aşeze într-un scaun tapiţat cu catifea. Te rog, ia loc. Doamna e la telefon. Mă duc să-i spun că ai venit.

Emily a mai stat şi altă dată de partea cealaltă a uşilor închise. Ca, de exemplu, în seara aceea de sâmbătă, când ar fi trebuit să fie la restaurantul Frank's Villa Toscana, sărbătorindu-şi ziua de naştere. Emily a auzit camioneta lui Paul tocmai din camera ei, i-a auzit scrâşnetul roţilor frânând în faţa casei, la ora şapte, trei ore după ce-l văzuse ultima dată. N-au durat câteva secunde şi Paul deja suna la uşă. Emily s-a repezit pe scări, patinând de-a lungul holului de la intrare, exact în momentul în care tatăl ei punea mâna pe mânerul de la uşă.

— Nu răspunde, a spus ea.

În acel moment, tatăl şi fiica s-au înţeles unul pe celălalt. Ea cerea să fie protejată. Deşi poate, mai târziu, ea va protesta şi se va răzvrăti, acum va fi alături de ea.

Tatăl ei i-a luat mâna şi a ţinut-o strâns, în timp ce Paul bătea cu pumnii în uşă, apăsa butonul soneriei fără încetare. Mama lui Emily venise în fugă în foaier şi a luat-o pe Emily de cealaltă mână. Când Paul şi-a dat seama că n-o

să-i dea nimeni drumul în casă, a apăsat pe butonul de la sonerie şi a ţinut degetul acolo atât de multă vreme, încât, în cele din urmă, soneria s-a stins singură, pierind ca vaietul prelung al ambulanţei unui sărman.

Biroul doamnei Ingold are un ceas cu cuc care cântă la fiecare sfert de oră. Emily nu ştia pe nimeni în Grenfell County care să aibă un ceas cu cuc. Îi aduce aminte de Hansel şi Gretel. Exact în momentul în care doamna Ingold deschide uşa, pasărea iese brusc afară şi cântă de trei ori. Doamna Ingold îi strânge mâna lui Emily şi îi oferă un scaun înalt, de lemn, care arată ca şi cum ar fi provenit din vreo biserică veche. Emily ia loc, cuibărindu-se în haina ei. Una dintre ferestre e întredeschisă şi prin ea se aude un tren care îşi anunţă sosirea în Amherst.

Doamna Ingold îi caută privirea lui Emily înainte să înceapă.

— Îmi imaginez că ai avut un motiv foarte bun pentru care ai ieşit din campus fără permisiune.

— Am avut, îi răspunde Emily. A trebuit să găsesc mormântul lui Emily Dickinson.

Doamna Ingold ridică din sprâncene.

— Continuă.

În spatele biroului doamnei Ingold atârnă o pictură reprezentând o fată care stă pe un scaun înalt, la fereastră, privind înspre ocean. Fata se apleacă înspre apă, cu un picior ridicat, pregătită de plecare.

— O să-mi fie destul de greu să explic, începe Emily. E ca şi cum mintea mea a fost posedată de ceva.

— Sunt intrigată, spune doamna Ingold.

— Da, şi eu sunt intrigată, răspunde Emily. Nu ştiu exact ce mă mână şi încotro mă duce sau dacă o să-mi recuperez vreodată mintea.

— Ştii foarte bine, Emily, că te vom trimite acasă dacă nu reuşeşti să respecţi regulile de aici. Nu sunt reguli făcute să te limiteze. Ci sunt făcute anume ca să fii în siguranţă. Ca să-ţi dea anumite puncte de reper, să te ajute să faci alegerile corecte, nu doar pentru acum, ci pentru toată viaţa ta.

— Da, doamnă.

— Şi sunt cu atât mai necesare unei tinere care are atât de multe de rezolvat.

Emily se uită spre fereastră, la ramurile tremurânde ale unui arţar.

— Spune-mi, îţi plac orele?

— Da, răspunde Emily. Bine, cu excepţia matematicii.

— Care e problema cu matematica?

— Doamna Frame e o profesoară foarte bună. Doar că subiectul e... nu ştiu.

Doamna Ingold o aşteaptă să-şi termine propoziţia, însă Emily nu e în stare s-o facă.

— Cum te împaci cu K.T. Montgomery?

— E foarte de treabă, zice Emily. Îmi place tare mult de ea.

Doamna Ingold scrie ceva pe un bloc de hârtie aflat în faţa ei.

— După cum ştii, Emily, cu toţii vrem să-ţi meargă bine aici. Ştiu foarte bine că, într-una din duminicile din luna trecută, nu te-ai prezentat la masa de seară. K.T. a fost foarte îngrijorată.

— Da, doamnă.

— Aşa că o să-ţi interzic să mai pleci din campus timp de o săptămână, începând de acum. Asta înseamnă că nu mai ieşi nicăieri până miercurea viitoare, pe douăzeci şi doi. Şi, dacă mai încalci vreuna din regulile de bază, va trebui să-i sunăm pe părinţii tăi şi să discutăm dacă ASG-ul este, într-adevăr, cea mai bună opţiune pentru tine.

Emily dă din cap afirmativ.

— Mă înţelegi, Emily? E clar ce-am spus?

— Da, doamnă.

— O să-i explic lui Madame Colche ce anume te-a ademenit departe de ora ei de franceză şi o s-o informez şi pe doamna Frame de ce ai lipsit de la ora ei – din nou. Sunt sigură că se va bucura să afle că, de data asta, cel puţin, nu ai mai rămas încuiată în baie.

Doamna Ingold îi oferă un zâmbet vag în colţul gurii.

— Aproape că s-a făcut de ora de sport de după-masă,

aşa că o să-ţi dau voie să te duci la tine în cameră, să te schimbi.

— Vă mulţumesc, îi spune Emily, ridicându-se de pe scaunul înalt, care, îşi dă seama abia acum, a fost ales anume, pentru ca fata care stă în el să se simtă mică.

— A sosit o scrisoare pentru tine azi, zice doamna Ingold. Persoana care a trimis-o n-a ştiut care e căsuţa ta poştală, aşa că a ajuns la noi.

Ridică plicul de pe birou şi i-l înmânează lui Emily, care recunoaşte imediat al cui e scrisul.

Doamna Ingold o urmăreşte cu atenţie.

— Ştiai că Emily Dickinson avea părul aproape de aceeaşi culoare ca al tău?

— Nu ştiam, răspunde Emily, ducându-şi mâna la şuviţele castanii care fuseseră suflate din coadă, de vânt. Fotografia ei…

— Vrei să spui, dagherotipul? Fotografia încă nu era inventată pe atunci.

— Dagherotipul. Îi face părul să pară aproape negru.

— Prietena noastră nu era chiar aşa de brunetă pe cât vor oamenii să creadă. Petrecea mult timp în grădină. Era locul ei favorit. Să ţii minte asta, te rog.

— O să ţin minte, răspunde Emily.

— Sunt aici – cu toţii suntem aici – dacă ai nevoie de noi.

Acesta ar trebui să fie mottoul valabil pentru toate broşurile ASG: „Suntem aici, dacă ai nevoie de noi.” Dacă Emily ar avea un dolar de fiecare dată când cineva i-a spus chestia asta, ar putea cumpăra întregul stoc de felicitări de la drogherie şi le-ar putea înlocui cu emoţiile ei, lipsite de sentimentalism, asemenea celor exprimate de Dickinson.

ADN

Îmi duc zilele-n Internat,
Oţelindu-mi miezul,
Rămân credincioasă doar mie
Şi cărţilor ce-mi mână crezul.

Între tărâmul spiritului &
Cel al faptului probat,
Adevăruri ce pot fi măsurate &
Pe care mi le-am asumat.

Minunile înfiinţării
Date de Domnul, poate:
O compoziţie genetică
De iraţionalitate.

Emily Beam, *15 martie 1995*

Optsprezece

Pentru că nu mai poate să meargă în plimbările ei de seară, Emily se duce, din sala de mese, direct în studiotecă, cu o geantă plină de cărţi, o mie de gânduri şi o scrisoare, încă nedeschisă, de la domnişoara Albright. Simte nevoia unei ţigări, dar nu vrea s-o vadă pe K.T., care o pârâse la directoare pentru duminica aceea în care ratase cina. Nici nu e de mirare că romanul preferat al lui K.T. e *Harriet the Spy.*[36]

Şi colega de cameră a lui Emily Dickinson, de la Seminarul de Fete Mt. Holyoke, era o spioană. Trimitea scrisori acasă prietenilor, în care le spunea despre păgâna Emily, mărul putred ce avea să strice întreaga grămadă. Fetele de la seminar trebuiau să ţină uşile deschise permanent şi să spună unui profesor dacă vreuneia dintre fete îi era rău. Pe atunci, orice stare de rău putea fi mortală. Dar oare îndoiala nu putea fi luată în calcul drept boală? Oare singurătatea nu putea fi catalogată drept beteşug? Oare o fată cu un suflet plin de tristeţe nu era destinată atât iadului, *cât şi* exmatriculării?

Poate că ar trebui să plec, pur şi simplu, se gândeşte Emily Beam. *Mă arunc într-un tren şi plec din Amherst, şi mă trezesc iar în Grenfell County şi mă ascund în camera mea pentru următorii cincizeci de ani.* Deschide plicul de un alb-crem primit de la domnişoara Albright.

Dragă Emily,

Mi-a părut tare rău să aflu că n-o să-ţi mai fiu profesoară. Mama ta mi-a spus unde eşti şi am căutat locul într-o carte pe care o aveam pe un raft, acasă. Pare a fi o şcoală minunată şi sunt convinsă că vei găsi acolo oportunităţi pe care aici nu ţi le-am fi putut oferi. Ia ce e mai bun din experienţa asta nouă şi, când o să ai timp, răspunde-mi la scrisoare ca să-mi spui care-ţi sunt micile şi marile bucurii.

[36] În engleză, în original: spion/spioană.

Cu simpatie,

Domnişoara Albright.

PS: Salut-o, te rog, pe Emily D. din partea mea. Sunt sigură că ceva din spiritul ei încă mai persistă pe acolo.

Emily îşi duce mâna la gât, incapabilă, pentru o clipă, să mai respire. Îşi aruncă haina de pe ea, îşi desface şireturile de la cizme şi, într-o străfulgerare de furie, aruncă una dintre ele în capătul celălalt al studiotecii, exact în momentul în care Amber Atkins scoate capul de după un rând de rafturi. Încă o spioană? Emily se ridică din separeul ei şi se duce spre locul în care o observase pe Amber pitindu-se după şirurile de cărţi, dar nu e nimeni acolo. Emily coboară scările numai în şosete spre ţâşnitoarea de apă şi bea îndelung. Când se întoarce la masa ei de studiu, o găseşte pe K.T. în scaunul ei.

— Te-am căutat, zice K.T.

— Ei bine, m-ai găsit, răspunde Emily.

— Ce s-a întâmplat?

Emily îşi priveşte picioarele.

— Nu mai vreau să port papuci, zice ea. Nu mi se potriveşte niciunul.

— Ascultă, Emily, a trebuit să-i spun doamnei Ingold. Când n-ai apărut la cină, duminica trecută, m-am gândit, de fapt, ca să fiu cinstită, mi-a fost teamă că te-ai dus cine ştie unde şi-ai încercat să-ţi faci rău. Acum ştiu că e o nebunie, dar, la momentul respectiv, mi s-a părut destul de posibil. Ai rămas în internat când a fost petrecerea aceea la St. Mark, în acea sâmbătă seara. Ai cerut chibrituri. Aveam în cap imaginea asta oribilă în care îţi dădeai foc. K.T. se opreşte o clipă, apoi continuă: Plângi în somn.

— Pe bune?

— Măcar o dată pe noapte. Ştiu că ceva nasol ţi s-a întâmplat şi poate că, citindu-ţi poeziile, mi-am făcut şi o vagă idee cam despre ce-ar fi vorba…

— Îmi pare rău că ţi le-am arătat.

— Eu mă bucur că ai făcut-o.

— Ăstuia voiam să-i dau foc – carnetului cu poezii, nu

mie.

Bărbia lui K.T. începe să tremure şi înghite cu greutate înainte de a mai spune ceva.

— O bună prietenă din oraşul meu s-a sinucis acum doi ani. De asta merg aici la şcoală, şi nu în Vermont.

Emily se sprijină de masa de studiu ca să nu cadă.

— Mi-aş fi dorit să-mi fi spus chestia asta, zice ea. Să-mi fi spus chestia asta chiar în prima oră de când am fost aici.

— De ce? Tu ce mi-ai spus mie vreodată?

— Eu ţi-am zis o grămadă! Ţi-am spus prin poeziile mele!

— Aş fi preferat să-mi fi spus în faţă. Ştii ceva, ne vedem mai târziu, OK?

— Bine.

Emily o priveşte pe K.T. plecând. Îşi adună ghetele şi încet, foarte încet le pune înapoi în picioare.

ABSINT

Inspirată de lucrarea lui Edgar Degas, c. 1875-1876

Într-o cafenea în Paris
o femeie se-ncovoaie
în strălucirea
pierderii. Dar ce-a
putut dispărea,
ce-a fost lepădat
într-un şanţ?
N-a fost o bluză
Cu volănaşe revărsate,
nici înţepătura unei perle
sau vreo şapcă de vânătoare.
Până şi umbra ei
i s-a lipit strâns
de propria-i absenţă.
De ispita solemnă
A absintului ei.
De absint.
Un bărbat vrea
s-o ţintuiască
de pânza goală
ca noaptea.
Dar ea e deja acolo
lipsită de vlagă
saboţii o strâng
totu-i pe dos.
Privind cu-ncrâncenare
o fată-ar trebui să poată
să-l găsească pe cel de mult plecat.

Emily Beam, *15 martie 1995*

Nouăsprezece

Telefonul de la etajul al doilea din Hart Hall sună imediat după ora zece. Răspunde Annabelle Wycoff. Când fata de la celălalt capăt al firului întreabă de Emily Beam, Annabelle îi spune că Emily e la bibliotecă. Annabelle îşi exprimă, de asemenea, îngrijorarea faţă de Emily, orfana internatului. Fata de la telefon îi spune că Annabelle se înşală, cu siguranţă. Mama şi tatăl lui Emily sunt bine mersi – i-a văzut ea duminică la biserică.

Când Emily îşi face apariţia în capul scărilor, Annabelle o aşteaptă, ţinând receptorul ca şi cum ar fi fost un peşte pe care tocmai l-a prins.

— Un apel pentru tine, Emily.

— Cine e?

— Eram sigură că părinţii tăi nu sunt genul care schiază, zice Annabelle.

Emily pune receptorul la ureche.

— Mamă?

Dar ştie foarte bine că nu mama ei e la telefon, nici mătuşa Cindy; a vorbit cu amândouă duminică după-amiază.

— Bună, Emily, zice Carey. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

Annabelle se postează lângă telefon, cu braţele încrucişate, uitându-se la ea asemeni unui trol care păzeşte podul iezilor[37] din poveste.

Emily se întoarce cu spatele la ea şi şopteşte în telefon.

— Hei, salut, îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi. Pur şi simplu, nu sunt atâtea telefoane câte fete sunt în internat.

— Prietena ta mi-a zis că eşti la bibliotecă.

— Dap, răspunde Emily. Acolo mă duc să învăţ.

— Eu încă nu m-am dus în cea de la şcoala noastră. Domnul Barton m-a invitat să mă duc şi să arunc o privire când nu mai e nimeni, dar n-am vrut.

---

[37] Referire la povestea norvegiană a celor trei iezi Gruff.

— Nici nu mă mir.
— Au curăţat totul, evident.
— Evident.
— Sunt convinsă că arată la fel ca întotdeauna, spune Carey, dar n-o să mai fie niciodată la fel acolo.
Emily înţelege perfect. Biblioteca nu va mai mirosi niciodată a cărţi. Va mirosi a dezinfectant şi a bandaje.
Annabelle îi face cu mâna şi Emily îi răspunde, salutând-o cu degetul mijlociu. Lui Carey, îi răspunde:
— Continuă. Te ascult.
Carey vorbeşte întruna, în timp ce fetele din internat se duc şi vin de la baie. În momentul în care K.T. apare pe scări şi Waverly iese din camera ei, Annabelle strigă în gura mare ce aflase:
— Povestea cu orfana noastră e un rahat.
Emily se uită la K.T. cu o privire rugătoare.
— Emily, se aude Carey, în telefon. Mai eşti acolo?
Annabelle face un pas spre K.T. şi-i spune:
— Îmi datorezi o explicaţie, Keller True Montgomery.
— Îţi datorez, pe dracu’, îi răspunde K.T. Pentru că eşti atât de evident disperată să ai puţină dramă în viaţa ta, ai luat de bun tot ce ţi-am spus. A fost o glumă, Annabelle. Nu-mi vine să cred că ai pus botul la aşa ceva.
— Foarte bine, zice Annabelle, dând oarecum înapoi. Bine.
— Nu-ţi datorez niciun căcat, nu după tot ce i-ai făcut lui Hannah.
— Waverley a început totul, zice Annabelle.
— Are dreptate, intervine Waverley. Eu am început.
— Dar tu ai fost cea care ai terminat, K.T., spune Annabelle. Îţi aduci aminte? Dacă n-ai fi pârât, Curviştina Hannah ar mai fi încă aici.
— Exact aşa, întăreşte Waverley.
— N-a fost aşa, răspunde K.T. şi voi ştiţi foarte bine că n-a fost aşa.
— Eşti o mincinoasă notorie, îi aruncă Annabelle. Nici nu e de mirare că nu ai prieteni.
— Emily, spune Carey, din nou. Emily?

Déjà-vu, gândeşte Emily. *Iarăşi déjà-vu.*

În secunda în care camioneta lui Paul a demarat din faţa casei ei, în scrâşnet de roţi, Emily a ştiut că a făcut o greşeală ireversibilă. Când a sunat telefonul, o jumătate de oră mai târziu, a răspuns domnul Beam. A refuzat să-l lase pe Paul să stea de vorbă cu Emily, chiar dacă ea îl trăgea de braţ şi ţipa şi îl implora. L-a învinuit pe Paul că i-a distrus viaţa fiicei lui.

După ce părinţii ei s-au dus la culcare, Emily a coborât tiptil pe scări, a luat telefonul în bucătărie şi a sunat la reşedinţa familiei Wagoner.

I-a răspuns Carey, nu Paul.

— La mulţi ani fericiţi, Emily.

— Aş vrea eu, i-a răspuns Emily. Pot să vorbesc cu Paul, te rog?

— S-a încuiat în cameră şi nu vrea să iasă de acolo. Părinţii mei tocmai s-au dus la culcare. Ce s-a întâmplat?

Emily n-a spus nimic timp de un minut întreg. Îşi tot imagina scrisoarea din buzunarul de la spate al blugilor lui Paul. Carey a rămas la telefon, dar Emily a acoperit cu mâna găurelele minuscule ale receptorului, în cazul în care domnul sau doamna Wagoner ar fi venit la telefon. N-a venit niciunul. Tăcerea se scurgea încet. Emily a auzit-o pe Carey punând receptorul jos şi, după încă un minut, vocea lui Paul spunându-i numele.

— Emily.

— Paul.

— Mersi, Carey, i-a şoptit Paul. Mă descurc de acu'. A aşteptat o secundă, apoi a reluat: De ce? De ce nu m-ai lăsat să intru în casă?

— Tata nu te-a lăsat, a minţit Emily. E aşa un ticălos, a adăugat ea, când o lumină s-a aprins pe hol. Ah, fir-ar al naibii. Vine cineva, a zis ea.

Era mama ei. Îşi dădea seama după felul în care îşi târşâia papucii de casă.

— Voiam să stau eu însumi de vorbă cu ei, a zis Paul. Voiam să te întreb chestia asta, să-i întreb şi pe ei, aşa că o să te întreb acum. Hai să ne căsătorim, vrei?

Emily simţea zâmbetul din vocea lui Paul, şi, exact în momentul acela, a apărut mama ei. Cu lumina aceea venind din spatele ei, Emily reuşea să vadă tot prin cămăşuţa ei de noapte. Purta lenjerie mare, bătrânească şi avea sânii lăsaţi.

— Spune-i noapte bună, i-a zis doamna Beam. Închide în momentul ăsta sau mă duc să-l aduc pe taică-tu.

— Trebuie să plec, i-a spus lui Paul. Ne vedem luni la şcoală, bine?

— Aha, a răspuns Paul şi a închis el.

Mai toată duminica aceea a zăcut în pat, întrebându-se cât de bine îl cunoştea pe Paul, de fapt. Părinţii ei au hotărât să nu se ducă la biserică, iar Emily nu era sigură dacă asta se întâmpla pentru că nu voiau să dea nas în nas cu soţii Wagoner sau pentru că voiau s-o păzească pe ea. Puţin înainte de ora unsprezece, mama ei s-a dus la magazin, iar tatăl ei tocmai a ieşit din garaj, unde schimbase uleiul la maşină. Emily a aşteptat până l-a auzit intrând la duş şi a sunat acasă la Paul, dar n-a răspuns nimeni.

A aşteptat toată ziua pentru o altă şansă să sune din nou, dar n-a mai apărut niciuna. În după-amiaza acelei duminici, a nins o vreme, dar până luni nu mai rămăsese decât o pojghiţă subţire, nu destulă încât să nu se mai ţină orele. Alarma de la ceas a sunat la 6:15, ca de obicei, iar Emily s-a pregătit să prindă autobuzul.

Aude vocea lui Carey.

— Dacă mai eşti acolo, Emily, spune ceva.

O grămadă de fete s-au adunat în uşa băii, privind-o, ascultând. Nu e corect ce face, dar nu are încotro. Emily închide telefonul.

K.T. şi Annabelle sunt pe cale să se încaiere. Faptul că K.T. e mult mai înaltă o face pe Annabelle să semene şi mai mult cu un trol.

— Doar pentru că nu sunt prietenă cu tine, spune K.T., nu înseamnă că nu am prieteni. Îmi aleg prietenii cu mare atenţie; trebuie să fie persoane în care să am încredere. Emily Beam e prietena mea şi, mai mult de-atât, n-a avut

nimic de-a face cu chestia asta. Eu am convins-o să se bage în povestea asta. Şi ea n-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat cu Hannah, aşa că n-o băga pe Emily în discuţie. Tu ai intimidat-o şi atacat-o pe Hannah. Am văzut biletele acelea. Hannah n-avea nicio îndoială cine a fost în spatele lor. Cine mama dracului eşti tu să-i spui altei fete ce să facă cu corpul ei?

— Haide, Annabelle, se bagă Waverley. Hai să mergem.

— Poate că nu am fost cel mai mare fan al lui Hannah în fiecare minut al fiecărei zile, zice K.T., dar măcar m-am comportat uman cu ea. Tu ai tratat-o ca pe-un câine.

Annabelle se întoarce spre Emily.

— Ai face bine să ai grijă, îi zice ea. Eu, în locul tău, n-aş avea încredere în drăgălaşa ta colegă de cameră nici cât negru sub unghie. Ah, şi, apropo, chiar mă bucur că nu eşti orfană.

Waverley o apucă pe Annabelle de braţ şi o conduce în camera lor. Uşa se închide, trântindu-se, iar fetele din hol se împrăştie care încotro.

K.T. se uită la Emily.

— M-am dus la doamna Ingold, pentru că eram îngrijorată din cauza lui Hannah. Aşa cum am fost şi din cauza ta. Noi, fetele, ne pricepem foarte bine să ne ascundem durerea.

K.T. îşi apucă geanta cu cărţi şi violoncelul şi se îndreaptă spre camera 15, lăsând-o pe Emily singură.

DOCTORUL

Doctorul era femeie.
Purta un halat alb.
Iar în lumina serii,
Îşi înălţa ruga spre cerul înalt.

Se ruga pentru copii.
Pentru om şi jivină
Şi pentru un înger nenăscut,
Mic ca o neghină.

Emily Beam, *15 martie 1995*

Douăzeci

Nu e chip să pună geană pe geană miercuri noaptea. Capul lui Emily n-a mai fost niciodată aşa de greu. Într-o singură zi a fost obligată să rămână închisă în campus, demascată, posedată, pedepsită, încolţită, trădată, demonizată, protejată, apărată şi, în ce priveşte poezia, extraordinar de productivă.

Ce să facă, oare, cu Carey, cea care face terapie şi vrea să-i spună ceva lui Emily? Cumva, Emily se teme de ea mai mult decât de oricine altcineva.

Emily a fost şi ea la terapie, în Boston, numai că părinţii ei îi ziceau „consiliere”. Numele tipului era doctorul Ferris. „Asemeni roţii”[38], zicea el, întinzându-i mâna lui moale. În timpul primei săptămâni a noului an, Emily a luat metroul bostonian, căruia i se zice „T”, de trei ori, de la casa mătuşii Cindy, din Belmont. Singura condiţie pe care Emily a pus-o, ca să fie de acord să-l vadă pe doctorul Ferris, a fost să se ducă singură. I-a plăcut să se uite pe harta sistemului de transport în comun şi să-şi dea seama cum să ajungă în locuri în care nu mai fusese niciodată. Emily se prefăcuse că-l place pe doctorul Ferris, doar ca să poată merge cu T-ul, care era plin ochi de feţe pe care n-avea să le mai vadă niciodată. O făcea să se simtă importantă, ca şi cum ar fi însemnat ceva. Pentru prima dată, abia aştepta să devină adult.

Doctorul Ferris cerea o sumă ridicol de mare doar ca s-o asculte pe Emily. Terapia a fost o imensă risipă, din toate punctele de vedere, pentru că tot ceea ce Emily îi spusese doctorului Ferris fusese o minciună sfruntată. Nu-i păsa. Părinţii ei se prefăceau – toată lumea se prefăcea, de altfel – cum că ar fi putut fi ceva în neregulă cu ea, când, de fapt, Paul fusese cel care avea probleme cu capul. Ea făcuse o greşeală. Asta a fost o parte a problemei, nu-i aşa?

---

[38] Aluzie la roata panoramică. În limba engleză, denumirea roţii panoramice e „Ferris Wheel”, după inginerul american George Washington Gale Ferris Jr., proiectantul roţii.

Greşeşte cât eşti tânăr, ca să nu-ţi distrugi viaţa mai târziu.

— Mergem cu paşi mici, îi zicea doctorul Ferris. Pentru o perioadă şi, în anumite situaţii, vei simţi ca şi cum abia acum înveţi să mergi. Are sens ce spun?

— Absolut deloc, i-a răspuns Emily.

— Vei fi aceeaşi, doar că vei fi o Emily *îmbunătăţită* – vei avea mai multă greutate, datorită situaţiilor prin care ai trecut – aşa că, pentru o vreme, s-ar putea ca picioarele tale să te poarte anevoie, până când vei învăţa cum să te echilibrezi.

— Ba picioarele mele n-au nimic, i-a zis Emily.

— Deci, a continuat doctorul Ferris, cum te simţi?

— Mă simt tânără. Simt că deţin controlul asupra propriei mele vieţi. Mă simt ca şi cum aş fi nou-nouţă.

Privirea doctorului Ferris s-a intensificat, şi i-a făcut semn să continue.

— Spune-mi mai multe despre asta.

Dumnezeule, gândea Emily atunci, *ce retardat. Cam cum crezi că mă simt? Mă simt goală pe dinăuntru, blestemată, prinsă la mijloc între dracu' şi Tat-su.* Emily voia să râdă de zâmbetul cretin de pe mutra de motan îngrăşat a doctorului Ferris.

— Sentimentele se adună deasupra mea ca nişte pături, i-a zis ea.

— Un mod foarte elocvent de a descrie ceea ce simţi, a răspuns dr. Ferris. Continuă.

— Păi, să vedem. N-am avut nici cea mai vagă idee că prietenul meu avea de gând să se sinucidă, dacă asta mă întrebaţi.

— Nu asta te-am întrebat, a zis doctorul Ferris. De fapt, eu nu te-am întrebat nimic.

Emily se uita la ceas.

— Dar ce-ar fi să te întreb totuşi ceva? Crezi că Paul s-a sinucis poate pentru că i se părea o alternativă mai bună decât aceea de a rămâne fără tine?

— Nu aveam o asemenea putere asupra lui Paul, i-a răspuns ea.

— Aşa era între voi doi, o luptă pentru control asupra celuilalt?

Emily se holba la el, cu gura căscată.

— Nu stăteam să ne analizăm relaţia. Noi trăiam, domnule doctor Ferris, pur şi simplu. Ştiţi dumneavoastră, cum fac adolescenţii.

— Ce vrem să realizăm noi, aici, Emily, e să te scoatem din hăţişurile în care te afli, din starea de confuzie. Înţelegi tu, asta e treaba mea, să încerc să te aduc într-un punct în care vei fi căpătat o oarecare perspectivă. Bun. Acum spune-mi cum a reacţionat Paul când i-ai spus că eşti însărcinată?

— Dacă vreţi să ştiţi, a fost foarte fericit, a zis Emily. Eram în camioneta lui când i-am zis şi el a tras pe dreapta şi a sărit în sus de fericire.

— A fost reacţia la care te aşteptai?

— Dap, cam la asta mă aşteptam.

— N-ai vrea să dezvolţi puţin subiectul?

— Nu, i-a răspuns Emily. N-aş vrea.

A rămas acolo, cu mâinile încrucişate, în timp ce doctorul Ferris o analiza.

— Hai să vorbim despre experienţa ta la doctor, ce zici?

Emily a minţit şi despre asta.

Doctorul la care au fost era o femeie, o prietenă a unei prietene de-ale mătuşii Cindy. Pe 21 decembrie, la nouă zile după moartea lui Paul, mătuşa Cindy le duseseră pe Emily şi pe mama ei în oraş, la primele ore ale dimineţii. Programarea fusese făcută pentru ora 9:15 dimineaţa. În drum spre clinică, începuse să ningă şi Emily se gândea la Paul, aflat în pământ, şi plângea în tăcere, cu faţa-n mâneca de la haină. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la asta mai devreme. Paul, ultima parte vie din el, era în ea. Emily îşi puse cealaltă mână pe burtă şi înghiţi nodul din gât.

— Opreşte maşina, a zis ea de pe bancheta din spate.

— Ce s-a întâmplat, iubita mea? a întrebat-o mama ei, întorcându-se spre ea. Eşti bine?

Mătuşa Cindy a încetinit maşina şi a oprit pe refugiu.

— Nu cred că pot să fac chestia asta, le-a spus Emily, printre lacrimi. Nu e corect.

— Emily, i-a răspuns mama, am luat deja o hotărâre şi e corect aşa.

— E cel mai bun lucru *pentru tine,* a adăugat mătuşa Cindy.

— Cum poţi să spui chestia asta? a întrebat-o Emily. Nici măcar nu mă cunoşti.

Doamna Beam s-a întins s-o mângâie pe Emily pe obraz, dar ea s-a retras.

— Sigur că mătuşa ta te cunoaşte, i-a spus mama ei. Te ştie de când te-ai născut.

O camionetă a trecut în viteză pe lângă ele, iar maşina s-a cutremurat.

— Şi eu mă ştiu de când m-am născut, le-a zis Emily şi nici măcar *eu* nu mă cunosc.

— Şşş, a spus mama ei. Şşş. Doctorul se va îngriji de toate.

— Nu. I-o datorăm lui Paul, a răspuns Emily. Suntem nişte oameni groaznici, dacă facem chestia asta.

— Nu suntem oameni groaznici, a zis mama ei. Suntem oameni buni. Suntem oameni practici.

— Ai trecut printr-o traumă, a intervenit mătuşa Cindy. Ai trecut printr-o chestie care lasă urme adânci, până în străfundul fiinţei tale. Oricine vei fi fiind tu – oricine vei descoperi că eşti – încă mai ai nevoie de timp să te refaci. Dacă ai un copil acum, nu vei face decât să mai adaugi nişte ani recuperării tale. *Şi* redescoperirii tale. Ani.

— Gândeşte-te la chestia asta, a adăugat mama. Dacă faci copilul ăsta şi, când va creşte mare, va duce o armă la şcoală şi va ameninţa pe cineva cu ea? Sau, mai rău, dacă va omorî pe cineva? Gândeşte-te la asta, bine? Doamna Beam se întoarce cu spatele la ea. Drumul e liber. Putem să plecăm acum, Cindy.

Emily şi-a şters lacrimile şi a privit fulgii care piereau, unul câte unul, pe geamurile încălzite ale maşinii. O vreme, i-a numărat, dar când numărul lor a devenit prea mare, s-a oprit. Ceea ce trăia înăuntrul ei avea să moară,

în ziua aceea, asemenea unui fulg de nea. Singurul, unic în felul său.

ZĂMISLIRE

Ea se întinse pe catifeaua
nopţii, în zumzetul lin al greierilor
pe câmpul dinaintea ferestrei,
fereastra pe care el o deschisese,
fereastra în care credea.

Când se lăsă lângă ea,
flăcăul îi şopti adevăruri
suflându-i-le în palmă.
Nu pleca, *i-a spus el.*
Nu mă lăsa. Nu mă îndepărta
vreodată; dacă pleci, vei simţi
o tristeţe la fel de reală precum copacii.
Îi sărută linia vieţii
Pecetluindu-i acolo secretele.

Emily Beam, *16 martie 1995*

Douăzeci şi unu

Emily se trezeşte şi o găseşte pe K.T. aplecată deasupra ei, trăgând-o uşor de braţ.

— Ai strigat iar, îi zice K.T.

— Cât e ceasul?

— Patru şi-un sfert.

— Oh, Doamne, K.T., îmi pare rău.

— Nu-i nimic, o asigură K.T. Am un test important la spaniolă azi şi oricum n-am învăţat şi luna e, care e cuvântul ăla, orbitoare. Zici că e zi afară. Dacă pun de cafea, bei şi tu o cană?

— Sigur, zice Emily. Mi-e frică să ies din cameră.

— De ce?

— S-o minţi pe mimoza a cărei ambiţie în viaţă e să devină liderul lumii libere nu poate fi o idee bună, oricum ai da-o.

— Eh, e inofensivă. Nu-ţi face griji în privinţa ei.

— Asta ai zis şi data trecută.

— Ei bine, de data asta, chiar e adevărat.

— Annabelle mă intimidează, zice Emily. Are ochii ăia înguşti şi moţul ala negru în cap şi colăcelul acela în jurul taliei. Tipa nu e o mimoză. E Buddha.

K.T. râde în gura mare. Ba mai mult, nu se poate opri din râs, iar Emily n-are încotro şi râde şi ea. După ce reuşeşte să-şi tragă răsuflarea, zice:

— Şi Buddha a fost singura fiinţă umană care a reuşit iluminarea, aşa că…

— Tu chiar eşti cea mai zăludă dintre pătlăgele, zice K.T.

— Probabil că sunt, spune Emily, şi, dintr-odată, de nicăieri, toată fiinţa ei se forţează să spună cu voce tare ceea ce n-a reuşit până acum să scoată la suprafaţă. Bănuiesc că am de ce să fiu aşa.

— Ce vrei să zici? o întreabă K.T.

Emily răsuflă adânc şi aproape că simte mirosul dinăuntrul camionetei lui Paul.

— Prietenul meu s-a sinucis.

— Ah, Emily, spune K.T., îmi pare rău de tot.

— Mda. Şi mie.

— Prietenul de care îmi spuneai? Paul, cel care a dat peste câinele acela?

— Da.

— Paul e cel care te-a lăsat gravidă?

Mâna lui Emily se aşază de la sine pe burtă.

— Nu mi-ai spus că ţi-ai dat seama.

— Poezia aceea despre sămânţă, ei bine, e destul de explicită. Şi este şi foarte personală.

— Dar eu am fost cea care ţi le-a arătat, spune Emily.

— Da, aşa e, răspunde K.T., dar am crezut că Madame Colche te-a forţat să o faci.

— Oarecum.

— Îmi dau seama, din poeziile tale, că l-ai iubit cu adevărat.

— Nu sunt aşa de sigură, răspunde Emily. Chiar nu mai sunt sigură de nimic.

— Tu bagi de seamă nişte lucruri pe care alţi oameni nu le văd. Şi simţi mai profund decât alţii. Îmi place chestia asta la tine, îi spune K.T.

Emily şi K.T. stau de vorbă, la cafea, până când apune luna. Când Emily îi povesteşte lui K.T. ce s-a întâmplat în bibliotecă, în ziua aceea, nu omite niciun amănunt. În timp ce vorbeşte, spunând povestea cu toată onestitatea de care e capabilă, un alt poem se întrupează. „Giulgiu” se numeşte şi e un poem în proză şi sună cam aşa:

> În sala de aşteptare, în strălucirea septică, ea strânge în braţe tăcerea, îşi înfăşoară umerii în ea, ca într-un şal. Dacă ar fi ştiut, i-ar fi ales elocvenţa acum mulţi ani, firul ei argintiu care înnădeşte zilele. Întinderea şi restrângerea trecutului zgomotos o înăbuşă. O muzică ce nu înseamnă nimic. Versuri pline de clişee, ritmuri opresive. Urlete care sufocă melodia. Cum a putut fi atât de surdă la simfoniile tăcerii, la absenţa seducătoare a vocii?

K.T. Ascultă îndelung şi cu mare atenţie. După ce termină de povestit, K.T. îi spune cum prietena ei din Vermont a lăsat un bilet pe masa de bucătărie în care scrisese un singur cuvânt – *iubire* – şi s-a dus la etaj şi a înghiţit un flacon de somnifere de-ale maică-sii. Acum e rândul lui Emily s-o strângă în braţe pe K.T. Aşteptând ca suspinele lui K.T. să se potolească, Emily se întreabă ce-ar fi avut de zis Dickinson. Privind spre cartea groasă de pe noptiera ei, Emily compune ea însăşi, în gând, răspunsul pe care l-ar fi dat ea.

Cuvintele mele sunt
Martori pregătiţi
Compuşi, aşteptând –
America piere
Câte o Fată, pe rând.

***

K.T. Sare peste micul dejun ca să studieze pentru testul de spaniolă, aşa că Emily se duce singură spre sala de mese, cu periuţa şi pasta de dinţi îndesate în geanta cu cărţi, alături de cartea cu *Operele Complete ale lui Emily Dickinson.* O să folosească baia din studiotecă, ca să nu trebuiască să dea nas în nas cu Annabelle şi Waverley. Dacă au reuşit să găsească o modalitate să scape de Hannah Curviştina, atunci ar putea găsi o modalitate să scape şi de ea. Dar secretul ei cel mai întunecat e în siguranţă, e în siguranţă sub saltea şi e în siguranţă cu K.T. Nici măcar doamna Ingold nu ştie de avort.

***

Ningea şi mai tare când Emily şi mama ei au ieşit din cabinet. Fulgii de nea erau atât de mari, încât păreau falşi. Mătuşa Cindy le aştepta câteva străzi mai încolo, într-o cafenea. Cum mergeau aşa, pe trotuarele aproape goale, mama lui Emily a încercat de mai multe ori s-o apuce pe Emily de mână, dar ultimul lucru de care avea nevoie Emily era să simtă o legătură cu mama ei, aşa că şi-a îndesat mâinile, cu mănuşi cu tot, în buzunarele hainei.

Mătuşa Cindy le aştepta la o masă, citind un ziar şi bând cafea.

— Vezi dacă e ceva ce-ai vrea să bei, i-a zis mătuşa Cindy lui Emily. N-am ştiut ce să-ţi iau.

Emily s-a întors şi s-a uitat spre tejghea. Dincolo de ea, la capătul unui hol îngust, era o uşă care dădea afară. Emily putea să vadă, prin fereastra micuţă, cum cădea zăpada, fulguind, pe pământ, ca un văl de mătase.

— Trebuie să mă duc la baie, le-a anunţat ea.

— Cum te simţi acum, draga mea? a întrebat-o mama ei.

— Ah, bine, a spus Emily. Puţin cam ameţită, dar mă simt bine.

— Nu te doare? a întrebat-o mătuşa Cindy.

— Încă nu, a răspuns Emily.

— N-o să înceapă să te doară decât după ce trece efectul anesteziei, a explicat mama lui Emily.

— Uite nişte bani, a spus mătuşa, întinzându-i o bancnotă. Ia-i mamei tale o cană de cafea şi ia-ţi şi ţie ceva, da? Orice îţi face cu ochiul.

— Mersi, i-a răspuns Emily.

A trecut pe lângă tejghea şi a ieşit în hol. Ajunsă la uşa de la baie, s-a întors şi s-a uitat spre cele două femei de la masă, cu capetele aplecate, unul spre celălalt. Cu o mişcare iute, Emily e ieşit pe uşa din spate a cafenelei şi a păşit în zăpada care încă mai cădea. Peste stradă era o staţie a T-ului. S-a grăbit să ajungă la metrou. Cu cei cinci dolari de la mătuşa Cindy şi-a cumpărat un bilet şi a luat trenul de pe magistrala roşie spre Harvard, pentru simplul motiv că era singurul nume de pe harta din staţie pe care îl recunoscuse.

Emily n-avea nici cea mai vagă idee ce-o să facă odată ajunsă acolo şi nici că-i păsa. Trăia momentul – nu mai trăia în trecut, nici în viitor. Nu conta nici cum sau când o să ajungă înapoi acasă la mătuşa Cindy, pentru că tot ce conta era momentul prezent şi în momentul acela, în prezentul acela, Emily nu voia decât să fie altcineva.

Când a ieşit din subteran, a început să se plimbe prin campusul de la Harvard, prin zăpada depusă, prefăcându-

se că e studentă, deşi nu erau prea mulţi studenţi prin preajmă. Pentru că pansamentul pe care i-l puseseră era voluminos, iar stomacul începea s-o doară, Emily s-a oprit într-o cantină din apropierea campusului universitar şi s-a aşezat la o masă de lângă fereastră. Cum, după zece minute, încă nu venise nimeni să-i ia comanda, şi-a dat seama că trebuia să se ducă la bărbatul de la casă să-i spună ce-ar vrea să mănânce. S-a dus la el şi a comandat un covrig cu unt şi o cană de cafea.

— Drăguţă don'şoară, număru' cincizeci şi doi, spune bărbatul într-un puternic accent bostonian.

Chiar dacă o durea stomacul, tot a reuşit să zâmbească. Îi plăcea la nebunie senzaţia de anonimat. Cincizeci şi doi va fi întotdeauna numărul ei norocos. Era prima ei cană de cafea şi, deşi n-a luat mai mult de două guri din covrigul acela, era cea mai bună chestie pe care o mâncase vreodată.

Covrigul şi cafeaua din dimineaţa asta, de la ASG, sunt bune, dar nu se compară, nici pe departe. Aici lumea o ştie pe Emily Beam. Are un trecut, dar are şi un viitor, atârnând ca un morcov la capătul unei frânghii. Dacă va ajunge vreodată până la el, dacă va reuşi vreodată să ia o îmbucătură, atunci nu va mai fi viitor. În momentul în care va băga în gură îmbucătura, va deveni prezent şi, în timpul care îi va lua să înghită, va deveni trecut. Timpul, în egală măsură prieten şi duşman, o năucea.

Când dă să se ridice de la masă, o vede pe Amber Atkins apropiindu-se de ea.

— Salut, Emily. N-ai vrea să înveţi cu mine pentru testul de la franceză?

— Poate în seara asta, după cină.

— Bine, îi răspunde Amber, dar ar cam trebui să-ţi spun ceva acum.

— Păi, dă-i bătaie.

— Trebuie să-ţi spun numai ţie.

Emily se uită în jur. Nu e nimeni care să asculte. Nici măcar nu se uită cineva înspre ele. Peste tot, în sala de mese, fetele sunt prea ocupate să-şi trăiască viaţa.

— Am luat ceva, îi şopteşte Amber.

— Dă-mi voie să ghicesc. Un ruj.

— Nu, nu un ruj. Altceva. Ceva mai mare.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Pentru că erai şi tu acolo, spune Emily.

— Unde?

— La Casa Memorială a lui Emily Dickinson.

— Ah. Deci tu eşti cea care a pus brânduşa în separeul meu.

Amber îi face cu ochiul.

— Ascultă, Amber, nu cred că a fura o floare e cine ştie ce mare scofală. În plus, chestia asta s-a întâmplat, nu ştiu, acum o lună.

— Nu despre brânduşă e vorba. Vino cu mine.

Amber o conduce pe Emily afară, în curte şi apoi la studiotecă, unde Amber o taie direct la baie.

— Alo? strigă ea. E cineva aici?

Se uită pe sub fiecare cabină, apoi deschide una dintre uşi.

— Intră, îi spune lui Emily.

— Poftim?

— Nu trebuie să vadă nimeni chestia asta.

— Amber, mă faci să intru la bănuieli.

— Nu te flata singură.

Amber închide uşa cabinei şi trage zăvorul, apoi desface fermoarul de la rucsac şi scoate de acolo o rochie lungă, albă.

— Fir-ar al naibii! exclamă Emily.

— Am găsit-o aseară. În spatele casei.

— Ai furat-o.

— Îţi jur că n-am furat-o. Mergeam pe acolo, pur şi simplu, ştii tu, cum facem noi câteodată şi am găsit-o în grădină.

— Ştii a cui e rochia asta?

— Acum ştiu, spune Amber.

Emily îşi trece mâna deasupra buzunarului rochiei, ca într-o mângâiere.

— Pot s-o ating?

— Sigur.

Amber îi dă rochia pe care o Emily o ţine dinaintea ei. E subţire, din bumbac, cu mâneci lungi, cu un guler simplu şi nasturi din sidef de la gât până dincolo de genunchi. Pe coapsa dreaptă, are un buzunar mare, cusut de mână. Emily îşi bagă mâna, cu atenţie, în buzunar şi scoate de acolo o bucată de hârtie, îngălbenită, fragilă şi ferfeniţită.

— Tu ai pus asta aici? o întreabă pe Amber.

— Nu.

— Jură-te, îi spune Emily.

— Tu chiar nu crezi în nimic?

— Nu cred nimic din ce-mi spui *tu.*

Amber oftează.

— Jur pe curul mare şi gras al maică-mii – îmi cer scuze, mamă, dar e adevărat – că nu am pus eu bucata aia de hârtie în buzunar.

Apoi se apleacă să vadă ce e bucata aceea de hârtie, dar Emily i-o smulge de sub nas.

— Ce-ai de gând să faci cu rochia?

— O s-o duc înapoi, evident!

— Cum a ajuns în curte?

— De unde dracu’ să ştiu eu? Eu treceam pe acolo, pur şi simplu şi – *voilà!* – rochia!

— Ar trebui să fie în casă, spune Emily.

— Ştiu chestia asta, îi răspunde Amber.

— O ţin în camera ei, ca obiect de muzeu. Există şi un manechin.

— Ştiu!

— Păi, în cazul ăsta, cum o să faci s-ajungă înapoi? o întreabă Emily. Pentru că dacă n-o duci, ghici ce-o să se întâmple?

— O să pară cum că eu am luat-o.

— Exact.

— Păi de asta am venit la tine, îi spune Amber. Tu eşti poeta pe-aici. N-ai putea, nu ştiu, să-i farmeci pe cei de acolo, să intri şi s-o pui înapoi?

— Ai înnebunit?

— Da, probabil. Mama aşa crede.

Emily îşi aminteşte de semnul de pe poarta de la intrare: *Deschis sâmbăta şi duminica, între orele 12 şi 17.*

— Casa o să fie iar deschisă abia peste două zile.

— De asta am nevoie să fii fermecătoare şi să-i faci să te lase să intri înainte să deschidă.

— Sub nicio formă, i-o trânteşte Emily. Ultimul lucru de care am nevoie e să dau de alte belele.

— Dar de ce belele ai mai dat?

— N-ai tu treabă.

— Nu pot fi mai rele decât ale mele, spune Amber. Am, cred, în jur de cincizeci de puncte scăzute la purtare. Practic, trăiesc în detenţie.

— Ei bine, mie mi s-a interzis să ies din campus.

— Până când?

— Până miercurea următoare, spune Emily. Şi nu plec din campus până atunci.

— Ce scrie pe bucata aceea de hârtie?

— Nu, răspunde Emily, nu-ţi spun, până nu-mi promiţi că mă laşi în pace cu toată tărăşenia asta. Nu vreau să fiu exmatriculată. Îmi place aici.

— Dar Madame Colche spune că eşti genială. Şi geniile reuşesc să găsească soluţii la diverse probleme, cum ar fi să pună înapoi rochii care lipsesc din case memoriale închise.

— Păi şi tu eşti genială.

— Mda, spune Amber, dar eu am deja nota scăzută la purtare de trei ori.

— Pentru ce?

— Tu ce crezi?

Emily îşi dă ochii peste cap.

— Emily, n-am furat rochia! Pur şi simplu, zăcea acolo, întinsă pe iarbă, în lumina lunii. Am crezut că e cineva mort. M-am speriat de am zis că fac pe mine, nu alta.

— Atunci pune-o înapoi în iarbă, unde ai găsit-o. Dacă n-ai luat-o, atunci nu e mare chestie, nu?

Amber scutură din cap.

— Bun, prin urmare, ce-ai furat, totuşi? De la şcoală, adică.

— O cutie de Diet Cola, care nu ştiu a cui era şi câteva fursecuri din cutia cu bunătăţi pe care o primise colega mea de cameră. Amber ridică din umeri. Nu m-am putut abţine. Nu mă dusesem la cină în seara aia şi crăpam de foame.

Emily trage înapoi zăvorul de la cabină.

— Trebuie să mă duc la oră.

— Să nu spui nimănui, o roagă Amber.

— Nu sunt cretină.

— Asta aşa e. Eşti un geniu. Te rog, Emily, te implor. Mi-e o frică teribilă de manechine goale, mai ales de ăsta.

— Aha! Deci *ai fost* în încăperea aceea! Gata, mă car de aici.

— Hei, strigă Amber, arătând spre bucata de hârtie, n-ai de gând să-mi dai aia înapoi?

— Nu.

Emily se duce la ora de engleză, cu bucata de hârtie strânsă în palmă. O *neaşteptată Fecioară*[39], scria pe hârtie, în cerneală neagră decolorată. Pe durata întregii ore de engleză, deşi ar fi trebuit să revizuiască un eseu pe marginea poeziei „The Road Not Taken”,[40] Emily verifică poemele din colecţia Dickinson, uitându-se după versul şi poemul de care aparţine.

În timpul întregii ore de chimie, în vreme ce se presupune că rezolvă probleme legate de reacţiile spontane, Emily caută întruna. Găseşte versul la începutul cărţii, într-un poem pe care nu-l băgase în seamă când se apucase de carte. Emily se preface că e teribil de interesată de calităţile endoterme şi exoterme ale hidroxidului de sodiu, dar nu e – ci contemplă Poemul 17.

Surprinsă-o zi sau două –
Jenată – fără-nfiorare –
Găsit-am în a mea grădină
O nesperată Floare.

[39] Titlul poemului, în limba engleză, în original: *An unexpected Maid.*

[40] Poemul lui Robert Frost, în română, *Drumul pe care nu l-am urmat,* în traducerea lui A.E. Baconsky.

Un semn, şi codrul se trezeşte –
Se-nclină şi toate se stârnesc –
Nicicând o lume-asemeni
Nu mi-a fost dat să întâlnesc!

Cine e floarea[41]? Vreun exemplar de-o frumuseţe deosebită? O fi primăvara? Dar ce e aşa de stânjenitor la primăvară? Dacă floarea e o fecioară, sigur nu e servitoarea. Nu e vreo virgină pe care a pus stăpânire un bărbat. Nu, fecioara asta deţine puterea.

La prânz, Emily se întoarce în camera ei, scrie două poeme şi adoarme, trezindu-se înaintea orei de franceză, în timpul căreia o ignoră pe Amber Atkins şi-şi acordă întreaga, nestrămutata ei atenţie lui Madame Colche, aşa cum şi trebuie, de fapt.

[41] Joc de cuvinte între omografele maid (old maid flower): floare *(zinnia acerosa),* maid: fecioară şi maid: slujnică.

ANTOLOGIE

Ce leagă la un loc clipele
de slavă lumească? Ce smulge din pământ
ultima margaretă de pe câmpul de chihlimbar;
o păsăruică ce iese din coaja unui ou pestriţ;
privirea din ochii blânzi ai unui dascăl,
o privire ce spune, Ai primit harul?
Harul care vine, asemeni ţie, de la Dumnezeu,
asemeni cuvintelor pe care le-a scris în dimineţi
reci de iarnă, pentru ca oricine
vine pe cărarea urmată de ea,
cineva din străfundurile istoriei,
să poată înţelege cum a fost pentru ea
acea devenire: fusese o fată
a cărei viaţă era o antologie
de tristeţi.

Emily Beam, *16 martie 1995*

CU MÂINILE SUS

Ştiu după mersu-ţi de doi bani
că le vrei îndărăt:
mintea-ţi senină ca lunca verde
pagina goală
orele şi zilele neirosite
copilăria-ţi toată
inima o vrei nefrântă
făcându-şi treaba
energic, pompându-ţi
sângele
un organ
ce n-a ieşit din mlaştina
evoluţiei doar ca să-ţi fie
smuls din trup, răsucit
de-un pumn îngrijit
la salon şi lăsat să atârne
de mâneca ta de un tendon
Partea cea mai rea e că –
orice-ţi va fi luat
o laşi să-ţi ia
Aşa că, frate, dă-i drumul
şi las-o să-ţi ia tot
după ce-ţi vei ridica mâna
cu ale ei cinci degete s-o strâng
după ce mie-mi vei da
cinci dolari cinci fise cinci minute
cinci vieţi cinci damigene de sânge
pe care le vrei pentru tine.

Emily Beam, *16 martie 1995*

Douăzeci şi doi

Câteodată, ca acum, în timp ce aleargă pe pista de atletism, în timpul orei de sport, lui Emily îi răsună în urechi sunetul a o mie de clinchete – ale alarmelor de ceas, ale soneriilor, ale clopoţeilor de la şcoală, ale clopotelor bisericii, ale săniilor cu zurgălăi. Poate să facă din ele simfonii; poate să le transforme în imnuri: „O, Dumnezeule, Ajutorul Nostru în Vremurile de Demult."[42] Poate să transforme toate aceste clinchete în poeme scurte, în ritmul cărora aleargă:

Puterea ce dăinuie nu vine deodată.
O simţim până-n rărunchi
Poezia ce se naşte când
Ochii Noi privesc precum cei Străbuni!

Pe 12 decembrie, Paul a traversat holul care ducea spre bibliotecă, purtând în suflet o credinţă nestrămutată în viaţă, în puterea tinereţii, dorindu-şi ca şi Emily să creadă în aceleaşi lucruri. Dar ea nu simţea la fel, cel puţin nu atunci, nu cu fervoarea lui. În praful de sub picioarele ei care alergau, era un mesaj pe care ea nu-l putea auzi atunci: *viaţă, viaţă, viaţă.*

***

Joi seara, imediat după cină, Emily cade într-un somn adânc, în timp ce K.T. ascultă muzică clasică şi cântă la un violoncel închipuit. Madame Colche trece pe la ele – ca şi Amber, de altfel – dar, oricât ar încerca, nu reuşeşte s-o trezească pe Emily. Cănile de cafea pe care le-a băut în loc de desert n-au reuşit să-i contracareze nevoia de somn. Într-unul din vise, un nor alb pluteşte spre ea, într-un câmp însorit şi rămâne suspendat aşa, deasupra ei, împrăştiind

---

[42] În limba engleză, în original, *'O(ur) God, Our Help in Ages Past,* un imn creat de Isaac Watts, parafrazând cuvintele Psalmului 90 al lui David.

fulgi de hârtie pe care erau scrise versuri. Când se trezeşte, vineri dimineaţa, încă îşi mai aduce aminte crâmpeie de fraze, dar e 7:45, aşa că nu mai are timp decât să se ducă în grabă la baie şi să dea pe gât o ceaşcă de cafea, făcută de K.T. în cameră, pentru ca apoi să fugă la ore.

Când Emily i-a spus lui K.T. despre ziua aceea plină de zăpadă, din Boston, i-a mărturisit şi că furase hanoracul ei cu Harvard din librăria campusului, de unde a ieşit, pur şi simplu, cu el ascuns sub haină. Luase metroul, magistrala roşie, până la capătul liniei şi aşa s-a întors acasă la mătuşa Cindy, în Belmont. Da, mama ţipase atunci la ea şi o pedepsise trimiţând-o la terapie şi interzicându-i să mai iasă din casă pe toată durata şederii lor în Boston, dar, oricum, n-avea unde să se ducă. Genul ăla de pedeapsă nu se compara nici pe departe cu genul de pedeapsă pe care o simţise în sala de recuperare, cu alte două fete, aşteptând să treacă, măcar în parte, efectul anesteziei. Pentru K.T., Emily expusese situaţia ca şi cum ar fi descris un instantaneu, un singur cadru, ca o parodie a unei broşuri pentru şcolile luxoase de fete: o fată albă, una de culoare şi una latino, toate culorile curcubeului, prăbuşite în scaune, cu sângele curgând zadarnic din ele.

— Aţi vorbit unele cu celelalte? a întrebat-o K.T.

— Nu, i-a răspuns Emily. Ar fi trebuit, totuşi.

— De ce n-aţi vorbit?

Emily s-a gândit o clipă.

— Pentru că vocile din capul nostru începuseră deja în locul nostru.

MOZAICURI

În copilărie, omorâseră vietăţi:
furnici, albine, o pasăre, o veveriţă, un câine.
Accidente, în majoritatea lor,
accidente. Ar fi putut să-şi verse

amarul în pântecele ceţii
memoriei. Dacă timpul ar fi blând –
aşa cum se ştie că e – ar putea
să-şi amăgească inimile să mai spună

încă o poveste, una credibilă
despre un băiat şi-o fată
ale căror zile magice sunt aşternute
ca nişte mozaicuri.

Lespezile trecutului lor
rearanjate, redefinite.

Emily Beam, *17 martie 1995*

Douăzeci şi trei

Vineri noaptea, înainte de culcare, Emily citeşte de la un capăt la altul caietul ei de poeme. În cele nouă săptămâni de când e aici, a scris douăzeci şi şapte de poeme, plus de două ori mai multe fragmente şi poezii pe jumătate terminate şi, desigur, mai e poemul ascuns sub saltea, cel pe care l-a scris acum optsprezece zile, care acum par o mie opt sute de zile.

Când a murit Emily Dickinson, sora ei mai mică, Lavinia, a dat foc întregii ei corespondenţe, aşa cum îi ceruse Emily. Dar Vinnie, aşa cum o alinta Emily, a fost şocată să descopere printre hârtiile surorii ei aproape două mii de poeme, legate în cărţulii. În toţii anii în care locuiseră împreună, Emily nu-i împărtăşise secretul existenţei lor. Vinnie a citit poemele. S-a gândit că merită să fie cunoscute lumii, aşa că s-a ocupat de publicarea operelor surorii ei.

Emily Beam nu e sigură ce-ar trebui să simtă faţă de hotărârea lui Vinnie. Pe de o parte, îi e recunoscătoare, pentru că altfel n-ar fi auzit niciodată de Emily Dickinson. Pe de altă parte, însă, iată că şi ea e în situaţia asta, cu o colecţie personală de poeme care nu sunt menite pentru ochii oricui, deşi au mai fost ochi care s-au uitat peste ele. Găseşte ascunsă în spatele carnetului foaia volantă împăturită, care anunţă concursul de poezie. Cu stiloul ei negru, Emily bifează cu un X toate căsuţele goale de pe formularul de înscriere. Trece cu peniţa prin foaie rupând-o acolo unde scria termenul limită de depunere – luni, 20 martie – apoi mâzgăleşte pe toată foaia, zgâriind-o, ca un puşti de şase ani care abia acum învaţă să scrie prima înjurătură, POEZIA O SUGE!!!!!!!!!!!!!!!!!!! După ce sfâşie întreaga foaie cu peniţa, o face ghem şi o aruncă în coşul de gunoi, cade lată pe pat şi adoarme, din creier rostogolindu-i-se semne de exclamare, călare pe roţi minuscule.

Se trezeşte sâmbătă dimineaţă cu buzele amorţite.

Visase, la un moment dat, că-l săruta pe Paul sub o cuvertură aspră, într-un hambar rece şi abandonat. K.T. e în baie, unde va trebui să se ducă şi Emily într-un minut. Până acum a reuşit să evite să stea de vorbă cu Annabelle şi Waverley, deşi a trecut pe lângă ele pe hol şi le-a zâmbit fals, iar ele, la rândul lor, i-au întors zâmbetul cu aceeaşi falsitate. În lumina scăzută, căutându-şi o pereche de chiloţi curaţi în sertarul de sus al comodei, degetele lui Emily dau peste o ţesătură neaşteptată. Scoate din sertar rochia din bumbac alb, exact în momentul în care K.T. deschide uşa dormitorului, împingând-o cu piciorul. Emily ascunde rochia la spate.

— Mi-aş dori să putem ieşi la o plimbare azi, spune K.T. Aş vrea să mai văd o dată vulturul pleşuv.

Când K.T. nu e atentă, Emily îndeasă rochia la loc în sertar.

— Da, şi eu aş vrea, îi răspunde Emily.

— Dacă te simţi singură în după-amiaza asta, vino pe la mine. O să fiu în sala de muzică, repetând. Vivaldi dă cu mine de pământ.

Îşi leagă părul ei blond şi ud într-un coc urcat în vârful capului.

— Un Buddha blond.

Emily râde.

— Hei, o să sar peste micul dejun azi. Ai avut dreptate cu cafeaua din sala de mese. Chiar *e* plină de vise.

***

Mai târziu în dimineaţa aceea, Emily termină testul cu reacţiile chimice mai devreme cu câteva minute. Cu grijă şi cu atenţie, bagă mâna în geantă, căutând să nu deranjeze rochia care e înfăşurată în hanoracul ei de la Harvard şi scoate de acolo cartea de poeme ale lui Emily Dickinson. O deschide la Poemul 17, dar metafora e prea ambiguă. De asemenea, nu ştie nici ce să facă în privinţa rochiei. Orele de franceză nu se ţin sâmbăta dimineaţa şi Emily nu reuşeşte să dea de Amber nici la ea, în cameră, la Sweetser Hall, când se duce s-o caute, după ora de Istorie

a Statelor Unite ale Americii, ultima oră de curs din acea zi. Când îşi desface geanta de şcoală, o mânecă a rochiei iese din hanorac şi flutură pe afară, prinzând brusc o rază de lumină, de parcă ar fi un caleidoscop cu fluturi şi e nevoită să tragă repede la loc fermoarul. Intră în clădirea administrativă, se duce direct la ghişeul de pază şi verifică dacă Amber şi-a semnat numele acolo, ca să iasă din campus, dar nu găseşte nimic.

În drum spre Hart Hall, Emily observă că lumina de pe veranda locuinţei lui Madame Colche e încă aprinsă de noaptea trecută. Uitându-se înspre lumină, o observă clipindu-i. De trei ori. Emily traversează scuarul din faţa clădirii şi bate la uşă.

— Am nevoie să mă ajutaţi cu ceva, îi spune Emily, când Madame Colche deschide uşa.

— Intră, draga mea.

Madame Colche îi face semn spre un scaun din hol, iar Emily se aşază.

— Mi s-a interzis să ies din campus până miercuri, după cum bine ştiţi. Dar, dacă e posibil, aş vrea neapărat să fac un tur al Casei Memoriale a lui Emily Dickinson până miercuri. Ştiu că sunteţi membră a Societăţii, prin urmare, m-am gândit că, ei bine, că aţi putea să mă ajutaţi.

— Îmi poţi spune unde arde? Casa memorială e acolo de o sută cincizeci de ani. Sunt convinsă că mai poate rezista încă vreo câteva zile. Şi tu eşti aici de câte zile acum?

— Şaizeci şi trei.

— *En français, s'il vous plaît.*[43]

Emily se gândeşte o clipă.

— *Soixante-trois,* răspunde ea, trăgând adânc aer în piept. Lucrez la un poem pentru concurs. E despre felul în care scria Emily Dickinson şi aş vrea să văd locul exact în care o făcea.

— Am înţeles.

— Mi-a venit ideea azi-noapte şi poeziile pentru concurs trebuie predate luni, aşa că...

— Nu cumva există, în cartea pe care ţi-am dat-o, o

[43] În limba franceză, în original: Vă rog, în franceză.

fotografie cu odaia în care dormea Emily?

— Ba da, doamnă.

— Şi, la fel, dacă nu mă înşel, există acolo şi un detaliu cu biroul la care a scris majoritatea poeziilor. Nu crezi, date fiind circumstanţele, că toate astea ar trebui să-ţi fie de-ajuns?

— O să ştiu cum arată totul, spune Emily, dar n-o să am habar despre cum se *simte* totul. Şi sentimentele sunt cele mai importante.

— Să ţi se interzică ieşirea din campus e o pedeapsă serioasă. Iar în cazul de faţă, mă îndoiesc că doamna Ingold va accepta ideea superiorităţii sentimentelor asupra faptelor. Aşa că, miercuri, când o să fii liberă să hoinăreşti pe-aici, voi fi mai mult decât bucuroasă să-ţi ofer un tur privat al casei memoriale.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, îi răspunde Emily.

— *En français, s'il vous plaît, Mademoiselle Beam.*

— *Ça serait gentil.*

— *Très bon!* spune Madame Colche, ridicându-se brusc de pe scaun şi bătând din palme entuziasmată. *Cest un beau samedi, n'est-ce pas?*[44]

— Da, spune Emily în engleză, ridicându-se de pe scaun. Da, e o sâmbătă frumoasă.

Afară, soarele e sus pe cer şi, de cum Madame Colche închide uşa în urma ei, Emily îşi doreşte să fie pe bancă, vizavi de casa mare şi galbenă de la nr. 280, de pe Main Street, încălzindu-se în strălucirea primăverii timpurii. Îi chiorăie maţele, aşa că se îndreaptă spre sala de mese.

După ce-şi umple tava, se uită în jur după Amber. K.T. stă la masă cu fetele din cvartetul de coarde şi îi face semn lui Emily să li se alăture.

— Cred că vă ştiţi, spune K.T. Fetele schimbă salutări politicoase cu Emily.

— Cum a fost Vivaldi? întreabă Emily. La *Cele Patru Anotimpuri* lucraţi?

Domnişoara Albright le pusese la clasă un CD cu *Cele*

[44] În limba franceză, în original: E o sâmbătă frumoasă, nu-i aşa?

Patru Anotimpuri ale lui Vivaldi. Înainte de-a o cunoaşte pe K.T., a fost singura compoziţie muzicală clasică pe care Emily o putea numi, în afară de *Spărgătorul de Nuci* şi *Lacul Lebedelor.*

— Da, şi *Iarna* e împuţită, spune Lucy, o violonistă.

Emily râde.

— Şi eu sunt pregătită de primăvară.

— Mai sunt numai trei zile până atunci, spune K.T.

— Până una, alta, trebuie să ne încălzim din interior, intervine Jillian, cealaltă violonistă, ridicându-se de la masă. Mai vrea cineva cafea?

***

După prânz, Emily găseşte o bancă în scuarul campusului şi se întoarce cu faţa la soare, dar locul în care s-a aşezat nu-i oferă aceeaşi senzaţie delicioasă pe care i-a oferit-o banca de pe Main Street. Cu geanta de şcoală încă după ea, Emily traversează pajiştea până la marginea campusului. Peretele de piatră e prea înalt ca să-l escaladeze, dar se lasă pe vine, înăuntrul unui cerc format din arbuşti înalţi şi scoate din buzunarul cu fermoar al hainei o ţigară şi o cutie de chibrituri.

A venit vremea, gândeşte ea. *A venit vremea să fac ceva, nu să tot aştept să se întâmple de la sine.* Pune ţigara în gură. Vântul bate domol şi ţigara se aprinde de la prima încercare. Inhalează şi expiră încet, întrebându-se dacă nu cumva cam aşa te simţi în timp ce meditezi. Mintea începe să-i zbârnâie ca şi cum ar fi un stup de albine. Albine care polenizează, care sar din floare-n floare. Emily Dickinson iubea albinele. *Noi – eu şi Albina – trăim lângă scorbură,* scria ea în Poemul 230. Sunt atât de multe poeme cu albine. Doamna Ingold avea dreptate; Emily Dickinson chiar a petrecut ore întregi în grădină.

Ar putea, oare, o rochie albă mult-iubită să-şi găsească drumul înapoi spre locul pe care îl îndrăgea cel mai mult? Ce-ar fi fost dacă Amber n-ar fi furat-o? Dar dacă există, totuşi, fantome care se întorc pe pământ să-şi rezolve lucrurile neîncheiate? Emily mai trage o dată din ţigară,

apoi o striveşte de pietricele, stingând-o, înainte să iasă din boscheţi. Călcând ca şi cum ar fi stăpâna locului, merge roată, pe lângă studiotecă, apoi iese pe poarta laterală şi începe să fugă, alergând întruna până când ajunge la banca de pe Main Street.

Goală, dar scăldată în razele soarelui, banca pare fericită s-o vadă. Desigur că a aşteptat-o; desigur că i-a lipsit compania ei. Emily se aşază pe bancă şi îşi aprinde o altă ţigară. Un bărbat şi o femeie, ducând cu ei un cărucior cu un copil, se uită amândoi la ea cu aceeaşi privire urâtă.

— *Allez-vous faire foutre,* le aruncă ea, dar nu suficient de tare ca să fie auzită de cei doi. „Futu-vă" a fost prima frază în franceză pe care a învăţat-o la Liceul Grenfell County. Evident, nu de la profesoara ei.

Cum stă aşa şi fumează, vede trei bătrânele care se chinuie să urce scările Casei Memoriale Emily Dickinson.

Uşa de la intrare se deschide şi, una câte una, băbuţele dispar înăuntru. Din josul străzii, vine năvală o fată cu o plasă de pânză legănându-i-se pe şold.

— N-ai idee cât de furioasă sunt, îi spune Emily lui Amber, când fata ajunge suficient de aproape ca s-o audă.

— O ai cu tine? o întreabă Amber, răsuflând din greu.

— Dap.

— Ce-ai făcut cu bucata de hârtie?

— Am pus-o înapoi în buzunar.

— Ce scrie pe ea?

— Scrie: „Amber Atkins e un drac împieliţat." Adică nici măcar nu-ţi pasă că sunt aici, unde n-ar trebui să fiu?

Amber râde şi se aşază pe marginea băncii, lăsând sacoşa ei supradimensionată, plină de materiale pentru pictură, să cadă pe jos.

— Poţi să mă urăşti, dar poţi să mă şi iubeşti în acelaşi timp.

— Cum adică?

— Când m-am dus la tine în cameră, ca să te găsesc, am prins-o pe Annabelle Wycoff care tocmai ieşea de-acolo.

— K.T. nu era înăuntru?

— Nu, răspunde Amber. K.T. nu era în cameră.

— Cam ca atunci când te-ai strecurat de aici cu rochia aceea, nu? Ce dracu'? De ce nu vrea şcoala asta să priceapă necesitatea încuietorilor?

— Ghici pe ce pusese Annabelle mâna?

Când Amber se apleacă şi-şi deschide sacoşa de pânză, Emily simte cum i se pune un nod în gât.

— Oh, Doamne! exclamă Emily.

Amber ţine în mâini carnetul ei cu poezii.

— L-am recunoscut. De la micul dejun, din ziua aceea.

Emily trage adânc aer în piept şi striveşte ţigara sub papuc.

— Am crezut că l-am pus în geantă la prima oră, azi-dimineaţă! Dă-mi-l!

Emily răsfoieşte carnetul, întorcând pagină cu pagină. Le numără. Sunt toate acolo, inclusiv cele scrise pe foi separate.

— Poţi să-mi mulţumeşti, zice Amber.

— Da, pot, răspunde Emily, dar n-am s-o fac.

Amber clatină din cap.

— Deci, care-i planul?

Emily îşi îndreaptă umerii şi-i face semn spre casa din cărămidă galbenă, de peste drum.

— De îndată ce nu mai e nimeni prin preajmă, o s-o las în curte, pe iarbă.

— Păi asta aş fi putut face şi eu.

— Exact!

Emily şi Amber se uită cum un bărbat fotografiază două tinere zâmbitoare pe veranda din faţa casei memoriale.

— Chestia asta ar putea să ne dea ceva bătăi de cap, zice Amber.

— Nu, zău. Chiar în acest moment, în casă sunt cinci persoane, dacă nu mai multe. Plus ghizii muzeului şi familia aia care se tot plimbă prin grădină.

— Cred că ar fi mult mai simplu dacă te-ai duce înăuntru şi, nu ştiu, ai lăsa-o în dormitor când nu te vede nimeni.

— Dar dacă e vreun ghid care e plasat în dormitor tot timpul? întreabă Emily.

— Nu au nevoie de un ghid, de vreme ce au manechinul

ăla care pare că te urmăreşte peste tot cu privirea, de te bagă în sperieţi.

Emily se uită atât de intens în ochii lui Amber, încât aceasta, în cele din urmă, îşi fereşte privirea.

— Recunoaşte şi gata, spune Emily. Recunoaşte că ai furat-o. Uite care-i faza: şi eu am furat diverse, bine?

Amber îşi lasă capul în jos, astfel încât părul îi acoperă întreaga faţă.

— Am furat-o.

— Spune-mi de ce.

Amber ridică din umeri.

— Îmi place provocarea. Şi am făcut-o pentru tine.

— Pentru mine?

— Pentru că n-ai spus nimănui de faza cu rujul...

— Deci, pentru că nu te-am pârât că aproape ai furat ceva, tu-mi mulţumeşti furând. N-are niciun sens ce spui.

— Nu, spune Amber, scuturându-şi părul din ochi. Ce vreau să spun e că mi-am dat seama chiar din seara aceea că ai pierdut ceva. Ceva alb. Şi am avut dreptate, pentru că, atunci când vorbeai, în faţa clasei, despre vizita pe care vrei s-o faci prietenei tale din Ohio, clipeai des.

— Serios?

— Eram pe punctul de a-ţi oferi ochelarii mei de soare, aşa de des clipeai. Am crezut că o să te apuce bocitul. Nu ştiu ce-ai pierdut, dar mi-am dat seama că nu e ceva ce poate fi recuperat.

Emily analizează atent figura lui Amber, în căutarea unei urme a lui Paul. Nu spusese şi el ceva asemănător cândva, ceva despre o pierdere? Nu încercase şi el să clipească des, poate-poate dispare?

— Dumnezeule, Amber, spune Emily. Pe bune, câteodată, mă bagi în boală, ştii asta?

— Zic şi eu, spune Amber, ridicând braţele în aer.

— Ei bine, opreşte-te. Nu mai spune nimic. Nu ai şi alte prietene care au pierdut câte ceva? Cum rămâne cu Harriet, de la ora de franceză, sau cu fătucile alea gotice cu care stai la masă, de obicei? N-am niciun dubiu că şi ele au pierdut ceva, cum ar fi minţile. Pe bune, la propriu.

Amber îşi dă părul după ureche.

— Ascultă, Emily, eu am destui prieteni. Dar niciunul dintre ei nu e poet. Tu trebuie să intri în casa aia. E o nebunie, sunt de acord, ca eu să fiu cea care să spună chestia asta, dar sunt convinsă că ai nevoie să stai în camera aia câteva minute. E ceva în locul ăla de pe altă lume. Spune-i fantomă, spune-i cum vrei tu, dar e acolo.

— Dacă mă duc, zice Emily, o să rămâi aici, să mă aştepţi?

— De ce crezi că mi-am adus vopselele? O să pictez casa şi o să-ţi dau ţie tabloul, drept simbol al respectului meu profund şi de neclintit. Iar tabloul se va numi – să bată tobele, vă rog – *Casa Albă.*

— Dar e galbenă, protestează Emily.

Amber îşi dă ochii peste cap.

— Beam. N-o să reuşeşti niciodată să ajungi mare poetă, dacă iei totul atât de literal.

***

Pe la ora trei, Emily fumase deja ultimele două ţigări şi s-a dus la drogheria din mijlocul oraşului. În spatele tejghelei e aceeaşi fată ca şi data trecută, care îi dă lui Emily, pe lângă pachetul de ţigări, şi trei pachete de chibrituri. Până să se întoarcă la banca pe care Amber stă, în plin soare, cu pânza şi paleta ei, Emily mai fumează o ţigară. Mintea ei zumzăie întruna, alimentată de nicotină şi adrenalină şi de imagini cu albine. Vizitatorii continuă să vină şi să plece din Casa Memorială Emily Dickinson. La patru şi un sfert, după toate calculele făcute de Emily şi Amber, mai sunt nouă persoane înăuntru şi vreo câţiva care rătăcesc aiurea prin grădină.

— Nu sunt convinsă că o să reuşesc să fac chestia asta, spune Emily. N-am avut nici cea mai vagă idee că Emily Dickinson e aşa de populară.

— Glumeşti? răspunde Amber. E modul prin care ASG îşi asigură jumătate din elevi – prin reclama pe care şi-o fac în calitate de şcoala în care a învăţat cea mai mare poetă a Americii. Hei, în curând se va lăuda că aici au învăţat două

dintre cele mai mari poete ale Americii.

— Nu te-ai uitat prin caietul meu, nu-i aşa?

— M-am uitat la o pagină sau două. O să-ţi aduci aminte de mine când o să fii celebră?

— Ia mai taci din gură, îi spune Emily, uitându-se la ceas. Bine. Nu mai pot aştepta. Mă duc.

Se ridică în picioare şi-şi aruncă geanta peste umăr.

— O să fii aici, da? În cazul în care o să fiu arestată?

Amber o înnobilează pe Emily, atingând-o cu pensula pe umăr.

— Prezintă-te la Casa Albă.

Emily traversează strada şi deschide poarta de fier. Treptele de la intrare sunt roase de cei peste o sută cincizeci de ani de peregrinări. O pasăre şi-a făcut cuibul între volutele a două coloane ionice. Emily deschide uşa, vopsită într-un verde imperial şi-i înmânează unei femei cu părul alb, ca un norişor de puf, carnetul ei de elev la ASG, în baza căruia intră pe gratis.

— Încă o Emily, zice femeia. E dată cu un ruj de culoarea vatei de zahăr roz şi un zâmbet pe măsură. Îi aduce aminte de bunica lui Paul. Şi tu eşti poetă?

— Nu chiar, răspunde Emily.

— E minunat să văd că voi, fetele, profitaţi de existenţa acestei case, spune femeia, întinzându-i o broşură. Bun, acum noi nu-ţi putem oferi decât un tur fără ghid. După ce faci o vizită întregii case, ieşi prin uşa din spate, ca să vezi şi grădina domnişoarei Emily. În spatele casei e un butic cu suveniruri unde găseşti un voluntar care te poate îndrepta în direcţia bună.

— Da, doamnă, îi răspunde Emily, cu privirea spre treptele care se răsucesc spre nivelul superior.

— Mai sunt numai cincisprezece minute până la închidere, dar îţi urez o vizită plăcută. Şi să nu fii surprinsă dacă o s-o vezi pe domnişoara Emily, spune femeia, făcându-i din ochi. A mai fost văzută la ora asta din zi.

Lumina amurgului se infiltrează timid printre ferestrele sufrageriei. Dincolo de coridor se deschide un salon întunecos. Draperiile sunt trase, iar un pian îşi face simţită

tăcerea mohorâtă, susţinând deasupra-i fotografii în ramă. Emily se apleacă să le analizeze, ca să nu pară prea pornită să se arunce pe scări, direct în dormitorul poetei. Aude voci pe scări, paşi care îşi anunţă coborârea. Un bărbat în vârstă, cu baston, şi cu o femeie la braţ, coboară scările, vorbindu-şi intim unul altuia, pentru ca apoi să stea de vorbă cu femeia de la uşă. Se aud râsete, apoi iarăşi conversaţie. Emily prinde momentul potrivit şi se strecoară pe scări.

Încăperea de la capătul coridorului e exact ca-n poze, ordonată şi puţin mobilată, cu un pat mic, îmbrăcat în cuverturi albe, curate. Manechinul din colţ nu e dezbrăcat; poartă o rochie maronie, cu mâneci lungi, bufante. Emily se duce spre cele două ferestre care dau spre curtea din faţă. Printre copacii uriaşi din faţă, o vede pe Amber pe banca de vizavi. Emily se întoarce spre birou, o masă simplă, din lemn, cu picioare elegante. Suprafaţa biroului e atât de mică, încât nu e loc decât pentru un cot şi o singură foaie de hârtie. Exact în momentul în care se lasă în scaunul din faţa biroului, apare în uşă femeia cu care vorbise mai înainte.

— Am uitat să-ţi spun că nu e voie să te aşezi pe mobilierul original, zice femeia, însă fără răutate. Dar e tentant, nu-i aşa?

Emily se smulge din scaun.

— Îmi pare rău.

— E o cameră tare frumoasă. Poţi să înţelegi de ce a petrecut atât de mult timp aici.

Emily dă din cap afirmativ.

— E vreo baie la care m-aş putea duce?

— La parter, lângă buticul cu suveniruri, zice femeia, făcându-i semn înspre baie. O s-o găseşti la ieşire.

Emily îi mulţumeşte, o lasă pe femeie lângă manechin şi se grăbeşte să coboare scările. Găseşte baia, aprinde lumina şi se închide înăuntru. Desface fermoarul de la geantă, dibuieşte hanoracul, dar nu i se pare corect să lase rochia într-o încăpere fără ferestre. Lasă capacul pe closet şi se aşază ca să se gândească. După un moment, se ridică,

stinge lumina şi se aşază iar.

Aude vocea femeii cu părul alb ca un nor trecând pe lângă ea, anunţând pe toată lumea că vor închide casa în cinci minute. Emily se uită la ceas prin întuneric. O uşă, undeva în dreapta ei, se trânteşte; podeaua de lângă baie scârţâie sub paşi repezi. Aude zăngănit de chei, apoi o altă uşă, una mai aproape, apoi sunet de zăvoare trase. Emily îşi dă seama că îşi ţine respiraţia. Răsuflând fără să scoată un sunet, se gândeşte la Amber care o aşteaptă pe bancă, de partea cealaltă a străzii. *Las-o să aştepte,* gândeşte Emily. *Las-o să picteze ca nebuna până nu mai poate.*

Multă vreme după ce sunetele oamenilor din casă au încetat, Emily descuie uşa de la baie. Îşi dă seama, după umbrele de pe covorul oriental, că afară e încă lumină, aşa că se duce (tiptil, cu paşi mici, de copil!) în salon şi se piteşte după scaunul de la pian, departe de ferestre, chiar dacă draperiile sunt trase. Nicio casă n-a fost vreodată atât de tăcută ca asta.

Cu mâna dreaptă se întinde şi mângâie clapele ivorii ale pianului. Nu cumva Vinnie fusese pianista în familie? Emily apasă o clapă cu arătătorul şi o notă se face auzită. Ce-ar spune domnişoara Albright? Şi Madame Colche, care, fără îndoială, ar fi de acord că salonul e cel mai bun loc de ascunzătoare până la lăsarea întunericului. Dar K.T. va fi îngrijorată şi Amber de asemenea, dar măcar Amber ştie unde e.

Ce-ar spune Paul, cel care, la un moment dat, credea că o frunză căzută încă mai poate fi reataşată crengii-mamă? Cum putea să fie acelaşi Paul care, zece ani mai târziu, în biblioteca propriei lui şcoli, s-a uitat la o armă pe care o ţinea în mâini ca şi cum ar fi căzut din cer? Asta era chestia care o speriase pe Emily cel mai tare – că, dintr-odată, cu arma aceea în mâini, Paul părea să posede un soi de cunoaştere extraterestră sau poate secretele universului şi, într-o fracţiune de secundă, înainte ca ea să cadă în genunchi, Emily s-a gândit, *Doamne, Dumnezeule, Paul are dreptate, iar eu greşesc şi eu sunt cea care nu pricepe nimic* şi n-a ştiut ce să spună, cuvintele potrivite

nu ieşeau şi Dumnezeu nu era de partea ei, deşi ea a crezut toată viaţa ei că El e cu ea mereu.

Pentru o fracţiune de secundă, l-a văzut, în ochii lui cenuşii şi molcomi, pe Paul cel căruia Emily i s-a dăruit.

— Nu ştiu ce fac, i-a spus el atunci. Şi plângea.

— Ştiu, i-a răspuns Emily. Ştiu.

— Am vorbit serios sâmbătă la telefon. Vreau să ne căsătorim. Emily, te rog, mărită-te cu mine.

Văzându-l cu arma în mână, lui Emily i-a fost frică să-i spună nu. A dat doar din cap că da.

— Minţi, a zis Paul.

Emily şi-a mutat privirea spre cartea de pe podea.

— Da, i-a şoptit ea. Aşa e, mint.

— Nu mă iubeşti, i-a reproşat Paul. Nu mă iubeşti.

Îi e atât de ruşine de ea însăşi, încât nu i-a putut spune lui K.T. care a fost răspunsul ei, dar îl poate spune acum. Spune cuvintele cu voce tare, simţindu-le amarul a doua oară.

— N-ar fi corect. Faţă de copil, vreau să spun. Paul, o mamă şi un tată ar trebui să se iubească de dragul copilului.

Pall. Pall. Pall.

Emily va auzi aceste cuvinte pentru totdeauna. S-a *folosit* de viaţa care creştea în ea. S-a folosit de ea ca să-şi salveze propria piele. Atât a spus şi nimic mai mult, înainte ca tăcerea s-o sugrume şi înainte ca domnişoara Albright să apară şi ca Paul să fugă, nu de domnişoara Albright, care i-a oferit lui Paul mâna ei, ci de Emily, care n-a făcut-o.

Emily întinde iar mâna şi apasă o altă clapă a pianului. *Asta e pentru dumneata, domnişoară Albright,* gândeşte ea. *La fel e şi asta.* Apasă altă clapă ca să nu lase sunetul celei dintâi să se piardă în mirosul greu, de casă veche, dimprejurul ei. Emily Dickinson creştea zambile în casă. Primăvara, când înfloreau zambilele, casa n-ar mai fi avut mirosul acela greu. Emily deschide geanta ei de şcoală şi scoate rochia înfăşurată în hanorac. Se ridică în picioare şi o desfăşoară, lăsând-o să se arate întreagă în faţa ei.

Rochia e pe mărimea ei. Emily Dickinson era micuţă, exact ca Emily Beam.

Emily îşi trage puloverul de pe ea şi îl aruncă pe podeaua salonului aflat de-acum în întuneric. Descheie nasturii de sidef ai rochiei şi-şi trage rochia peste cap. Stând aşa, în picioare, respirând aerul unui alt secol, al unei alte vieţi, e convinsă că o să înceapă să plângă, e convinsă că trupul ei va sucomba durerii, aşa că trage înapoi rochia de pe ea, de frică să n-o păteze cu lacrimile ei. Îşi îmbracă iar puloverul şi aşază rochia pe un umăr, ţinând-o acolo cu o mână. Cu cealaltă mână, îşi desface şireturile de la ghete şi se chinuie să le scoată din picioare. Îşi pune geanta cu cărţile de şcoală pe celălalt umăr şi, bâjbâind în întuneric, urcă scările, cu paşi mici, de copil, încălţată numai în şosete, şi ajunge în dormitor. Printr-una dintre ferestre o vede pe Amber pe bancă. Manechinul, lipsit de expresie şi cu buzele subţiri, se uită în gol, iar rochia maronie stă pe el asemeni unui clopot. În lumina apusului, corsetul străluceşte de parcă ar fi făcut din mii de pene mici, aurii.

Când Emily era la grădiniţă, credea că luna e ochiul lui Dumnezeu şi i-a povestit asta domnişoarei Claire, care i-a zâmbit şi i-a spus: „Perfect. Dumnezeu e un Ciclop.” Emily n-avea nici cea mai vagă idee ce era acela un Ciclop, dar domnişoara Claire i-a explicat că era un uriaş cu un singur ochi în mijlocul feţei. Apoi domnişoara Claire le-a povestit copiilor la clasă că mulţi oameni, tătici şi mămici, bunici şi bunicuţe, credeau cu tărie că luna e făcută din brânză. Emily şedea, asemenea colegilor ei, pe covoraşele pătrate şi se uita cu gura căscată la educatoare. Pentru mulţi dintre ei, ca şi pentru Emily, era prima dată când un adult le vorbea de la egal la egal. *Ascultaţi, dragi copii,* părea să le spună domnişoara Claire, *voi sunteţi cu mintea mult mai trează decât oamenii de rând. Aveţi încredere în propriile voastre gânduri.*

A fost la fel când Paul a decis să se încreadă total în Emily şi să-i spună secretele lui. S-a simţit ca şi cum ar fi fost printre cei aleşi. Nu o altă fată, ci un băiat fusese cel

care a ales-o ca să-i împărtăşească din secretele lui.

La prima lor întâlnire, pe 9 septembrie 1994, Emily şi Paul erau cel mai tânăr cuplu de la restaurantul Frank's Villa Toscana. Paul rezervase o masă într-un colţ şi, după ce hostessa a pus meniurile pe masă, el i-a ţinut scaunul să se aşeze. La început, au sporovăit vrute şi nevrute. Emily şi-a dat seama că Paul era emoţionat, pentru că îi punea întrebări la care ştia deja răspunsul: Care e materia ta preferată la şcoală? (Engleza.) Ce fel de muzică îţi place? (Shawn Colvin, Indigo Girls, chestii din astea.) Vrei să mergi la facultate? (Da, foarte mult.) Unde? (Nu ştiu încă.) Când a venit chelnerul să le ia comanda, Paul a îndemnat-o să comande ce vrea. A cerut vânătă coaptă cu parmezan, mâncare pe care n-o mai încercase până atunci, şi Salata Casei, cu sos din brânză cu mucegai, care a venit odată cu felul principal. Paul a comandat spaghete cu chiftele, fără salată.

— E delicios, i-a spus ea, arătând spre vânătă. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Nu cred că mai încape şi desert. Porţia asta e uriaşă.

— Nu trebuie să mănânci tot.

— Oh, dar vreau s-o mănânc pe toată, i-a răspuns Emily.

Nu era uşor să mănânci mâncare italienească la prima întâlnire. Emily era convinsă că o să dea ceva pe puloverul ei albăstrui. N-au trecut nici două minute de când au început să mănânce felul principal, că Paul a şi dat sos pe cămaşa lui albă.

Asta a spart gheaţa. Au râs mult şi cea mai grozavă chestie dintre toate, în seara aceea, a fost că au vorbit despre tot felul de lucruri pe care Emily nu le împărtăşea, în genere, cu băieţii. Paul a întrebat-o care era cel mai preţios lucru pe care îl avea. „Dicţionarul pentru copii pe care îl am de la bunica", i-a răspuns ea, pentru că bunica ei, care a murit înainte ca Emily să împlinească unsprezece ani, a lăsat mici desene pe marginile dicţionarului care s-o ajute să ţină minte cuvintele. Pentru el, marea lui avere era carnetul de şofer.

Au vorbit mult despre bunicii lor. Paul moştenise o strângere de mână sănătoasă de la bunicul lui, soţul lui Gigi, cel care l-a introdus pe Paul în lumea vastă a copacilor. În ziua în care Paul a terminat grădiniţa, s-a dus cu bunicul într-o lungă plimbare prin pădure. Bătrânul l-a învăţat cum să recunoască speciile de copaci după frunze şi coaja trunchiului. În pădure e viaţă multă, îi spunea bunicul, şi pădurile merită cunoscute. I-a povestit lui Paul ce se întâmplă cu fiecare copac la venirea toamnei, ce culoare aveau să capete frunzele şi când aveau să se desprindă de pe ramuri. Stejarii roşii nu-şi pierdeau frunza deloc, iar Paul a decis, pe loc, că ei erau preferaţii lui.

„Şi ai mei", i-a zis bunicul. I-a întins mâna lui Paul, iar când Paul i-a strâns-o, bunicul a exclamat: „Fir-ar să fie, băiete. Avem de lucrat la strângerea asta de mână."

— Arată-mi, i-a cerut Emily. Cum se strânge mâna.

I-a întins mâna dreaptă peste masă şi Paul, cu dreapta lui, a apucat-o de mână şi a strâns scurt, scuturând-o în sus, apoi în jos, o singură dată.

În curând şi-a dat seama că *voia* desert. Compania lui Paul îi stârnea foamea. El i-a recomandat tiramisu, porţie pe care au împărţit-o. Pe drumul dinspre restaurant spre casa lui Emily, Paul a făcut un ocol pe un drum de ţară.

— Nu te superi? a întrebat-o el. Dacă parchez undeva şi mai stăm pe vorbă?

Drumul era străjuit de arţari care, dacă ar fi trecut pe acolo în lumina zilei, ar fi format o boltă plină de culoare. Dar era întuneric, mai întuneric decât pe orice drum pe care a mers Emily vreodată. După câţiva kilometri, Paul a virat stânga, pe o cărare acoperită cu pietriş, iar camioneta a început să salte, croindu-şi drum spre un hambar părăsit.

— A fost un incendiu aici, cândva, a spus Paul.

— Sper că n-a murit nimeni. Şi că nici vitele sau caii n-au fost răniţi.

— Orice se va fi întâmplat, s-a întâmplat înainte să ne naştem noi, a răspuns Paul, oprind motorul maşinii. Am o lanternă, dacă vrei să te uiţi prin preajmă.

— Nu, a zis Emily. Hai să stăm aici.

Şi-a lăsat mâna stângă pe scaun şi Paul a luat-o de mână.

Au rămas aşa, ţinându-se de mână, ascultând, prin geamul deschis, vântul şi frunzele care vorbeau pentru ei.

— Poate că nu e chiar atât de nasol să mori într-un incendiu, a zis Paul.

— Ce vrei să spui?

— Adică, dacă oricum vrei să fii incinerat, natura are grijă să rezolve problema. Şi devii inconştient de la fumul inhalat mult înainte ca flăcările să te cuprindă.

Emily s-a cutremurat.

— Tu vrei să fii incinerat? l-a întrebat ea.

— Da. Să mă ridic precum cenuşa la cer. Nu cred multe chestii din Biblie, dar pe unele le cred.

— Ca, de exemplu, ce? Care sunt chestiile în care crezi?

— Bucata aia cu „iubirea de aproapele", spre exemplu. Chiar cred în chestia asta. Şi mai cred că viaţa e un dar pe care ni l-a făcut Dumnezeu sau o altă putere divină. Dar faza aia cu viaţa veşnică? Paul a clătinat din cap. Nu sunt convins de chestia asta.

— Nici eu nu sunt foarte sigură de viaţa veşnică, i-a răspuns Emily. Pentru că nu Dumnezeu a scris Biblia. Oamenii au scris-o, cel mai probabil, unii needucaţi.

A spus-o ca să-l facă pe Paul să râdă, dar Paul n-a râs.

— Mă gândesc la chestia asta uneori, dar apoi mă forţez să nu mă mai gândesc, pentru că e foarte deprimant. Toţi oamenii din lume şi toate animalele, toţi oamenii şi toate animalele care au trăit vreodată în lumea asta, toţi copacii şi toate miile şi miile de ani dinainte ca noi să existăm, toată acea viaţă a dispărut, şi toţi oamenii pe care îi cunoaştem noi vor muri şi toţi oamenii care vor veni după noi asemenea, şi e imposibil să ne mai vedem vreodată, pentru că e imposibil ca toţi oamenii ăştia să încapă în rai, nu-i aşa? a întrebat el, apoi s-a oprit. Probabil crezi că sunt nebun.

— Nu, a răspuns Emily. Nu cred că eşti nebun.

— Pe bune?

— Cred că eşti simpatic.

Paul s-a întors înspre ea şi a atins-o pe umăr.

— Pot să te sărut?

— Speram s-o faci, a zis Emily.

Şi s-au sărutat şi a fost o chestie uriaşă, dar, în aceeaşi măsură, a fost şi multă linişte, aşa cum se întâmplă, în genere, cu marile momente ale vieţii. În încăperea în care au fost scrise atât de multe poeme, Emily se lasă în patul îngust, de o persoană, şi plânge pentru tot ceea ce s-a pierdut şi pentru tot ceea ce va veni.

***

Când Emily ridică fruntea de pe cuvertura albă, încăperea e scăldată în lumina lunii în asemenea măsură, că ar putea să citească în strălucirea ei. Se uită la ceas şi bate uşor în ecran. Nu se poate să fie numai 7:55. Se ridică din pat şi se duce la scaunul de la birou, pe spătarul căruia rochia stă aranjată, ca şi cum o persoană ar fi şezut acolo şi a ieşit doar pentru câteva momente. Oare ea să fi pus rochia aşa? Era supărată, totuşi, nu-şi aduce aminte s-o fi pus acolo. Bagă mâna în buzunarul rochiei, căutând bucata de hârtie care i se lipeşte de palmă, de parcă ar fi un magnet. Carnetul de poezii al lui Emily e pe birou. Nici pe ăsta nu-şi aduce aminte să-l fi pus acolo. Lângă coperta carnetului zace stiloul cu peniţă al lui K.T., iar luna se reflectă în vârful de aur. Emily se uită înspre manechin, care îi întoarce privirea.

— Spune-mi, îi vorbeşte Emily, ai spus într-unul din poemele tale că nu crezi în rai. Dar nu ţi-ai schimbat părerea? Spune-mi. Spune-mi totul.

Buzele albe ale manechinului aproape că s-au mişcat.

— Nu te deranjează dacă mă aşez aici? întreabă Emily.

Se lasă în scaun şi-şi dezlipeşte bucata de hârtie din palmă şi o presează pe suprafaţa tare a măsuţei care miroase a lemn vechi. Mângâie cu ambele mâini marginile roase ale biroului şi apoi se întoarce şi atinge iar rochia, gândindu-se la un alt buzunar, de la o pereche de blugi a unui băiat, un buzunar care, cândva, ţinuse scrisoarea unei

fete. Ce s-o fi întâmplat cu scrisoarea aceea? Oare Paul i-a dat foc? A ascuns-o sub o saltea sau a strecurat-o în vreo cutie cu suvenire sau a lăsat-o, poate, acolo unde a aterizat, în vreo parte ascunsă a unei grămezi de rufe murdare?

Emily stă aşa şi ascultă, minute în şir, tăcerea din încăperea care pare să aibă o voce proprie. Îi spune că neaşteptata floare a primăverii nu e o forţă exterioară. Da, poate că apariţia ei e o surpriză, însă ea, întotdeauna, vine din interior. Floarea e muza, iar fata care o descoperă trebuie să-şi creeze un univers de sensuri în care să trăiască. Sub ochiul viu al lunii-ciclop, Emily Beam înţelege că Emily Dickinson n-a scris 1775 de poeme ca să le păstreze doar pentru ea. Ştia că vor fi găsite. Ştia că vor fi citite. Ştia că aceste poeme vor deveni dovada, pentru alte fiice ale Americii, şi pentru fiii ei, de asemenea, pentru toţi supravieţuitorii lumii, că nu sunt singuri.

Emily Beam deschide carnetul la o pagină nouă.

— Buzunar, şopteşte tăcerea.

— Un leagăn pentru creioane, şopteşte Emily la rândul ei. O cutie pentru chibrituri.

— Noaptea, îi răspunde tăcerea. Întreaga noapte se strânge în sine.

— A fost odată, ca-n poveşti, continuă Emily, un copac care a devenit un birou.

— La fel a fost şi hârtia.

— Am cunoscut cândva un băiat care creştea copaci. Şi cred că l-am iubit.

— Dimineaţa se stinge, spune tăcerea.

— Când voi muri, răspunde Emily, mă voi întoarce? Ce buzunar întunecat de timp mă va legăna până voi adormi?

BUZUNAR

Leagăn al creioanelor cutiilor de chibrituri
aşchii de copaci în al meu şorţ
trunchiuri restructurate peste tot

locul Biroul meu cândva un stejar
inelele-i acum fixate în
unghiuri de picioare şi caneluri

Hârtia pe care scriu cândva
arţar sau pin atât de multe
trupuri dezmembrate

Timpul s-a înfruptat din
zile ordonate te trezeşti
mături hrăneşti pisica

speli o farfurie în timp ce lumina lunii
scapătă-n apus citeşti poeme
în săptămâna ce se desfăşoară

şi se înfăşoară iar
Dimineaţa se estompează
Nu-mi aduc aminte numere

număr îndărăt până la zero uluită
că am ajuns să mă nasc
Întreaga noapte se restrânge

trunchiuri şi crengi
din scânteie în cenuşă cuprinzând
ţesătura cerului Cusăturile

ţin până la epuizare apoi
se destramă se sleiesc spânzurându-ne
în întuneric

când voi cădea
ce buzunar
mă va legăna?

Emily Beam, *18 martie 1995*

Douăzeci şi patru

Emily lasă rochia albă acolo unde e şi unde, e absolut convinsă de lucrul ăsta, îşi doreşte să rămână. Simţindu-se caraghioasă, asemeni unui copil, se prezintă în faţa manechinului şi îi spune:

— Nici eu nu cred în rai. Dar aş fi vrut să cred.

Aruncând o ultimă privire prin încăpere, Emily îşi târâie trupul ei îngreunat pe scările elegante. Ajunsă iar în salon, în faţa pianului, mâinile ei se desfăşoară pe singurul cântec pe care-l cunosc: „Beţigaşele”[45]. Distinge, prin întuneric, conturul cizmelor goale, care îi par mult mai mici fără picioarele ei în ele.

Nici măcar nu e sigură că va reuşi să iasă din casă. *A venit şi vremea rugăciunii,* gândeşte ea şi închide ochii. Când îi deschide la loc, merge tiptil, fără să scoată niciun zgomot, spre uşa de la intrare, unde o cheie de modă veche îşi iţeşte capul din încuietoare. Cheia se întoarce cu uşurinţă, iar Emily iese din casă, închizând uşa în urma ei. Învârte clanţa la dreapta, apoi la stânga, dar uşa e încuiată. Lumina de pe verandă clipeşte iar de trei ori. Emily îşi verifică ceasul: 9:15.

Pe banca de peste stradă e o siluetă, dar nu-i aparţine lui Amber. Silueta se ridică, pluteşte spre ea, chipul lui Madame Colche prinzând viaţă sub strălucirea lunii. Emily coboară scările încet, în timp ce Madame Colche traversează strada. Se întâlnesc la poarta din fier.

— *Allons,* spune Madame Colche. *Să mergem.*

— De unde aţi ştiut că sunt aici? o întreabă Emily tremurând.

— Hai să zicem că am presupus, răspunde Madame Colche.

Emily se încovoaie, retrăgându-se în sine.

— Am dat de bucluc?

---

[45] „Chopsticks” (numele original „The Celebrated Chop Waltz”) este un vals simplu pentru pian, scris în 1877 de către compozitorul britanic Euphemia Allen sub pseudonimul Arthur de Lulli.

— *Oui.*

— Mă veţi trimite acasă? întreabă ea, privind norii de abur pe care-i trimite în aer.

— Rămâne de văzut, spune Madame Colche. Dar e şi asta o posibilitate.

— O posibilitate sau o probabilitate?

Madame Colche o bate pe umăr.

— Şşş. Unde ţi-e haina?

— Am lăsat-o la şcoală.

— Cred că ţi-e *très froid.*[46]

— *Je suis,* spune Emily. Mi-e frig.

Merg la pas câteva străzi, fără să-şi spună un cuvânt, însă apoi Emily zice:

— Vă aduceţi aminte, din prezentarea călătoriei cu trenul, de prietena mea, Terra, care locuieşte în Winesburg, în Ohio?

— *Oui.*

— Nu ştiam că ăsta era numele unei cărţi faimoase. Amber mi-a spus.

— Amber e o *font de connaissance,* spune Madame Colche.

— O ce?

— O fântână a cunoaşterii.

— Dap, răspunde Emily. Câteodată, da. Oricum, aţi citit cartea, *Winesburg, Ohio?*[47]

— Am citit-o.

— Despre ce-i vorba?

— Ei bine, e o colecţie de povestiri despre diverşi oameni care trăiesc într-un orăşel şi care sunt în căutarea adevărului, oricare ar fi el, îi răspunde Madame Colche.

— De câte feluri e adevărul?

— De foarte multe feluri. Prea multe ca să fie numărate.

Emily îşi ridică privirea spre lună.

— Ca stelele, spune ea.

— *Oui,* răspunde Madame Colche. *Comme les étoiles*

---

[46] În limba franceză, în original: foarte frig.

[47] Ciclu de povestiri scurte scrise de autorul american Sherwood Anderson între 1915 şi 1916.

dans le ciel.[48]

— Aşa sună şi vocea ei, spune Emily.

— Vocea cui?

— A lui Emily Dickinson. Când am fost în casa ei, mi-a vorbit.

— Fată dragă, răspunde Madame Colche, păi sigur că ţi-a vorbit.

***

În camera 15 din Hart Hall, Amber şi K.T. o aşteaptă, iar Emily le povesteşte cum a reuşit să se întoarcă.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple, le spune ea. Eu şi Madame Colche şi doamna Ingold şi cu nu mai ştiu cine ne întâlnim dis-de-dimineaţă.

— Madame Colche a venit aici înainte de cină să vadă dacă nu vrem să luăm masa la ea acasă, zice K.T. Aşa a aflat că nu eşti aici.

— Dar nu pricep cum de a ştiut că eşti acolo, se miră Amber. Noi nu i-am spus.

— Nu contează, răspunde Emily. Probabil că e mai bine că m-a găsit. Măcar aşa nu mai trebuie să mint pe nimeni.

— Şi, cine ştie? adaugă K.T. Poate că va putea să mai îndulcească puţin amarul. Predă la şcoala asta de douăzeci de ani. Doamna Ingold doar de vreo zece. Toată lumea ascultă de Madame Colche.

— Cum a fost în casa aceea, noaptea? o întreabă Amber. A fost ciudat? Am vrut să sun la uşă, dar mi-era teamă c-o să faci infarct.

— A fost ciudat, dar nu cum crezi, le răspunde Emily. O să vă spun cândva, dar nu acum. Trebuie să dau un telefon.

— Te-au pus să-i suni pe ai tăi şi să le spui ce-ai făcut? o întreabă Amber. Ăştia de la ASG sunt morţi după faze din astea.

— Nu. Trebuie să sun o prietenă de-acasă.

— Hai că te conduc, zice Amber. Pa, K.T. Mulţumesc pentru companie.

---

48 În limba franceză, în original: Ca stelele de pe cer.

Pentru prima dată, nu e nicio fată lipită de telefon. Cele mai multe dintre elevele din internat sunt la casa studenţilor, uitându-se la un maraton de filme ale lui John Hughes, inclusiv *The Breakfast Club,* ceea ce şi rula în momentul în care Amber s-a întors şi a venit s-o ia pe K.T. cu ea. Emily ridică receptorul şi formează numărul pe care nu-l poate da uitării, iar Carey îi răspunde din prima.

— Eu sunt, spune Emily. Eşti singură?

— Tata şi mama dorm în camera lor, răspunde Carey.

— Şi eu sunt singură, spune Emily. În sfârşit. Îmi pare rău că nu te-am sunat până acum.

— Nu-i nimic.

— Nu, nu-i aşa, zice Emily, dar mersi că eşti drăguţă. Cred că ştiu de ce m-ai sunat.

— Da?

Emily trage adânc aer în piept.

— Ai găsit scrisoarea.

— Dap, răspunde Carey. În buzunarul din spate al pantalonilor lui Paul.

— Le-ai spus părinţilor tăi?

— Care-ar fi fost rostul? N-aş face decât să-i întristez pe toţi şi mai mult, răspunde Carey.

— Frumos din partea ta, zice Emily.

— N-am făcut-o pentru ei.

— De unde ai ştiut unde să găseşti scrisoarea?

— N-am ştiut, zice Carey. M-am dus în camera lui Paul, a doua noapte după ce-a murit, căutând ceva, orice, nu ştiu. Pe jos erau haine de-ale lui, care-l aşteptau, gata să fie duse la spălat. Şi totul părea aşa dezolant. Cum el n-avea să se mai întoarcă să facă treaba asta, am făcut-o eu pentru el şi atunci am găsit-o.

Emily ştie ce trebuie spus. Nu e cel mai uşor lucru de suportat, dar Emily s-a cam săturat să se poarte cu mănuşi. Uite unde a dus-o toată amabilitatea asta.

— Nu m-aş fi împăcat cu Paul, îi spune Emily. Ştiu că asta scrie în scrisoare, dar nu cred c-aş fi putut s-o fac. L-am rănit dincolo de orice limită. Arde scrisoarea aia, Carey. Bine? Dă-i foc.

— Nu ştiu dacă pot.
— De ce să nu poţi?
— Pentru că e ceva ce Paul a atins.
— Atunci trimite-mi-o mie şi o ard eu.
— Nu, răspunde Carey. O fac eu. A fost fratele meu mai mare.
— Te rog să nu spui nimănui, niciodată, că am fost însărcinată. Te rog.
— Nu, n-o să spun. Cum am mai zis, n-aş face decât să provoc şi mai multă suferinţă. Cu toţii ştiam că i-ai dat papucii. Ştiu, a fost din cauza copilului, dar crezi că din cauza asta s-a...?
— Nu ştiu, Carey. Dar s-ar putea. În cazul ăsta, poate că ar *trebui* să le spui părinţilor tăi. Poate că asta i-ar face, cât de cât, să înţeleagă de ce-a făcut-o. Şi poate că nu se vor mai simţi atât de vinovaţi.
— Niciunul dintre noi nu crede că Paul a plănuit să se sinucidă, spune Carey. Am discutat cu psihiatrul. Am discutat cu domnişoara Albright. A fost un impuls. Şi n-a fost din vina ta.
— Ba da, a fost vina mea, spune Emily şi începe să plângă. Nu te învinuiesc dacă mă urăşti. Paul a fost un om bun. Şi un prieten bun. Mi-e dor de el.
— Şi mie mi-e dor de el.
— Poate, când vin acasă, în vacanţa de primăvară, ne vedem şi mai stăm de vorbă, ce zici?
— Nu te urăsc, spune Carey. Şi, da, hai să ne vedem să vorbim. Şi, Emily, o să-ţi păstrez secretul. Îţi promit. Asta ar fi vrut şi Paul.
Emily ştie că nu-l va uita pe Paul niciodată, dar nu e sigură în care parte a fiinţei ei va locui. Ea speră că îi va rămâne în minte. În inima ei va avea nevoie de loc pentru alte lucruri, pentru alţi oameni. Îşi ia la revedere de la Carey pentru o vreme şi se duce înapoi spre camera ei, unde K.T. mai are puţin şi explodează. Îi întinde lui Emily o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet.

Stimată poetă,

Poemul dumneavoastră, „Mamă, fără de plămadă”, a fost înscris în Concursul de Poezie Emily Dickinson.

Cu drag,

Prietenele tale din Hart Hall

Emily se repede spre pat şi-şi trece mâinile pe sub saltea, căutând frenetic. Se uită sub pat. Poemul a dispărut. Răstoarnă coşul de gunoi pe podea. Şi formularul de înscriere, cel pe care îl mâzgălise ea, a dispărut.

— Annabelle şi Waverley, îi spune Emily lui K.T. Au găsit momentul să se răzbune. Amber a văzut-o azi pe Annabelle ieşind din camera noastră. Ea mi-a furat poemul.

— Ce poem?

— Poemul meu secret. Dumnezeule, sunt în rahat până-n gât. O să devină cunoscut în toată şcoala.

— Poate că nu, spune K.T. Despre ce era vorba în poem?

— Despre avort.

Pe o foaie de hârtie, scrie câteva din versurile pe care şi le aduce aminte şi i le arată lui K.T.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji, spune K.T. Dacă ele consideră că te au la mână cu ceva, n-ai decât să devii misterioasă şi să spui că nu e altceva decât o metaforă.

Emily râde scurt.

— Cine ştie? Poate că au încercat să fie drăguţe, spune K.T. Să schimbe foaia. Se poate întâmpla.

— Annabelle şi-a băgat nasul prin lucrurile mele, spune Emily. Nu cred că încerca să fie drăguţă.

— Păi, dacă o să câştigi, faci cinste cu pizza tot restul anului.

— N-o să câştig, spune Emily. Nu sunt genul care câştigă ceva vreodată.

K.T. îi aruncă un zâmbet trist.

— Dacă vrei cu adevărat, cred că poţi să retragi poemul din concurs, nu? Dar poate că nu vrei.

— Cred că am altele mai bine scrise, spune Emily. Mai clare. Spune-mi adevărul. Crezi că sunt un om de nimic din cauză c-am făcut ce-am făcut?

— Uite cum stă treaba, Emily-Teleportează-mă-Scotty,

dacă Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea sa, atunci poate că avem dreptul de a ne juca de-a Dumnezeu atunci când nu-l putem găsi nicăieri. Dar îl vom găsi în cele din urmă. Asta mi-a spus mie pastorul când a murit Caroline.

— Deştept tipul.

— Tipa, spune K.T. Da, doamna pastor Fairfax e formidabilă. A studiat la Harvard. Acolo unde o să studiezi şi tu. Mai ales dacă o să câştigi concursul. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele – poate că Annabelle şi Waverley ţi-au făcut un mare serviciu.

— Au făcut-o din răutate, spune Emily.

— N-aş fi aşa de sigură.

— Ei bine, *Îndoiala* e celălalt nume al meu.

— Pe bune, care e celălalt nume al tău?

— Elizabeth.

— Oooo. Pot să încep să-ţi spun „e.e”? Emily râde.

— Te rog să nu-mi spui aşa.

— „e.e. Beam”. Sau „eeb!” K.T. îşi freacă palmele. Ce zici de „eeb”?

— Ce zici de Emily şi-atât?

— Emily şi-atât? Ca un fel de Madonna, doar că ceva mai modest. Da, ţi se potriveşte de minune.

— E posibil ca de mâine să trebuiască să-mi spui „Emily Cea Dusă”.

K.T. se apropie de patul lui Emily şi se aşază lângă ea.

— Vor vrea să te păstreze, îi zice ea. Tu eşti o ASG-istă pur-sânge. Vor vrea să rămâi aici.

NORI

O fată strânsă ghem
pe-un câmp brun
privind spre cer:
Şi eu o să
mor, gândeşte ea
cu toate amintirile
mele
înnodate ca aşternuturile
pe un pat nefăcut
Voi fi refăcută
un nor schimbându-şi
            forma
unicorn
corn al abundenţei
            pian
Tata şi mama
îl vor întreba pe Domnul
unde sunt
dar El nu va putea
găsi un copil singur
            în vasta
paradă albă
Prea mulţi nori
se mişcă rapid
prin milioanele
de mile de
            nesfârşire albastră

Emily Beam, *19 martie 1995*

Douăzeci şi cinci

Duminică dimineaţă, Emily se trezeşte pe fundalul unei ploi puternice şi reci. K.T. încă nu s-a trezit. Emily se uită la ceas. Încă mai au timp să ajungă la masă până se termină micul dejun, înainte să fie chemată în biroul doamnei Ingold, să-şi primească pedeapsa.

Se ridică din pat şi o apucă pe K.T. de umăr, scuturând-o să se trezească.

— Mi-e foame, îi zice ea. Şi mi-e frică. Hai să mergem la masă.

K.T. se întoarce pe partea cealaltă.

— Două minute, spune ea.

Dă drumul la radio şi fetele se îmbracă pe ritmuri de muzică clasică. Când era în Grenfell County, lui Emily nu-i păsa de alde Mozart sau Beethoven şi de toţi compozitorii ăştia, cu perucile lor pudrate, dar aici învaţă să le respecte complexitatea operei. K.T. o învaţă despre muzică, aşa cum ea îi povesteşte despre Emily Dickinson.

— Bine, domnişoara poetă, spune K.T. Sunt gata, aşa că ia umbrela şi lasă în urmă ghetele acelea. O să ai nevoie de cizmele de ploaie.

Emily face precum i se spune, dar, cum ies pe uşile grele are internatului şi păşesc în scuarul din faţa clădirii, ploaia se transformă în ninsoare.

— Nu pot să cred! ţipă Emily.

— Ninge! strigă K.T. Cu o zi înainte de începutul primăverii!

O apucă pe Emily de mână şi sar amândouă în sus, ca nişte copii care tocmai au terminat şcoala, amintindu-i lui Emily de mănuşi cu un singur deget şi sănii, de Boston şi de istorie, de „Valsul Florilor” al lui Ceaikovski şi de încăperile ca de alabastru ale lui Dickinson. Când Emily şi K.T. termină de mâncat, zăpada acoperă deja trotuarele pietruite şi mănunchiurile înalte de iarbă. Pe drumul de întoarcere spre clădirea internatului, trec pe lângă fete ce fac îngeri de zăpadă şi, fără să fie nevoie să-şi spună un

cuvânt, Emily şi K.T. se aşază pe spate, una lângă cealaltă, fluturându-şi mâinile şi picioarele în sus şi-n jos.

Partea cea mai grea, aşa cum ştie orice fată, e să se ridice de-acolo, fără să strice îngerul. K.T. îl distruge pe-al ei şi râde.

— Oh, uite, Em, spune ea, arătându-i-l. Al tău e perfect.

Emily se întoarce să privească urmele pe care le-a lăsat în marea de alb. Zâmbeşte gândindu-se la metaforă. *Chiar sunt poetă,* îşi spune ea, în sinea ei. *Oh, Doamne, chiar sunt.* Îşi ridică faţa spre cer, simţind zăpada căzând ca nişte sărutări moi. Fetele se întorc la Hart Hall, cu gâturile îndreptate spre înălţimi, ţinându-se de mână ca să nu cadă.

Când trec pe lângă Camera 12, din Hart Hall, Emily bate la uşă şi-şi iţeşte capul înăuntru. Le găseşte pe Annabelle şi Waverley în pat.

— Bună, fetelor, le face Emily cu mâna. Mulţumesc! A fost nemaipomenit, nemaiîntâlnit de frumos din partea voastră. Sper să câştig!

Închide uşa şi apoi râde cu K.T. în gura mare, până nu mai pot. Când deschid propria lor uşă, ţipă de încântare. Pe biroul lui Emily se află o pânză mare. Pictura, reprezentând o casă galbenă, cu coloane albe, reuşeşte să fie şi realistă, şi impresionistă, în acelaşi timp.

— Amber a pictat-o, anunţă Emily.

— Cum, naiba, a făcut asta aşa de repede? E genială.

— Amber, prietena mea nebună.

— Şi eu ce sunt, în cazul ăsta? întreabă K.T., ridicând din sprâncene. Şi eu sunt prietena ta nebună, nu?

— Nu, spune Emily.

— Cioc, cioc, spune Madame Colche, stând în picioare, în uşa deschisă. Doamna Ingold te aşteaptă la ea în birou, Emily. Ai face bine să-ţi iei nişte teme cu tine, în cazul în care o să ai de aşteptat.

Emily îşi aruncă geanta de şcoală pe umăr. Înainte s-o urmeze pe profesoara ei de franceză pe scări, Emily o sărută pe K.T. pe obraz şi-i spune:

— Tu nu eşti prietena mea nebună. Tu eşti prietena mea cea mai bună.

***

Dar chiar şi cele mai bune prietene pot fi separate de distanţe mari, gândeşte Emily, mergând cu Madame Colche spre biroul directoarei Ingold.

De fiece crenguţă, de fiecare fir
Iarna se agaţă întruna
Ascunzând verdeaţa toată
Ca fetele să-şi piardă urma.

E trimisă, în tăcere, să se aşeze iar, în scaunul înalt, cu spătar. Spinarea îi stă întinsă ca un creion, iar privirea i se îndreaptă, concentrată, dincolo de capul doamnei Ingold, aşteptând să iasă cucul afară şi să-i spună ceea ce ştie deja, şi anume că, într-un minut, va fi ora zece. Măcar ştie ceva sigur. Madame Colche stă într-un scaun lângă fereastră, cu mâinile ei elegante împreunate în poală. Cu o voce aspră, doamna Ingold îi comunică pedeapsa, care va fi apoi transmisă părinţilor ei printr-un telefon din partea directoarei. Nu, Emily Elizabeth Beam nu va fi exmatriculată, dar i se va interzice să părăsească graniţele campusului tot restul anului şcolar. Nu va avea voie să participe la serile dansante organizate cu şcolile de băieţi, nu se va putea plimba pe Main Street, gata cu vizitele prin cimitire, drogherii, gata cu fumatul, gata cu Casa Memorială Emily Dickinson. I s-au alocat zece ore pe săptămână de muncă neplătită, alături de personalul administrativ, întreţinând pajiştile şi straturile de flori, având grijă să nu se ofilească pe tot parcursul primăverii.

După ce doamna Ingold termină ce are de spus, Emily îşi lasă capul în mâini şi începe să plângă. Madame Colche aproape că o scoate pe braţe din birou.

— De ce nu găseşti un loc liniştit să te aduni puţin? îi spune lui Emily. O să-i spun eu lui K.T. cum a decurs.

— O să fiu în studiotecă, spune Emily, încercând să respire.

— Studiotecă?

— *Oui.* Aduceţi-mi aminte să vă explic cândva.

Până ajunge în separeul ei din bibliotecă, genunchii lui Emily tremură întruna. E atât de uşurată, încât se aşază şi plânge până când toate lacrimile din ea sunt secate. Când reuşeşte să vadă clar, Emily reciteşte toate poemele, schimbând un cuvânt aici, o cezură colo. O să le dactilografieze pe toate şi o să-i trimită un exemplar din fiecare domnişoarei Albright. Se-ndreaptă spre o masă lungă şi-şi împrăştie pe ea poeziile. A sosit momentul s-o facă. E mult de asimilat, mult de vindecat, mult de împărtăşit cu domnişoara Albright, dar, pentru moment, în clipa de faţă, Emily îşi păstrează toate cuvintele pentru sine. Sunt bune, sunt adevărate şi nu poartă amprenta nimănui, în afară de a ei. N-au fost scrise cu ajutorul unui psihiatru sau al vreunui profesor, n-a avut niciun părinte uitându-i-se peste umăr, oferindu-i sugestii. Emily Beam a reuşit de una singură.

Sau, poate, doar pe jumătate. Îi datorează ceva şi lui Paul. Emily aşază treizeci de poeme pe masă, de parcă ar fi bucăţi de pavaj – o cărăruie albă care o va purta spre un tărâm înverzit – şi le aranjează într-o ordine finală. Le grupează în perechi, astfel încât să-şi poată vorbi unul altuia: în cele din urmă, micul ei volum este o poveste de dragoste, şi îndrăgostiţii se ceartă şi-şi pun întrebări; dau şi primesc în schimb, se ascund şi se evită, se retrag şi revin în ofensivă. Pe hârtie, se reunesc pentru totdeauna.

Mai întâi „Blues”. Apoi „Nasturi”.

„Sămânţa” merge alături de „Însămânţare” (acum, că a fost găsit).

„Fata de la Fereastra Dormitorului” şi „Întâlnire”.

„Circul Ambulant” cu „Zămislire”.

„Linţoliu” şi „Mozaicuri”.

„Giulgiu” cu „Doctorul”.

„Labirint” şi „Tărâmul de Nicăieri”.

„Calea Sigură” cu „Surioara”.

„Lucruri Mărunte” şi „Buzunar”.

„Carapacea” şi „Cu Mâinile Sus”.

„Poemul din Miezul Inimii” cu „Eu, Tu şi Dumnezeu”.

„Un Nou Sistem Solar” cu „Oul de Măcăleandru”.

„Absint” şi „Comori”.
„Antologie” şi „ADN”.
„Nori” la început, de unul singur, şi „Cenuşă” aici, la final.
Iar poemul de sub saltea, „Mamă, Fără de Plămadă”, va rămâne în afara volumului. Poate va sta cu săptămânile la rând pe o grămadă de corespondenţă şi, dacă va ajunge la fundul unui coş de gunoi sau pe culmile gloriei, rămâne o entitate în sine. Un buzunar unic în timp. Nu e nevoie să definească cine e Emily, cine a fost sau cine va fi.
Da, gândeşte Emily, *asta e ordinea corectă; aşa vor fi trimise.*
Leagă poemele la un loc cu o panglică albastră şi le adaugă o pagină de titlu, *Nori.*

Aşa vor merge.
Aşa va merge şi ea: mai departe.
Lumina aproape glăsuieşte,
şi martie pe jumătate-i dusă,
câmpurile înverzite i se-ntind dinainte,
iar ea locului rămâne.

Mulţumiri

La întâlnirea din 2012 a Societăţii Internaţionale Emily Dickinson, a ieşit la iveală un posibil nou dagherotip. Dacă va fi autentificat ca atare, va deveni a doua imagine cunoscută în lume a lui Dickinson. Dacă vreţi s-o vedeţi sau dacă vreţi să vedeţi bine-cunoscuta reprezentare care a bântuit-o pe Emily Beam, vă recomand să vizitaţi emilydickinsonmuseum.org.

De pe acest excelent website, am adunat detaliile pentru istorisirea mea şi am confirmat veridicitatea faptelor. Am folosit, de asemenea, *Lives Like Loaded Guns: Emily Dickinson and Her Family's Feuds* de Lyndall Gordon; *My Wars Are Laid Away in Books: The Life of Emily Dickinson* de Alfred Habegger; *The Gardens of Emily Dickinson* de Judith Farr (cu Louise Carter); şi o fermecătoare carte pentru copii, denumită, simplu, *Emily,* de Michael Bedard, cu ilustraţii de Barbara Cooney.

Poemele complete ale lui Emily Dickinson (editate de Thomas H. Johnson) au stat la mine pe birou în timp ce am scris. Aşa că, îţi mulţumesc, Emily Dickinson, pentru vocea de neuitat şi pentru toate cuvintele pe care mi le-ai împrumutat.

Voi aduce, de asemenea, mulţumiri:

lui Jonathan Lyons, agentul meu erou;

lui Michelle Poploff şi lui Rebecca Short, editorii mei în armură de cavaleri;

lui Sally Hubbard Hawn, cititorul la care apelez prima dată, întotdeauna;

lui Polly Adkins, Stephanie O'Neill, Denise Stewart, şi Ford Thomson, pentru diversele lor intervenţii şi comentarii, precum şi Alexandrei King şi tuturor fetelor din clasa a opta de limba engleză a profesorului Proal Heartwell între 2011 şi 2012 din Village School în Charlottesville, Virginia;

lui Jayne şi Joel Hubbard, părinţii mei;

şi lui Steve Cobb, soţ de aur, care face ca viaţa mea de

scriitor să fie posibilă.

JENNY HUBBARD

YOUNG 14+

Hubbard surprinde perfect toată frământarea primei iubiri, bucuria prieteniei și relația complicată dintre adolescenți și adulți.

VOYA

Paul Wagoner, elev în ultimul an de liceu, intră în școală cu o armă furată, își amenință iubita, pe Emily Beam, apoi își ia viața.

Emily, furioasă și copleșită de vină, este trimisă la școala cu internat Amherst, unde două colege ciudate și spiritul lui Emily Dickinson îi sar în ajutor.

Dar Emily trebuie să găsească în ea însăși forța de a-și vindeca sufletul rănit, de a afla binele din spatele răului, speranța din spatele disperării și promisiunea primăverii, odată cu ultima zăpadă.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-702-0